పెళ్ళి! పిల్లలు!! జీవితం!!!

యద్దనపూడి సులోచనారాణి

ఆటో వచ్చి ఆగింది। అందులో నుంచి, చామనఛాయగా పొడుగ్గా వున్న ఒక యువతి దిగింది. ఆమె పాపిడి తీరుగా కన్పిస్తుండగా, నీట్‌గా దువ్వుకుని, మెడ మీదకు ముడి వేసుకుంది. ఆకుపచ్చ రంగుమీద నల్లచుక్కలతో బార్డర్ వున్న చీర కట్టుకుని, 'వి' షేప్ జాకెట్ వేసుకుంది. నుదుట కనుబొమల మధ్య చాలా చిన్నది అయిన నల్లటి బొట్టు పెట్టుకుంది. చేతులకి ఒక జత బంగారు గాజులు మినహా చెవులకి మెడలో యింకే నగలూ లేవు.

ఆటోకి డబ్బులు చెల్లించిన ఆమె, అతను యిచ్చిన చిల్లరని, సరిగ్గా వుందో లేదో లెఖ్ఖచూసుకుని, బాగ్‌లో పెట్టుకుంది. తర్వాత తలెత్తి ఒకసారి పైన కన్పిస్తున్న బోర్డు చూసుకుంది. పర్స్ తెరిచి, తన వెంట తెచ్చిన కాగితం వుందా లేదా అని మళ్ళీ ఒకసారి చూసుకుంది. పర్స్ మూసి, చంక క్రింద పెట్టుకుని, ఆఫీసువైపు నడిచింది. బైట దర్వాన్ అటకాయించాడు. ఆమె బాగ్ తెరిచి కాగితం చూపించింది. అతను సలాంచేసి లోపలకి వెళ్ళమని సూచించాడు. ఆమె బరువుగావున్న అద్దం తలుపు కొస్త బలంగానే నెట్టి, లోపలికి అడుగు పెట్టింది. వెంటనే చల్లటిగాలి వచ్చి ఆమెని చుట్టుముట్టింది.

ఎండలోనుంచి వచ్చిందేమో, ఆ చల్లటి గాలివల్ల వచ్చే హాయిని అనుభవిస్తున్నట్టు ఒక్క నిముషం, మెడమీద చెమటని జేబురుమాలుతో తుడుచుకుంటూ అలాగే నిలబడింది.

అదంతా పెద్ద హాలు। టైప్‌మిషన్స్‌మీద నలుగురైదుగురు టైప్ చేస్తున్నారు. ఇంకో యిద్దరు కాగితాలు పట్టుకుని వాటిని చూస్తూ చర్చలో మునిగివున్నారు.

ఆమె కుడివైపున వున్న 'ఎడిటర్' అనే బోర్డు చూసింది. అటువైపుగా వెళ్తుంటే, ఇంతలో ఒక కళ్ళజోడు పెట్టుకున్న అతను చూసి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు.

"మేడమ్। ఎవరు మీరు। ఎవరు కావాలి మీకు।"

ఆమె పేరు చెప్పలేదు. కాగితం తీసి చూపించింది.

అతను దాన్ని చూసాడు. "ఓ।।" అన్నాడు. తర్వాత కళ్ళెత్తి ఆ యువతిని నఖశిఖ పర్యంతం చూసాడు. అతని కళ్ళలో ఆశ్చర్యం కన్పించింది.

"ఈ వుద్యోగానికి మీరేనా?।" సందేహంగా అడిగాడు.

"అవును." ఆ కంఠం ధృడంగా ఎలాటి తడబాటు లేకుండా, చెప్పదల్చుకున్నది సూటిగా చెప్పే మనస్తత్వంలా పలికింది.

"ఒక్క నిముషం-" అతను ఆమెని ఆగమని, ఎడిటర్ గారి గది తలుపు తోసుకుని, లోపలికి వెళ్ళి, బైటకి మళ్ళీ వచ్చి "ఎడిటర్‌గారు వున్నారు. మీరు వెళ్ళండి," అన్నాడు.

ఆమె తలుపు తీసుకుని లోపలకి వెళ్ళింది. తెల్లగా, లావుగా వున్నతను ఫోన్‌లో మాట్లాడుతున్నాడు. మాట్లాడుతూనే ఆమెని చూసి కూర్చోమని సైగచేసాడు. అతను మాట్లాడటంలోనే ఒక కులాసాతనం వుంది. మధ్యలో టై సరిచేసుకుంటున్నాడు. వినయంగా భుజాలు వంచుతున్నాడు. పేపర్‌వెయిట్ గిరిగిరా తిప్పుతున్నాడు. పెన్సిల్‌తో కాగితం మీద గీతలు గీస్తున్నాడు. ముఖం ఎత్తి సీలింగ్‌వైపు చూస్తున్నాడు. సహజంగా లేని తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వు నవ్వుతున్నాడు.

ఆమె ఆ గది అలంకరణని పరిశీలిస్తోంది. గోడలకి పింక్, ఆరెంజ్ రెండు రకాల రంగులు కొట్టొచ్చినట్టుగా వున్నాయి. పక్కన పుస్తకాలున్నాయి. టేబిల్‌మీద ఫారిన్ మేగజైన్స్ వున్నాయి. ఎదురుగా అవతల గదిలోనుంచి, కర్టెన్స్ పక్కకు లాగి వుండటంతో అక్కడున్న ఫ్రిజ్, సోఫా కమ్ బెడ్

కప్పిస్తున్నాయి. గదంతా క్రింద ఎర్రటి కార్పెట్ పరిచివుంది ఎయిర్ కండీషనర్ చేస్తున్న శబ్దం మినహా యింకే చప్పుడూ లేదు.

అతను మాట్లాడ్డం పూర్తిచేసి, తిరుబడిగా ఫోన్ పెట్టాడు. తర్వాత రెండు చేతులూ టేబిల్‌మీద ఆనించి, ఒక అరచేతితో మరో చెయ్యి బిగించి, ముందుకు వంగి, అతి వినయంగా "యస్ మేడమ్–" అన్నాడు.

ఆమె బాగ్ తెరిచి కాగితం తీసి అతనికి అందించింది.

అతను అది తీసుకుని, పక్కన పెట్టిన కళ్ళజోడు అందుకుని, పెట్టుకుని, ఆ కాగితం చదివాడు.

"మిస్టర్ పి.జిని కలవాల్సింది ఎవరు?"

"నేనే!"

"మీరా!" అతని కళ్ళలోకి ఆశ్చర్యం వచ్చింది.

"మీ పేరు?" అతను కాగితంలోకి చూస్తుంటే, ఆమె మధ్యలోనే చెప్పింది. "మిసెస్ సుందరం."

అతను ఆ కాగితంవైపు, ఆమె వైపు చూసాడు.

"మీరు ఆయన్ని యిప్పుడు కలుస్తారా!"

"నేను డ్యూటీలో జాయిన్ అవటానికి వచ్చాను."

అతను ఫోన్ తీసాడు. ఇంటర్‌కమ్ బజర్ నొక్కాడు. అవతల ఫోన్ పలకగానే, "మిస్టర్ పి.జి ప్లీజ్" అన్నాడు. ఒక్క నిముషం తర్వాత, అవతల నుంచి పలికినట్టున్నాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ సర్. ఆ! చూసున్నాను. తర్వాత–మన ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌కి రిప్లై యిచ్చిన వ్యక్తి వచ్చారు. ఇప్పుడు తీసుకురమ్మంటారా!" అతను ఒక్క నిముషం ఆగి, "ఓకే సర్." అని ఫోన్ పెట్టేసాడు. తర్వాత లేచి "రండి" అంటూ దారితీసాడు. మిసెస్ సుందరం అనుసరించింది.

ఇద్దరూ బైట హాలులోకి వచ్చారు. ఎడిటర్‌గారు బైటకి రాగానే అక్కడ మాటలు సర్దుమణిగినాయి. ఆయన వాళ్ళని కలియచూస్తూ, "ఓ.కె బాయిస్! వర్క్ ఫస్ట్! గాసిప్స్ నెక్స్ట్!" అన్నాడు.

కళ్ళజోడతను పరుగున వచ్చి, ఆయన ముందు పరుగెత్తి, హాలుకి కుడివైపున వున్న అద్దంతలుపు తెరచి పట్టుకున్నాడు. ఎడిటర్ వెళ్ళాడు. మిసెస్ సుందరం అనుసరించింది.

అక్కడ కారిడార్ దాటి యింకో తలుపు తెరిస్తే అక్కడ అంతా ఖాళీ జాగా వుంది. ఆ ఆవరణ నిండా రకరకాల రంగురంగుల గులాబీ మొక్కలు విరగబూసి వున్నాయి. గోడవారగా, బోగన్‌విల్లాలు అందంగా వెళ్ళాదేట్టు కత్తిరించి వున్నాయి.

ఆ గులాబీల మధ్యనుంచి నడిచి వెళితే, ఆ చివర యింకో భవనం వుంది.

ఆతనేం మాట్లాడలేదు. ఆతను ముందు వెళ్తుంటే, ఆమె వెనక వెళ్తోంది. ఆ కళ్ళలో తెలియని చోటుకి వెళ్తున్నాననే భయంగాని, అనుమానంగాని లేవు. ఎలాంటి పరిస్థితి అయినా నిబ్బరంగా ఎదుర్కోగల మనోధైర్యం వున్న మనిషి నడక అది!

వరండా దగ్గర పావురాలు గుంపుగా వున్నాయి. 14 సంవత్సరాల కుర్రాడు ఒకతను, వాటికి నూకలు చల్లుతున్నాడు.

నూతన వ్యక్తులని చూడగానే, పావురాలన్నీ ఒక్కసారిగా, చెదిరిపోయినట్టుగా, రెక్కలు విదిలిస్తూ ఎగిరిపోయి, వరండా స్థంబాలమీద, పిట్టగోడమీద, పైకప్పుమీద, చెట్టు మీద చేరినాయి!

"పి. జి. ఎక్కడ?" కుర్రాడిని అడిగాడు.

"లోపలున్నారు."

వరండాలోకి వెళ్ళి అక్కడున్న పెద్ద తలుపు పక్కన వున్న కాలింగ్‌బెల్ నొక్కాడు.

రెండు నిముషాల తర్వాత తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

మధ్యవయస్కుడైన ఒకతను వచ్చి తలుపు తోసాడు.

"పి. జి. ఎక్కడ?"

"లైబ్రరీలో వున్నారు." అతను దారితీసాడు. ఇద్దరూ అతని వెంట వెళ్ళారు.

అతను తలుపు తెరిచి యిద్దరూ లోపలికి వెళ్ళగానే, తలుపు దగ్గరికి చేరవేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"గుడ్‌మార్నింగ్ బాలూ!" టేబిల్ వెనకవున్న బీరువా దగ్గర నుంచి వినిపించింది.

మిసెస్ సుందరానికి, ఎండలో నుంచి రావడంవల్ల మనక వెలుతురుగా వున్న ఆ గది చీకటిగా అనిపించింది. ఒక్క నిముషం కళ్ళకి ఏమీ కనిపించలేదు. తర్వాత మెల్ల మెల్లగా, ఆకారం స్పష్టంగా కనిపించింది.

బైండ్ చేసిన పుస్తకాలు గోడలో బిగించిన బీరువామీద ఆ చివరనుండి ఈ చివరవరకూ వున్నాయి. ఆ బీరువా దగ్గర పుస్తకం పట్టుకుని ఒకతను నిలబడి వున్నాడు. అతని చెంపలు బాగా నెరిసినాయి, జుట్టు, ఒకప్పటి అందమైన క్రాఫ్‌గా వుండేది, అవి ఆ ఛాయలతో వున్నా, యిప్పుడు నుదురుమీద యిరుపక్కలా పైకిపోయి, బాల్డ్ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. వెడల్పాటి నుదురు, నూనె రాసినట్టుగా, నిగనిగలాడుతూ

With best compliments from:

Phone : 66446

Balaji Sanitary Syndicate

Engineers & Contractors

28-5-11/6, Yellamma Thota, Jagadamba Junction,
VISAKHAPATNAM - 530 020.

Stockists :

'PARRY WARE' 'NEYCER KARMAG' 'KONARK' A.C. Sheets,
'VENUS' Water Heaters, 'DEVELOP' C.P. Fittings
'LEAER' G.M. Fittings, BRITISH Paints
SHALIMAR Paints

మెరుస్తోంది. మంచి ఛాయ! ఒకప్పుడు చక్కటివాడే కావచ్చు ఇప్పుడు వయసు పైనబడటంతో, వార్ధక్య ఛాయలు కన్పిస్తున్నాయి.

"సర్. యీమె మన ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌కి జవాబు యిచ్చి, మనం ఓకే చేస్తే వచ్చిన వ్యక్తి. మిసెస్‌సుందరం." అంటూ చెప్పాడు.

మిసెస్ సుందరం నమస్కారం చేసింది.

ఆతను విష్‌చేసినట్టు చేయి నుదుటకి ఎత్తి దించాడు. కూర్చోమని ఆదేశించాడు.

మిసెస్ సుందరం కూర్చుంది.

"కూర్చో బాలూ!" ఆయన కూర్చుంటూ అన్నాడు. ఆయన కూర్చున్న తర్వాత బాలూ కూర్చున్నాడు.

"మిసెస్ సుందరం! మీరు యీ వుద్యోగానికి ఎందుకు వచ్చినట్టు? మీరు కేవలం జీతంకోసం రాలేదు. ఎందుకంటే, మేం యిచ్చే జీతం చాలా తక్కువ కాబట్టి."

"అవును! నేను జీతంకోసం రాలేదు!" ఆ కంఠంలో స్పష్టత, సూటిదనం వున్నాయి.

"మరి దేనికోసం వచ్చానంటారు?"

ఆమె కాస్త ఆగి అంది, "ఒంటరితనం తప్పించుకోవటానికి!"

"ఒంటరితనమా! మీకు పెళ్ళి అయిందని, ముగ్గురు పిల్లలు అని అప్లికేషన్‌లో వ్రాసారు."

"అవును! నాకు ముగ్గురు పిల్లలున్నారు."

"వాళ్ళేం చేస్తున్నారు?"

"పెద్దమ్మాయి బెంగుళూర్‌లో వుంది."

"ఎంత వయసు?"

"ఇరవై రెండు."

"పెళ్ళి అయిందా? వుద్యోగమా? చదువా?"

"పెళ్ళి అయింది. ఒక కొడుకు కూడా. యస్.యస్.సి. గోల్డ్ మెడలిస్ట్! వుద్యోగం చేస్తోంది కూడా?"

"ఆమెకీ—మీకూ పడదా?"

ఈ ప్రశ్న వినగానే, ఆమె ముఖంమీద చిరునవ్వు మెరిసింది.

"పడకపోవటమా! ఆ మాట నాకూ, నా పిల్లలకీ ఎప్పుడూ తెలియదు."

"మిగతా యిద్దరూ ఏంచేస్తున్నారు?"

"రెండో సంతానం అబ్బాయి. వాడి చదువు పూర్తి అయింది. నేవీలో పనిచేస్తున్నాడు. సంవత్సరానికి పదినెలలు సముద్రంమీద, కార్గోషిప్‌మీద దేశదేశాలూ తిరుగుతూ

With best compliments from

UNI-SANKYO LIMITED

Manufacturers of Quality Bulk Drugs

in Collaboration with

SANKYO COMPANY LIMITED, JAPAN

Factory: Gaganpahad, Hyderabad-West, Andhra Pradesh

Office: 5-9-24/81, Shapurwadi, Hyderabad-500 483 A.P.

వుంటాడు. మూడో సంతానం అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళి అయింది. వయసు 19 సంవత్సరాలే. కానీ లవ్ మేరేజ్. ఆ కుర్రాడు కావాలని చేసుకున్నాడు. తను బొంబాయిలో అత్తవారింట్లో వుంటోంది.

ఆయన చేతిలో పుస్తకంవైపు చూసాడు. తర్వాత మళ్ళీ తలెత్తాడు.

"మీరు యీ పిల్లల్లో ఎవరో ఒకరి దగ్గర వుండవచ్చుగా!"

"నా కిష్టంలేదు!"

"మీరు యీ వయసులో ఒంటరిగా—"

"వుండటానికి నాకేం భయంలేదు!"

"మీ భర్త పోయి ఎన్నాళ్ళయింది?"

"19 సంవత్సరాలు."

ఆయన వులిక్కిపడ్డట్టు చూసాడు. పక్కన కూర్చున్న బాలూ కూడా తలతిప్పి చూడకుండా వుండలేకపోయాడు.

చిన్నప్పుడే భర్త పోయి, ముగ్గురు పిల్లల్ని పెంచి పెద్దచేసి, అయినా, చెక్కుచెదరనట్టు, మనిషి యిలా తేటగా వుండటం చిత్రమే! దాదాపు 20 సంవత్సరాల ఒంటరి జీవితం పడే బాధ ఛాయలు ఆమెలో కన్పించటంలేదు.

"మీరు మీ పిల్లలకి దగ్గరగా, ఇటు బెంగుళూరులోనో, అటు బొంబాయిలోనో వుండవచ్చుగా! ఇక్కడ హైదరాబాద్‌లో వుండాలని ఎందుకు అనుకుంటున్నారు?"

"ఇక్కడ మాకు స్వంత యిల్లుంది. నా పిల్లలు వాళ్ళకి వీలయినప్పుడు వస్తుంటారు. వాళ్ళకి యీ యిల్లు వుండాలని నా ధ్యేయం!"

"మీరు ఒక్కరూ వుంటానంటే, వాళ్ళేమీ అనరా!"

"ఊహూ!"

"ఎందుకని?"

"వాళ్లు అంత స్వార్థపరులా?"

"కాదు! నేను బాగా అర్థం అవటంవల్లనే నన్నేమీ అనరు! నా కిష్టమైన పనిచేయటమే వాళ్ళకి యిష్టం."

"ఐసీ!" ఆయన తల ఎడంవైపువంచి ఆమెని పరిశీలనగా చూసాడు. ఆ కళ్ళు నిశితంగా వున్నాయి. "మిసెస్ మందరం. మీరు యీ వుద్యోగం చేస్తే, మీ ఒంటరితనం తీర్తుందని ఎలా అనుకుంటున్నారు? మీరు మా ప్రకటనలో చదివారు కదా? మిస్టర్ భార్గవ 80 సంవత్సరాల వృద్ధుడు! అనారోగ్యవంతుడు! నిద్రరాని మనిషి! అహర్నిశలూ కనిపెట్టుకుని వుండాలి! ఆయనకి సేవలు చేయాలి! చాలా చాదస్థుడు! ఆయనకి ఎదురు చెప్పకూడదు! ఆదోరకం మనిషి!"

With best compliments from

GOPAL PLYWOOD CORPORATION

5-9-327/A, GUNFOUNDRY, HYDERABAD-500 001.

Phone : Off. 32095 & 35055
Res. 63601 & 37311

Stockist & Distributors for:

M/s. Bakelite Hylam Ltd.,
M/s. The Indian Plywood Mfg. Co. Ltd.,
M/s. Calico Chemicals & Plastic Division.
M/s. Hunsur Plywood Works Pvt. Ltd.
M/s. Decorative Laminates India Ltd.

Dealers in:

PLYWOOD, LAMINATED SHEETS, INSULATION BOARDS, GLUE etc.

ఆయన ఒక్కొక్కటీ పెద్ద పాయింట్‌గా చెబుతుంటే, బాలూ ముఖం తిప్పుకుని కిటికీలోనుంచి బైటకి చూడసాగాడు. అతని పెదవులమీద చిరునవ్వు దాక్కుంటోంది.

మిసెస్ సుందరం అంది; "అవన్నీ మీరు నాకు మళ్ళీ చెప్పనవసరం లేదు. ఎడిటర్‌గారు వుత్తరంలో స్పష్టంగా అన్నీ వ్రాసారు. నేను ఆ షరతులు అన్నింటికీ ఒప్పుకొనే వచ్చాను. ఆయనకి నేను నా చేతనైనంత సహాయం చేయగలనని మీకు హామీ యిస్తున్నాను. వృద్ధులని చూడటం, వారి చాదస్థాలతో వేగడం, వారు చిన్నపిల్లల్లా అలిగితే బ్రతిమిలాడటం, నాకు అలవాటే. ఎందుకంటే—" ఆమె కళ్ళలో జ్ఞాపకాల దొంతర కదిలింది. పెదవులు సుమధురమైన చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి.

"మా తాతయ్య ఒకరుండేవారు! నేను ఆయన ముద్దుల మనుమరాలిని! ఎడిటర్‌గారు వ్రాసిన వుత్తరం చదువుతుంటే, నాకు మా తాతయ్య గుర్తుకు వచ్చారు! మా అమ్మమ్మ కూడా వుండేది. మరో గయ్యాళి! నోరు పెద్దది గాని, మనసు మరీ మెత్తన! అలాటి పెద్దవాళ్ళతో సందడిగా వుంటుంది! అందుకే నేను యీ వుద్యోగానికి వచ్చాను. మిస్టర్ భార్గవ వృద్ధుడు! నేను ఒంటరిదాన్ని! ఆయనకి ఆలనా, పాలనా చూసేవాళ్ళు కావాలి. నాకు సమయం గడిచేందుకు, అలాంటి వ్యక్తి అవసరం. నేనూ, ఆయనా మంచి టర్మ్స్‌లో వుంటామనే నా నమ్మకం."

పి. జి. పేపర్‌వెయిట్ తిప్పుతూ ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

తర్వాత తలెత్తి ఎడిటర్‌వైపు చూస్తూ "బాలూ! మనం యీమెని తీసుకుందాం." అన్నాడు.

"ఓ.కె. సర్. అయితే నేనిక వెళ్తాను. విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్. ఇకనైనా మీ పుస్తకం, నిరాటంకంగా, నిశ్చింతగా ముగుస్తుందని ఆశిస్తున్నాను." అతను లేచి కరచాలనం చేస్తూ అన్నాడు.

ఆయన కూడా లేచాడు. వాళ్ళిద్దరూ లేవటంతో ఆమె కూడా లేచింది.

"వస్తానమ్మా!" అన్నాడు బాలూ చేతులు జోడిస్తూ.

"అరే! బాలూ! వెళ్ళిపోతావేం? ఆమెకి భార్గవని పరిచయం చెయ్యి."

బాలూ ఆగి అయోమయంగా చూసాడు.

ఆ తర్వాత కళ్ళలోకి, పెదవుల్లోకి నవ్వు వచ్చింది.

With best compliments from

VIZAG FORGINGS LIMITED

A-3, Assisted Private Industrial Estate,

VISAKHAPATNAM-530 012.

ఆమె వెళ్ళటానికి వెనక్కు తిరిగింది.

"మిసెస్ సుందరం" బాలూ పిలిచాడు.

మిసెస్ సుందరం వెనక్కి తిరిగింది. పి.జి.ని చూపిస్తూ, "ఈయనే మిస్టర్ భార్గవ! మీరు వుద్యోగం చేయటానికి వచ్చింది యీయన దగ్గరే."

"వాట్!!" మిసెస్ సుందరం నిరుత్తరురాలు అయినట్టు చూసింది.

"సారీ మేడమ్! వీరి మొదటి పేరు భార్గవ. తర్వాత పేరు పార్థసారథి గాంధర్వ. అందరూ క్లుప్తంగా పి. జి. అంటారు. భార్గవ అని దగ్గరవాళ్ళు పిలుస్తారు. వీరు 'హిందూమతం_సైన్స్.' అని ఒక గొప్ప పుస్తకం వ్రాస్తున్నారు. ఆ పుస్తకంమీద మాకు చాలా ఆశలున్నాయి. ఆ పుస్తకాలలో తలమూర్చితే వీరికి యిక నిద్రాహారాల సంగతి గుర్తుండదు. తన వ్రాత, చదువు మినహాయిస్తే మిగతా వాటన్నింటిలోనూ, మరీ మతిమరుపు. ఈయనని కనిపెట్టి వుండేందుకు, ఒక బాధ్యతగల వ్యక్తి అవసరం అనిపించింది. నేనే వీరికి చెప్పి ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ యిచ్చాను. వృద్ధుడు, రోగిష్టివాడు అంటే సాధారణంగా ఎవ్వరూ రారు. మేం అనుకున్నట్టే ఎవ్వరూ రాలేదు. మీరు కాక, యింకా నలుగురు వచ్చారు. కానీ వాళ్ళకి జీతం చాలదు అని వెళ్ళిపోయారు. మేం ఆశవదులుకున్నాం. మీరు అప్లయి చేసారు. కానీ మాకు మీ విషయం కూడా అపనమ్మకమే అనిపించింది. థ్యాంక్ గాడ్__" అతను చెబుతుంటే మిసెస్ సుందరం యింకా అలాగే చూస్తోంది! భార్గవ వృద్ధుడు కాదా! ఈ అబద్ధం ఆవిడ మింగలేకపోతోంది! అసలు సహించలేకపోతోంది! ఆ విషయం ఎర్రబడిన ఆవిడ ముఖంలో ఎరుపెక్కిన ఆవిడ కళ్ళల్లో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

టేబిల్ మీద వున్న బాగ్ విసురుగా తీసుకొంది. చేతులు జోడిస్తూ "క్షమించాలి! అబద్ధం చెప్పటానికి ప్రతి మనిషికీ స్వతంత్రం వుంది. లేదనను. అబద్ధం చెప్పటానికి కారణం ఏదయినా కావచ్చు! కానీ అబద్ధాలు చెప్పేవాళ్ళని నేను ఒక్క క్షణం కూడా భరించలేను! అలాంటిది వుద్యోగమా! నా వల్ల కాదు." అనేసి చివాల్న వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోతోంది, రూం దగ్గరకి వస్తుంటే, యింతలో తలుపు తెరుచుకొని యింత క్రితం తలుపు తీసిన వ్యక్తి వచ్చాడు. మిసెస్ సుందరం, అతనికి దారి యివ్వటానికి పక్కకి తొలిగింది.

ఆ ప్రయత్నంలో ఆమె కళ్ళు గుమ్మంమీద గోడకివున్న ఫొటోమీద అప్రయత్నంగా నిలిచాయి. అక్కడ ఒక పెద్ద

With best compliments from

Phone : Resi. : 8948
Theatre : 8548

THEATRE KINNERSANI

WATER TANK ROAD,

KHAMMAM

Managing Partner : P. RAJENDRA PRASAD, *B.A.*

ఫోటో వుంది. అందులో యువకుడు. తెల్లటి బట్టలు వేసుకున్నాడు.చేతుల్లో ట్రోఫీ పట్టుకొని వున్నాడు! అతను నవ్వుతున్నాడు. ఆ నవ్వు చూస్తుంటే, అతని కిష్టమైన వాళ్ళెవరో ఎదురుగా నిలబడి వున్నట్టే వుంది. ఆ కళ్ళలో ఆనందం, పరవశంవుంది. పెదవులమీద నవ్వుల చిలిపిదనం నాట్యం చేస్తోంది.

ఆ ఫోటో చూడగానే ఆమె ఆ గదిలో మిగతా వాటిన్నంటినీ మర్చిపోయింది. తను వెళ్ళిపోవాలన్న విషయం కూడా గుర్తుకు రాలేదు. చప్పున వెనక్కి తిరిగి "ఈ ఫోటో యిక్కడ ఎందుకుంది!" అంది.

బాలు,నౌకరు, యీ ప్రశ్న వినగానే, ముఖాలు చూసుకున్నారు. ఆమె వాళ్ళవైపు రెండడుగులు వేసి, ఆతురతగా "ఈ ఫొటోలో అతను ఎక్కడున్నాడో తెలుసా!" అంది.

వాళ్ళు అయోమయంగా చూసారు.

"అతను అసలు బ్రతికి వున్నాడా!" ఆమె ముఖంలో వుద్విగ్నత కన్పిస్తోంది.

బాలూ వులికిపాటుగా చూసాడు. నౌకరు నిటారుగా అయాడు.

"ఈ ఫొటో యిక్కడ ఎందుకుందో చెప్పండి. మీకు యితను ఎలా తెలుసు. ఎందుకు అడుగుతున్నానంటే, అతను నాకు బాగా తెలుసు. నా చిన్నప్పుడు మా యింటి ఎదురుగా వుండేవాళ్ళు—"

"మేడమ్! ఆ ఫొటోలో వ్యక్తి యీయనే! భార్గవగారు!" బాలూ చెప్పేసాడు.

"ఏమిటీ!" మిసెస్ సుందరం భార్గవవైపు తిరిగింది.

ఆయన అయోమయంగా చూస్తున్నాడు.

"మీరా! ఇదేమిటి? ఇంత మార్పు ఎలా వచ్చింది! వేరే వ్యక్తిలా వున్నారే!"

"మీరు—" ఆయన సందేహంగా చూసాడు.

"మీకు ఆ ఫొటో తీసిన వ్యక్తి గుర్తుందా!" సంశయంగా అడిగింది.

"ఎందుకులేదు! నేను విజయవాడలో చదువుకునేటప్పుడు మా పక్కింటి నర్సిమయ్యగారి అమ్మాయి నివేదిత అని వుండేది. మేం అందరం 'వేదా' అని పిలిచేవాళ్ళం." ఆయన అనుమానంగా ఆగిపోయాడు. చూపుడు వేలితో చూపిస్తూ మీరు—?"

"అవును ఆ నివేదితని నేనే!"

With best compliments from

Phone : 65221 P.P.

ARISTOCRAT ELECTRONICS

Daspalla Centre,
Main Road, Suryabagh,
VISAKHAPATNAM-530 020.

Distributors for : **Nicky Tasha T.V.**

Dealers for : **Weston; Uptron T.V.**
Aristocrat Suitcases
VIDEO LIBRARY

"ఏమిటీ! ఆ రెండు జడలు పరికిణీ, ఓణీ _ అసలు పోలికే కన్పించటంలేదు_గుర్తుపట్టలేకపోయాను.సారీ_"

"నేను మాత్రం గుర్తుపట్టగలిగానా."

"22 సంవత్సరాలు."

"అవును! దాదాపు 22 సంవత్సరాలు."

"కూర్చోండి. ఏమండీ అనటానికి ఏమిటోగా వుంది. నువ్వు అనటానికి రావటంలేదు."

నివేదిత కూర్చుంది.

"మనం యిలా కలుసుకోవటం చిత్రంగా లేదూ!" అన్నాడతను.

"చాలా చిత్రంగా వుంది. నమ్మలేకపోతున్నాను."

బాలూ, నౌకరు అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయారు. బాలూ గుమ్మందాటి తలుపు దగ్గర వేసేముందు వెనక్కి తిరిగి చూసాడు.

టేబిల్ దగ్గర ఒకరి కెదురుగా ఒకరు గడ్డం దగ్గర చేతులు పెట్టుకొని కూర్చుని ఒకరిని మరొకరు చూస్తున్న ఆ యిద్దరూ అసలు యీ లోకంలో లేరు. ఇద్దరూ మాటా, పలుకూ మర్చిపోయినట్టు చిత్తరువుల్లా వున్నారు.

బాలూ తలుపువేసి వెళ్ళిపోయాడు.

2

నివేదిత_భార్గవ టాంక్‌బండ్ ఒడ్డువెంట నడుస్తున్నారు. నివేదిత భుజాల చుట్టూ షాల్ కప్పుకుంది. భార్గవ మెడలో మఫ్లర్ వేసుకున్నాడు. సాయంత్రం అయింది. ఆరుగంటలు కాకముందే సూర్యుడు కృంగిపోయి చీకటి ఛాయలు ముసురుకుంటున్నాయి. దూరంగా, ఎర్రటి వెల్తురు. ఆ వెలుగులో రకరకాల నీడలని సంతరించుకుంటున్న టాంక్‌బండ్ జలరాశి.

నివేదిత నడవటం ఆపి, కమ్మీ పట్టుకుని నిలబడింది.

"ఈ దృశ్యం శాంతికి ఎంతో యిష్టం!" అంది.

భార్గవ వచ్చి ఆమె పక్కన నిలబడ్డాడు.

"మీ పిల్లల్లో శాంతి మీ ఫేవరేట్ అనుకుంటాను." అన్నాడు.

"ఎందుకు అలా అంటున్నారు!"

"మీ మాటల్లో శాంతి పేరు తరుచుగా విన్పిస్తుంది. మధ్యాహ్నం మనం భోజనం చేస్తుండగా కూడా, బీట్‌రూట్ కూర శాంతి బాగా చేస్తుందన్నావు. మనం వస్తుంటే సిల్కు అకుపచ్చ రంగుచీర కట్టుకున్న అమ్మాయిని చూసి యీ రంగు శాంతి చాలా బాగా సూట్ అవుతుందని అన్నావు."

నివేదిత చిరునవ్వుతో తల వూపింది. "అవును సుమా! అన్నాను. మీకు బోర్ కొట్టోందా."

అతను వెంటనే లేదన్నట్టు తలూపలేదు.

"ఏం! బోర్ కొడ్తోందా!" మళ్ళీ అడిగింది.

"ఉహూ!"

"మరి!"

"బాధగా వుంది!"

నివేదిత అతనివైపు తల తిప్పింది. "బాధగా వుందా! ఎందుకు!" ఆ కళ్ళలో ఆశ్చర్యం తొంగిచూస్తోంది.

అతను టాంక్‌బండ్‌లోని నీళ్ళవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"వేదా! ఈ నాలుగు రోజుల నుంచి నిన్ను చూస్తుంటే, నాకేమిటో _ గత జీవితం నేను గడిపినదంతా ఒట్టి దొల్ల యిందులో ఏంలేదు అన్పిస్తోంది."

నివేదిత కుడిచెయ్యి గుండెలమీద ఆనించుకుంది.

"బాప్‌రే! నువ్వు పొందిన పేరు, వొచ్చిన అవార్డ్స్, తిరిగిన దేశాలు, వ్రాసిన పుస్తకాలు, డాక్టర్ భార్గవ అంటే ఎంత పేరో, యీ నాలుగు రోజుల్లోనే పోస్ట్ సార్ట్ అవుట్ చేస్తుంటేనే నాకు తెలిసింది. జామచెట్టుమీద నాకు కాయ అందివ్వలేదు, నేను కోస్తే వేలు నెప్పిపుట్టి ఏడ్చి వాళ్ళమ్మ చేత చివాట్లు తిన్న అబ్బాయేనా అన్పిస్తుంది. మీ వాళ్ళందరూ నిన్ను బాబీ అని పిల్చేవాళ్ళు. నీ ఫ్రెండ్స్ మూర్తి అనేవాళ్ళు. యీ భార్గవ పేరే నాకు గుర్తులేదు."

''నా పూర్తిపేరు ఆదిత్య శంకర భార్గవమూర్తి. ఒకటి నామనక్షత్రం, రెండోది మా తాతయ్య పేరు, మూడోది మా మామయ్య పేరు. బాబీ మా అమ్మానాన్నల ముద్దుపేరు. ఫ్రెండ్స్ అంతా మూర్తి అనేవాళ్ళు.''

"అబ్బా! ఒక మనిషికి యిన్ని పేర్లా!"

"పేర్లకేం! ఎన్నయినా పెట్టుకోవచ్చు. వాటిల్లో ఏ ఒక్కటి పిలుచుకోవాలన్నా చాలా కష్టం."

నివేదిత అతనివైపు తిరిగి అంది. "అవునూ నువ్వు పెళ్ళి ఎందుకు చేసుకోలేదు."

"టైమ్ లేకపోయింది. నా ధ్యాస నిరంతరం చదువు మీదనే వుండేది. అమ్మ పోయింది. నాన్న వేరే పెళ్ళి చేసుకొన్నారు. నేను చదువుకి లండన్ వెళ్ళిపోయాను. అయింతర్వాత యిండియా వచ్చాను. ఉద్యోగంలో జాయినయా. ప్రొఫెసర్‌ని, మళ్ళీ చదువు, మళ్ళీ పుస్తకాలు మళ్ళీ రీసెర్చి! ఎప్పటికప్పుడు ఏదో ఒక పని చేయాల్సింది ఎదురుగా వుండేది. నా దృష్టి ఏకాగ్రత అంతా దానిమీదకే లగ్నం అయివుండేది. గత 20 సంవత్సరాలుగా నాకు పుస్తకాలు చదవటం, వ్రాయటం, వీటి మధ్య వుష్ట్రపక్షిలా తలదూర్చి గడిపేసాను."

"నీకు యిష్టమైనవాళ్ళెవరూ పరిచయమే కాలేదా?"

"ఒకళ్ళిద్దరు అయారు. ఒక అమ్మాయి పెళ్ళి వరకు వచ్చింది. సడన్‌గా ఆమె మనసు మార్చుకుంది. వేరే అతన్ని పెళ్ళిచేసుకుంది. నీకూ, నాకూ కుదరదు అని అర్థంచేసుకున్నాను. అని వుత్తరం వ్రాసింది. ఆ వుత్తరం నా మనసుని చాలా గాయపరిచింది. కానీ తమాయించుకున్నాను. పెళ్ళికాక ముందే కుదరదని తెలుసుకొంది. తెలివిగల పిల్ల! అది నా అదృష్టం కూడా. ఆమె పెళ్ళికి వెళ్ళి బహుమతి యిచ్చి అభినందించి వచ్చాను. తర్వాత నా క్లాస్‌మేట్ భావన అని ఒక అమ్మాయి లెక్చరర్‌గా చేస్తోంది. ఇద్దరం కలిసి కొన్నాళ్ళు తిరిగాం. బాగానేవుంది. నేను ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోవటానికి వాళ్ళ అమ్మానాన్నలని పెళ్ళి అడిగాను. వాళ్ళు మా అమ్మాయిష్టం అన్నారు. భావనని అడిగాను. భావన ఎందుకోగానీ, నా మాటే వినలేదు. ఒకటే మండిపడ్తున్నట్టు చూసింది. అసలు నేను వెళ్ళగానే చిటపటలాడిపోయింది. నౌకరుమీద పెద్దగా అరవసాగింది. నేను వచ్చిన సంగతి చెప్పాను. ఎందుకంటే ఆ రోజే నేను చెప్పాలి. మళ్ళీ మర్నాడు కలకత్తా వెళ్ళాలి. నా మాట పొంతం వినకుండానే, భావన గుమ్మంవైపు వేలుచూపిస్తూ 'గెటవుట్' అంది. నేను దిమ్మెరపోయాను. కానీ అవమానంగా ఫీలయ్యాను.

'భావనా ఏమైంది' అన్నాను. ఆమె అనవసరంగా ఎందుకు నన్ను అవమానిస్తోందో తెలుసుకోవాలి కదా!

"ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు నన్ను అర్థంచేసుకున్నావని అనుకొన్నాను. పెద్ద చదువులు చదివావు! ఫారిన్ వెళ్ళావు. పెద్ద వుద్యోగం వెలగబెడ్తున్నావు. నా మనసు అర్థంచేసుకొన్నావని అనుకొన్నాను. నా గురించి నీకు కాస్తయినా తెలియదని నాకు యిప్పుడే అర్థం అయింది."

"నేను అంత కానిపనేం చేసాను!" అన్నాను.

"ఏం చేసావా! యూ బ్రూట్! నేను కనీసం ఒక చీర కొనటంలోనైనా మా అమ్మా, నాన్నల సలహా అడగనే! నా కిష్టం వచ్చింది కొనుక్కుంటాను. అలాటిది పెళ్ళి విషయంలో నన్ను అడగకుండా, మా వాళ్ళని అడుగుతావా! యిదేనా నువ్వు నన్ను అర్థంచేసుకొంది."

నేను దిమ్మెరపోయాను. "భావనా! కానీ, వాళ్ళెవరో కాదు! నీ తలితండ్రులు—"

"అయితే మాత్రం! నీకు దగ్గరయింది నేను! వాళ్ళు కాదు! నువ్వు నన్ను అడిగి, అప్పుడు మనిద్దరం వెళ్ళి వాళ్ళతో పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పాలి. పెళ్ళి అంటే అలా జరగాలి. కనీసం, నా విషయంలో అలా నేననుకొంటున్నాను! నువ్వు నేను అనుకొన్న మనిషివి కావు. వెళ్ళు, నాకూ నీకూ కుదరదు." అంది.

నా కేమిటో కోపం వచ్చింది. నేను కానిపని ఏం చేయలేదు. భావన నన్నెప్పుడూ కూర్చోపెట్టి "ఈ విషయాలు నాకు నచ్చవు. నువు వీటిలో జాగ్రత్తగా వుండాలి" అని ఒక లిస్ట్ వ్రాసియివ్వలేదు.

నావల్ల పొరపాటు జరిగి వుండవచ్చు. కానీ భావన క్షమించివుంటే, నేను సంతోషించేవాడిని. జీవితంలో మరెప్పుడూ అలాంటి పొరపాటు చేసి, ఆమెమనసు బాధపెట్టకుండా వుండేందుకు జాగ్రత్తపడేవాడిని! నేను చాలా పొరపాట్లు చేస్తాను! అది నా బలహీనత! నా మనసు ఎప్పుడూ పుస్తకాల మధ్యలో వుంటుంది. అంతమాత్రాన నన్ను ఎవ్వరూ చెడ్డవాడిని అనే అవసరంలేదు. నేను వెళ్ళిపోయాను. ఇంటికి వెళ్ళింతర్వాత చాలా మధనపడ్డాను. పోనీ నావల్ల పొరపాటు అయింది కదా, ఆమె మనసు నేనే బాధపెట్టాను కదా అని, నా తప్పుకి నేనే బాధపడుతూ, ఫోన్‌చేసి క్షమార్పణ చెప్పాను. ఆమె వినలేదు. ఫోన్ తపీమని పెట్టేసింది. అది నా కింకా బాధ కలిగించింది. నేను యింక మళ్ళీ ఆమెని కలవాలని ప్రయత్నం చేయలేదు. కొద్దిరోజులు ఆగితే ఆమె కోపం తగ్గుతుంది అని వేచిచూస్తున్నాను.

నెలరోజులు తిరగకుండానే భావన పెళ్ళి వేరే ప్రొఫెసర్ మూర్తితో అయిపోయింది.

నేను నిలువునా నీరయాను! ఆమె, నేను పెళ్ళిచేసుకోవాలని అనుకొన్నాం. మాకు తెలిసినవాళ్ళకి కూడా మా విషయం తెలుసు. ఆ మూర్తికి కూడా తెలుసు. వాళ్ళిద్దరూ గబాల్న ఎలా పెళ్ళిచేసుకున్నారు అనిపించింది. అందరూ నన్ను ఒక వెధవ అన్నట్టు చూసారు. నేను అన్యాయంగా అపనిందలకు గురిఅయ్యాను. నేను నా పుస్తకాల్లో తలదూర్చి బైటప్రపంచం గురించి మర్చిపోయాను. అదీ మంచిదే అయింది. 'హిందూమతం—మామూలు మనిషి' అన్న విషయంలో నేను వ్రాసిన పేపర్‌కి అపూర్వమైన ఆదరణ లభించింది. కంచి స్వాములవారు నన్ను పిలిపించి వారంరోజులు ఆశ్రమంలో వుండమన్నారు! ఆ వ్యాసం జర్మనీ, రష్యన్ భాషల్లోకి కూడా అనువదించారు. దానికి మళ్ళీ అవార్డ్స్! మళ్ళీ జీవితంలో పరుగు! ఒక సంవత్సరం తర్వాత మళ్ళీ స్థిమితం ఏర్పడింది. ఇక మాత్రం, నేను జీవితంలో పెళ్ళి అనేది తలపెట్టకూడదని అనుకొన్నాను!"

అసలే తగ్గుస్థాయిలో గంభీరంగా వుండే అతని కంఠం యింకా, యింకా తగ్గుస్థాయిలోకి దిగిపోయింది.

నివేదిత చేయి అతని చేతిమీద ఆనింది.

"బాబీ! నువ్వు మాలాటి మామూలు మనిషివి కావు. నీవల్ల యీ సంఘానికి ఒక గొప్ప వుపయోగం వుంది. అందుకే నీకు మామూలు జీవితం దొరకలేదేమో!" అంది.

"నేను కూడా అలాగే అనుకుంటాను" అన్నాడతను.

"చీకటిపడింది వెళ్తాను" అంది నివేదిత.

"పద" అన్నాడతను.

3

భార్గవ కారులో దిగి వెళ్ళిపోయాడు. నివేదిత తాళం తీసుకుని లోపలికివచ్చి లైటువేసింది. ఎదురుగా మంచం పక్కన ముగ్గురు పిల్లల ఫోటోలు వున్నాయి. నివేదిత కళ్ళు ఒక్కక్షణం ఆ ఫోటోలవైపు తదేకంగా చూసింది. పెద్దపిల్ల ప్రశాంతిలో తండ్రి పోలిక. కొడుకు ఆనంద్‌లో తన పోలికలు బాగా వున్నాయి. ఆఖరిపిల్ల శాంతిలో తనవి, భర్తవి కలిసిన పోలికలు! వాళ్ళ ముగ్గురినీ చూస్తుంటే మనసు ఎంత ఆనందంగా వుంటుంది! ఈ ప్రపంచంలో తనకి అపారమైన ధనరాసులు, అమోఘమైన కీర్తిప్రతిష్టలు వున్నంత ఆనందంగా, తృప్తిగా గర్వంగా అన్పిస్తుంది.

నివేదిత ముఖంమీద మనోహరమైన చిరునవ్వు! కళ్ళలో ఆనంద కాంతులు!

మంచం దగ్గరకి తాళంచెవులు పెట్టటానికి వచ్చింది. అక్కడ ఒక కవరు కన్పించింది. వెంటనే అది తీసుకొని చూసింది.

బెంగుళూరునుంచి ప్రశాంతి వ్రాసింది. మంచంమీద కూర్చుని శ్రద్ధగా ఆ క్షణంలో ఆ ఉత్తరం ఒకటే యీ ప్రపంచంలో అతి ముఖ్యమైన విషయం అన్నంత ఏకాగ్రతగా చదవసాగింది.

అందులో యిలాగుంది.

"డియర్ మమ్మీ!

నేను కులాసాగా వున్నాను. నువ్వు కులాసాగానే వున్నావని తలుస్తాను! సందీప్‌కి జ్వరం తగ్గింది. నువ్వు చెప్పినట్టే భోజనంలో మార్పు చేశాను. మందులు ఎక్కువ వాడటం లేదు. నిన్నటినుంచీ అన్నం బాగానే తింటున్నాడు! క్షణం కాళ్ళూ, చేతులూ వూరుకోవు కదా! ఒకటే అల్లరి! కాస్త చూడకపోయానంటే వీధిలోకి పరుగెత్తేస్తాడు! మమ్మీ! ఒక మంచి శుభవార్త! ఆయనకి త్వరలో ప్రమోషన్ రాబోతోంది! వచ్చిన తర్వాత నీకు తెలియచేద్దామని అన్నారు. కానీ నేనే వుండబట్టలేక వ్రాస్తున్నాను! మమ్మీ నీకు గుర్తుందా. చిన్నప్పుడు కూడా యింతే! స్కూలులో ఏదయినా జరిగితే యింటికి రాగానే నీకు చెప్పిన తర్వాతగానీ టిఫిన్ తినేదాన్ని కాను! సందీప్ ఎప్పుడూ నన్ను 'న్యూస్ రిపోర్టర్‌గా' బాగా పనికివస్తాను, అని ఏడిపించేవాడు. ఈయనకి కూడా చెప్పాడుగా! ఈయన నాకు యీపేరే పెట్టేశారు. నేను, సందీప్, యీయనా కులాసాగా వున్నాం!

నిన్న యింట్లో రసగుల్లా చేసాను. చాలా బాగా కుదిరింది! మేం కూర్చుని తింటుంటే, హఠాత్తుగా నాకు కళ్ళవెంట బొట బొటా నీళ్ళు వచ్చేసినాయి. ఆయన భయంగా "ఏమిటేమిటి? ఏమైంది? ఏమైనా బ్యాడ్‌న్యూస్ వుందా" అన్నారు.

"కాదు. నాకు మమ్మీ గుర్తుకు వచ్చింది. నా దగ్గరవుంటే తను కూడా తినేది కదా!" అన్నాను.

"ఓస్. అదా! అవునవును! మీ మమ్మీ వుంటే బాగుండేది. మొన్న నువ్వూ–నేనూ పోట్లాడుకొని, కొట్టుకొన్నామే. అపుడు ఆవిడ వుంటే ఎలావుండేది!" అన్నారు.

నాకు నిజమే అన్పించింది.

పోట్లాట అంటే భయపడకు మమ్మీ! దాని గురించి మళ్ళీ ఏదో ఆలోచించేవు సుమా! ఆయన ఆదివారం యింట్లోనే వుంటానని, ఎక్కడికీ వెళ్ళనని, నన్ను జూకి తీసుకెళ్తానని అన్నారు. ప్రొద్దుట భోజనంచేసి వెళ్ళి ఇక రాత్రి 9 గంటల వరకూ రాలేదు! నాకు ఒళ్లు మండిపోయింది! బాగా దెబ్బలాడాను. 'మీకు యిక భార్యా పిల్లలు ఎందుకు? స్నేహితులతోనే కాపరం వుండండి" అన్నాను. నా సంగతి నీకు తెలుసుగా. కోపం టాటాకు మంటలా బుస్సున వస్తుంది. మళ్ళీ అంతలోనే తగ్గిపోతుంది. ఆయన నన్ను బ్రతిమిలాడారు. తనే అన్నం కలిపి తినిపించారు. నా కోపం పోయింది. మర్నాడు శలవుపెట్టి జూకి తీసుకెళ్ళారు.

మమ్మీ! ఓ సారి నేను యిలా నా కుటుంబంలో ఆనందంగా గడుపుతుంటే, నాకు నేనే చాలా స్వార్థపరురాలిలా, దోషిగా అన్పిస్తాను! నేనిక్కడ ఎంతో సంతోషంగా వున్నాను. అక్కడ అమ్మ ఒక్కత్తె! ఎలావుందో, ఏమిటో అన్పిస్తుంది. నాకు ఏడుపు వచ్చేస్తుంది! ఈయన కూడా అంటున్నారు 'మనం హైదరాబాద్‌లో ఏదయినా వుద్యోగం చూసుకొని ఆవిడ దగ్గరగా వుంటే బాగుంటుంది' అని. ఇది ఆయనకి కలిగిన అభిప్రాయం. అమ్మా. ఆయనకి కూడా నువ్వంటే ఎంత యిష్టమో తెలుసా! అందరి తల్లులూ మీ అమ్మలా వుంటే, యీ లోకంలో పిల్లలకి–తలితండ్రులకి మధ్య పోట్లాటలు అనేవే రావు అంటారు.

సంక్రాంతి పండగ వస్తోందిగా. ఒక్క వారంరోజులు నా దగ్గర వచ్చి వుండమ్మా! నా చేతులతో నీకు అన్నం వండి పెట్టాలని ఎంతగానో అన్పిస్తోంది! చిన్నప్పటినుంచీ మాకోసం నువ్వు ఎంత కష్టపడ్డావో! ఇప్పుడైనా సుఖంగా

వుండమ్మా! తమ్ముడు ఎలాగో దూరంగా వున్నాడు! నువ్వు నా దగ్గర, చెల్లెలి దగ్గరా చెరి ఆర్నెల్లా వుండమ్మా! నా యీ మాట నువ్వు కాస్త విను! అడుగో! సందీప్ కాగితాలు లాగేస్తున్నాడు! వద్దని దూరంగా తోసి రాకాసిలా ఏడుస్తున్నాడు! చిన్నప్పుడు నేను యిలా ఏడ్చేదాన్నా అమ్మా! ఇక వుంటాను. శాంతి బొంబాయి నుంచి వుత్తరం వ్రాసింది. దానికి ఫ్యాషన్స్ పిచ్చిగా! వాళ్ళ ఆయనకి కూడా యిష్టమేనట. అందుకని ఒక బ్యూటీ సెలూన్ పెట్టుకొంటారుట! అత్తగారు ఏమంటుందో అని భయంగా వుందిట. నేను వెళ్ళిచూసానుగా! వాళ్ళ ప్రపంచం వేరు. మన శాంతికి ఆ వాతావరణానికి సరిపోయింది. చిన్నప్పటి మంచీ దానికి జడలు రకరకాలుగా వేసుకోవటం, రకరకాలుగా అలంకరించుకోవటం అలవాటుగా. దాని మనఃప్రవృత్తికి సరిపోయింది. దాని అదృష్టం. అతను మంచివాడు. ఇదే అతన్ని ఒకచే ఏడిపిస్తూవుంటుంది. ఆనంద్ విన్న వాళ్ళ బావగార్కి ఒక తెలిసిన వ్యక్తుంచే వాచీ పంపాడు. చాలా బాగుంది. అమ్మా! మేమంతా ఆనందంగా వున్నాం. నువ్వు కూడా ఆనందంగా వుండాలి! అప్పుడే మాకు పూర్తి సంతోషం! నువ్వు హైదరాబాద్‌లో అలా ఒక్కదానివీ వుంటుంచే, మాకేం సంతోషంలేదు. నువ్వు యిక్కడకు వచ్చి వుండకపోతే, మేమే అక్కడికి వచ్చేస్తాం. నువ్వు నీ నిర్ణయం ఏమిటో ఆలోచించుకుని వ్రాయి. సందీప్ ముద్దులు, ఆయన నమస్కారాలూ అందచేస్తున్నాను. మమ్మీ! నువ్వు మాకోసం ఎంత కష్టపడ్డావో నాకు తెలుసు. నీ కోసం మేము ఏం చేయలేకపోతున్నామే అని నాకు చాలా బాధగా వుంది. వుత్తరం వ్రాయి మమ్మీ!

ఇట్లు
నీ
ప్రశాంతి.

ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసేసరికి నివేదిత కనుకొలకుల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి. ఆ వుత్తరం ఎంత మధురంగా వుంది! కన్నబిడ్డ తల్లి సుఖం క్షేమం కాంక్షిస్తూ వ్రాసిన వుత్తరం కంటే మధురమైనది, ఏ తల్లి జీవితంలోనైనా ఇంకేముంటుంది.

నివేదిత ఉత్తరం అక్కడపెట్టి, కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కొని వచ్చి కూతురికి జవాబు వ్రాసింది.

"ప్రియమైన ప్రశాంతకి,

అమ్మ ఆశీస్సులు. నువ్వు వ్రాసిన వుత్తరం అందింది. సంగతులు తెలిసినాయి. అల్లుడు రవికి త్వరలో ప్రమోషన్ వస్తున్నందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది. సందీప్ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త. పిల్లలు చిరుమొలకలు లాటివాళ్ళు. ఆ వయసులో తల్లి అండదండలు వాళ్ళకి ఎంతయినా అవసరం.

ప్రశాంతీ! నువ్వు నా గురించి చాలా ఆలోచనలు చేస్తున్నావు. నేను ఒంటరిగా వుంటున్నానని, నువ్వు బాధపడుతున్నావు. ఈ ఒంటరితనం నన్ను బాధించడంలేదు. పైనుంచి ఆనందం కలగచేస్తుంది. నా మనసులో ఒంటరితనమేలేదు. మీరు ముగ్గురూ నా దగ్గరే వున్నారు. నేను మీతోనే వున్నాను. ఈ బలమే నేను ఎక్కడున్నా ఒకచేనన్న భావన కలిగిస్తోంది. రవి చెప్పింది నిజమే. మీ రిద్దరూ కొట్లాడుకుంచే నేను చూడలేను. అవి మీ వ్యక్తిగత విషయాలు. మీరు ఆ సమయంలో దెబ్బలాడుకున్నా వెంటనే రాజీపడిపోతారు. నేను అక్కడవుంచే కలగజేసుకోక తప్పదు.

అందుకే ఎవరికైనా పెళ్ళి అవగానే, ఎవరి సంసారం వాళ్ళకి వుండాలి. అందులో పరుల జోలి వుండకూడదు. చివరికి వారి తలిదండ్రులైనా సరే. ఇంకోరు ఎవరైనా యింట్లో వుంచే, మనిషికి తన పంతమే నెగ్గాలి అనే పట్టుదల వస్తుంది.

ప్రశాంతీ! నువ్వు, రవి, సందీప్, ఆనందంగా వున్నందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. ఏ తల్లికైనా, కన్నపిల్లల సుఖం కంచే మించిన ఆనందం యింకేం వుంటుంది. నీ సంసారపు సరదాలు, ఆనందాలు, కష్టనిష్ఠూరాలు. నువ్వు చెబుతుంచే వినటంలోనే నాకు ఎక్కువ సంతోషం కలుగుతుంది. నేను ఒంటరితనంతో బాధపడటంలేదు. దయయుంచి నువ్వు యిది బాగా అర్థంచేసుకో! నా ఆరోగ్యం బాగుంది. కాలక్షేపానికి కూడా లోటులేదు. నా స్నేహితురాలు విమల నాతోనే కలిసివుంటోంది. నా ఆరోగ్యం బాగాలేక, నేను నారుగా ఏమీ చేసుకోలేనప్పుడు, తప్పకుండా మీ దగ్గరకి వస్తాను! నాకు మీరున్నారు. కాస్త కబురు తెలిస్తే రెక్కలు కట్టుకు వచ్చి వాల్తారు. నేను ఒంటరిదాన్ని కాను అనే యీ ధైర్యమే నాకు ఎంతో బలం యిస్తోంది.

నీ దగ్గర వుండటానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు. నే నీ జీవితంలో ప్రతివ్యక్తి ఎదుటివారితో సంబంధబాంధవ్యాలు బాగుండాలి అంచే, కొన్ని నియమాలు పాటించాలి అని నా నమ్మకం. వాళ్ళు చివరకి కన్నపిల్లలు అయినా సరే. నేను నీ దగ్గర ఉంటానే అనుకో. నాకోసం ఏ విమలో వస్తుంది. ఆవిడ వాగుడుకాయ. వస్తే నన్ను వదిలి ఒక పట్టాన పోదు. ఇది మీకు యిబ్బంది కలిగించవచ్చు. నువ్వేమీ అనుకోకపోయినా, రవి పెద్దవాళ్ళు పోనీలే అని సరిపెట్టుకున్నా, నాకే మనసులో మీకు ఏదయినా యిబ్బంది కలిగిస్తున్నానేమో అని బాధ పీకుతూవుంటుంది. ఇది ఒక ఉదాహరణ మాత్రమే.

ఇలాంటివి యింకా అనేకం వుండవచ్చు.

నేను నారీ సేవాసమితిలో చేస్తున్న వుద్యోగం పోయింది. ప్రెసిడెంట్‌గారి రికమెండేషన్‌తో ఆ వుద్యోగం యింకెవరికో కట్టపెట్టాల్సి వచ్చిందిట! నన్ను తీసేసారు. వారం రోజులు యింట్లోనే వున్నాను. ఏమీ తోచలేదు. నాకు బుద్ధి తెలిసినప్పటినుంచీ, ముగ్గురి పిల్లల సందడితో, కిటకిటలాడ్తుంటే నా జీవితం స్తబ్దుగా కూర్చోవాలంటే చేతకావటం లేదు.

పత్రికలో ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ పడింది. వృద్ధుడు, అనారోగ్యవంతుడు అయిన ఒక వ్యక్తికి ఆలనా, పాలనా చూడటానికి ఒక మనిషి అవసరం అని నేను అప్లై చేశాను. ఆ వుద్యోగం నాకు వచ్చింది! వెళ్ళాను! ప్రశాంతి! నా జీవితంలో ఎన్నడూ పొందని ఆశ్చర్యం పొందాను! ఆ వ్యక్తి ఎవరో తెలుసా! అతను వృద్ధుడూ కాదు; అనారోగ్యపు మనిషీ కాదు. భార్గవ అని నా చిన్నప్పుడు నేను ఎరుగున్న వ్యక్తి. మా పరిచయం కొద్దిపాటే అయినా ఆ జరిగిన సంఘటనల వల్ల మేం యిద్దరం ఒకరికి ఒకరు బాగా గుర్తున్నాం. చిన్నప్పుడు తాతయ్యగారి వూళ్లో మా యింటికెదురుగా వాళ్ళుండేవారు. అతను శలవలకి వచ్చాడు. కలిసి ఆడుకునేవాళ్ళం. ఒకసారి నేను స్తంభాన్ని ఆనుకొని, చెరుకుగడ తింటుంటే, వెనకనుంచి వచ్చి నా జడ ఆ స్తంభానికి ముడివేసి పారిపోయాడు. నేను వాళ్ళమ్మకి చెప్పి కొట్టించాను. అనుకో! వాళ్ళ తాతగార్కి అసలే చాలా కోపం. ఆరోజంతా ఆడపిల్లని ఏడిపించినందుకు శాస్తిగా ఎర్రటి ఎండలో నిలబెట్టి పనిష్మెంట్ యిచ్చాడు. అతను ఎండలో చెమటలు కారుతూ నిలబడితే, నేను కిటికీలోనుంచి చూసి, వెక్కిరించి బాగా అయిందిలే అని చప్పట్లు కొట్టాను. అతను ఒళ్ళుమండి, క్రిందనున్న రాయితీసి ఠపీమని విసిరాడు. అది వొచ్చి నా కన్నుకి తగిలింది. నా కన్నంతా ఎర్రబడి మూడురోజులు తెరవనీయలేదు. ఆ కోపం బాగా పెట్టుకుని, ఒకసారి అతను మంచి బట్టలు వేసుకుని వెళ్తుంటే ఇంక్ పోశాను. ఇంకోసారి జామచెట్టుమీద వూపాను. చివరికి పెద్దవాళ్ళు కల్పించుకుని, మా యిద్దరికీ రాజీ కుదిర్చారు. ఇక స్నేహితులం అయాం. వాళ్ళింట్లో ఒక కెమెరా ఉండేది. అతను నాకు ఫొటోలు తీయటం నేర్పేవాడు. దార్లో ఆవుని, వీధిన వెళ్ళే కూరలమ్మే మనిషిని, యిలా తీసేవాళ్ళం. ఒకసారి అతన్ని తీశాను. ఆ ఫొటో చాలా బాగా వచ్చింది. అది గురుదక్షిణగా యిచ్చాను. అతను వాళ్ళ వూరు వెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత ఆ వేసవిలోనే నా పెళ్ళి అయిపోయింది. తర్వాత మేం యిద్దరం ఒకరిని ఒకరు చూడలేదు. నిన్న హఠాత్తుగా యిలా కలుసుకున్నాం. అతను వృద్ధుడు కాదు, అనారోగ్యవంతుడూ కాదు. అతను ఒక పుస్తకం వ్రాస్తున్నాడు. అతని ఆలనా! పాలనా చూడాలి. వుత్తరాలు టైప్‌చేసి పెట్టాలి. పనిమనిషిని పెట్టుకుంటే ఒకసారి ఒకావిడ అతను లేని సమయంలో డబ్బు, దస్కం ఎత్తుకొని పారిపోయింది! యింకోసారి యింకో అతను భార్గవ లేనపుడు యింటికి అమ్మాయిని తీసుకువచ్చి అతని పక్కమీదనే శృంగారం వెలగబెట్టేవాడుట. పనివాళ్ళతో విసిగిపోయినవాళ్ళు నిజాయతీగా, సేవాపరంగా, బాధ్యతగా ప్రవర్తించే వ్యక్తికోసం ఆ విధంగా అడ్వర్టయిజ్ చేసారు. భార్గవని చూస్తే గమ్మత్తుగా అనిపించింది.

అపుడు అతని జుట్టు ఎంత వత్తుగా వుండేదని! ఆ క్రాఫ్ దొరకపుచ్చుకొని ఒకటే గుంజటం నాకు బాగా గుర్తుంది. ఇప్పుడు బాల్డ్‌హెడ్! చిత్రం ఏమిటంటే మా యిద్దరికీ ఆ జ్ఞాపకాలు చెప్పుకుని నవ్వుకుంటుంటే తమాషాగా వుంది. ఎంతో ఉత్సాహం వస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. అపుడు అతన్ని తిట్టినా, కొట్టించినందుకుగాను, ఇప్పుడు అతని పనిలో సాయపడి ఆపని పూర్తిఅయేలా సహకరిస్తానని అన్నాను. ప్రశాంతి, అతనికి మి గురించి చెప్పాను. మీ మిమ్మల్ని చూడాలని వుంది అన్నాడు.

ఉదయం 9-30కి భోజనం చేయగానే ఆఫీసుకి వెళ్తాను. అతని వుత్తరాలు సార్ట్ చేస్తాను. ముఖ్యమైన వాటికి జవాబు వ్రాస్తాను. కొన్నింటికి అతను డిక్టేట్ చేస్తాడు. అవి చాలా తక్కువ అనే చెప్పాలి.

అతను 9-30 గంటలకి అతని లైబ్రరీలోకి వెళ్తాడు. నేను ఆ గదిలోకి వెళ్ళి నేను వచ్చానని తెలియచేయటానికి అన్నట్లు విష్ చేస్తాను. అతను 10 గం.లకి లైట్‌గా బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేస్తాడు. నేనే బ్రెడ్ టోస్ట్‌గాని, యాపిల్స్‌గాని, ఇడ్లీగాని, తయారుచేసి ప్లేట్‌లో పెట్టి తీసుకువెళ్తాను. అతను పుస్తకం చూస్తూనే తింటాడు. కాఫీ తాగగానే ఆ వస్తువులు తీసుకుని వచ్చేస్తాను. ఇక 1 గంట వరకూ చిన్న శబ్దం అయినా అతని మండిపడ్తాడు. ఆ చుట్టుప్రక్కల శబ్దం అవకుండా చూడాలి. 1 గం.కి భోజనం. తర్వాత 2 గంటల వరకూ పడుకొంటాడు. మళ్ళీ ఆరుగంటల వరకూ చదువు, వ్రాత. మధ్యలో టీ యిస్తాను. టీ యిచ్చిన దెవరో కూడా చూడడు. నేను శబ్దంచేయకుండా ఆ కప్పు తీసుకుని, తలుపు దగ్గరవేసి వస్తాను. 6 గంటలకి బైటకివస్తాడు. ఇద్దరం ఆ గార్డెన్‌లో తిరుగుతాం. లేకపోతే టాంక్‌బండ్‌కో, పబ్లిక్ గార్డెన్‌కోవెళ్ళి అక్కడ కారు ఆపి, కొంతదూరం నడచుకొని వెళ్తాం. 8 గం.కి యింటికి వెళ్ళేటప్పుడు నన్ను యింటిదగ్గర దింపి వెళ్తాడు. అతను ఒక పుస్తకం వ్రాయటంలో నేను సాయం చేస్తున్నాను. ఇది నాకు చాలా తృప్తిగా వుంది.

ఈ ప్రపంచంలో అందరూ అద్భుతాలు చేయలేరు. ఆ అద్భుతాలు చేయగలిగినవాళ్ళకి తోడు, నీడగా వుండటం కూడా ఒక అదృష్టమే. ఆ అదృష్టమే నాకు యిప్పుడు దక్కింది. కాబట్టి, ప్రశాంతీ! నా గురించి నువ్వు దిగులు పడవద్దు. నేను సంతోషంగా వున్నాను. చెప్పానా మీరు సుఖంగా వుండటంకంటే, సంతోషం నా కింకాలేదు. నేను నాలో జీవసత్వాలు వున్నంతవరకు, యిలా ఏదో ఒక వ్యాపకం కల్పించుకొని కాలక్షేపం చేయగలను. ఇదే మీకు, నాకు కూడా సుఖం. సందీప్‌కి నా ముద్దులు. రవికి నా ఆశీస్సులు.

ఇట్లు,
అమ్మ.

నివేదిత వుత్తరం వ్రాసి, కవరు అంటిస్తుంటే ఇంతలో కిర్రున శబ్దం అయింది. తలెత్తి చూస్తే ఎదురుగా విమల నిలబడి వుంది.

విమల లోపలికి వస్తూనే ముడిపిన్నులు తీస్తూ "తల్లీ! వచ్చావా! వుత్తరం వచ్చింది చూసావా!" అంది.

"ఆ చూసాను. ప్రశాంతి వ్రాసింది. ఇదుగో సమాధానం కూడా వ్రాసాను."

"నీ కేమ్మా. అదృష్టవంతురాలివి. ముచ్చటైన పిల్లలు. వాళ్ళకి నువ్వంటే ఎంతో యిష్టం."

"నీకేమైందిట. నువ్వు అదృష్టవంతురాలివి కాదా!"

"నా మొహంలే! వున్న కొడుకుని కన్నవాళ్ళ దగ్గర వదేసి త్రిపాది నక్షత్రంలా తిరుగుతున్నాను."

"మీ శ్రీవారిదగ్గరనుంచి వుత్తరం వచ్చిందా!"

"ఆ!"

"ఏమిటిట!"

"ఏముంది. పాట మామూలే. నేను కావాలంటే, ఆ బోడి వుద్యోగం మానేయ్ అని."

నివేదిత నిట్టూర్చింది. "విమలా! మీరిద్దరూ మూర్ఖత్వం పోయి, మీ జీవితాలు అశాంతిమయం చేసుకుంటున్నారు. మీ పట్టుదలలు ఒకరైనా వదిలితే బాగుంటుంది."

"నీకు తెలియదు వేదా. ఆయనతో వేగడం మరీ కష్టం. ఆడదాన్ని ఒక ఆటబొమ్మగా అనుకునేవాడితో ఎలా కాపురం చేయమంటావు. నన్ను వుద్యోగం మానమంటాడు. నేను మానను. నేను ఈ ప్రపంచంలో తలిదండ్రులకంటే, భర్త కంటే, నా వుద్యోగాన్ని నమ్ముతాను." అంటూ టవల్ తీసుకుని బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళబోతూ, "మర్చిపోయాను, ఈ వార్త విన్నావా!" అంది.

With best compliments from

GOLDEN PRESS
QUALITY OFFSET PRINTERS

GOWLIGUDA, HYDERABAD-500 012.

Phones : 52521 52522 52523 52524

"ఏ వార్త!"

"హేమ కూతురు రమ స్లీపింగ్ టాబిలెట్స్ మింగి చని పోయింది. ఈరోజే హాస్పిటల్లో చేర్చారుట, కానీ లాభం లేక పోయింది మా కొలీగ్ చెల్లెలుకి వాళ్ళు బంధువులుగా. ఆత్మ హత్య కాదని ఋజువుచేయాలని వాళ్ళు చాలా తాపత్రయ పడుతున్నారట! హేమ వూరిలో లేదు. ఈవార్తవిని సాయంత్రం ప్లేన్‌కి వచ్చిందిట! కూతురు డెడ్‌బాడీని చూడగానే కళ్ళు తిరిగి పడిపోయిందిట."

"శివ శివా!" అంది నివేదిత.

ఏమిటో! హేమకి డబ్బుకి కొదవలేదు. అయినా ఆ కుటుంబం అలా కుక్కలు చింపిన విస్తరి అయింది. నీకు తెలుసుగా హేమ కొడుకు గూండాలలో చేరి, ఒక అతన్ని బాదితే అతను చచ్చిపోయాడు. అతన్ని జైల్లో వేశారు. నీకు హేమ కుటుంబం తెలుసు అన్నావు కదూ!"

నివేదిత తల వూపింది.

"ఎలా తెలుసు?" అడిగింది విమల.

"హేమ భర్త, ప్రశాంతి నాన్నగారు ఒకే ఆఫీసులో పని చేసేవారు.

"ఆయన్ని ఎరుగుదువా?"

"ఆ!"

"ఎలాంటివాడు?"

"చాలా మంచివాడు. పరువు ప్రతిష్ఠలు అంటే ప్రాణం."

"ఏదో యాక్సిడెంట్‌లో పోయారని విన్నాను."

"అవును. మావారు, ఆయనా, కాంప్ వెళుతూ జీప్‌కి యాక్సిడెంట్ ఆయి యిద్దరూ పోయారు."

"ఏమిటీ! ఇద్దరూ ఒకేసారి పోయారా! నాకు తెలియనే తెలియదు సుమా." విమల ఆశ్చర్యంగా కొత్త విషయం వింటునట్లుగా చూసింది.

"అవును! హేమ భర్త మాధవరావు, నా భర్త సుందర్ ప్రసాదరావు యిద్దరూ ఒకేసారి, ఒకేచోట పోయారు." అంటుంటే,నివేదిత చూపులు శూన్యంలో చిక్కడినాయి.

ఆ భయంకరమైన రాత్రి—

ఆ సంఘటన విన్న జరిగినట్టే వుంది.

4

నివేదిత నాలుగు సంవత్సరాల ప్రశాంతిని ముందు కూర్చో పెట్టుకుని జడ వేస్తోంది. రెండు సంవత్సరాల ఆనంద్ అక్కడే బొమ్మరైలుతో ఆడుకుంటున్నాడు.

"ఏమోయ్! నా పెన్ కన్పించటం లేదేమిటి?" లోపలి గదిలోనుండి ప్రసాదరావు కేకపెట్టాడు.

నివేదిత కూతురుకి జడవేయటం మధ్యలో ఆపి లేచింది. మళ్ళీ నెలలు నిండుతున్న మనిషి కావడంవల్ల భూమిమీద చెయి ఆన్చి మెల్లగా లేచింది.

నివేదిత గదిలోకి వచ్చింది. పెన్ డ్రాయర్‌లో పేపర్ల మధ్య వుంది.

"అబ్బ! ఇంతసేపూ వెతికాను. నాకు కన్పించలేదు. నీ చేతివేళ్ళకి కళ్ళున్నట్టు వస్తువులు యిట్టే దొరుకుతాయేమిటి అంటున్న ప్రసాద్ భారంగా కన్పిస్తున్న భార్యని క్షణంసేపు చూడగానే, భుజంమీద చేయివేసి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. ఆ గుండ్రటి ముఖంలో నుదురుమీద మెరుస్తున్న చెమటని తుడుస్తూ, చెమటలు పోస్తున్నాయేమిటి! నీరసంగా వుందా!" అన్నాడు. ఆ కంఠంలో ఎనలేని ఆప్యాయత, శ్రద్ధ కన్పిస్తున్నాయి.

"లేదండీ! నాకేం నీరసం. మీరు తెచ్చే పళ్ళు, బిస్కట్స్ తినేవారికెవరికైనా నీరసం వుంటుందా!" అంటూ నవ్వింది.

"నేను యీ రాత్రి వూరు వెళ్తున్నాను. రెండురోజుల్లో వచ్చేస్తాను. నీకేం భయంలేదుగా."

"నాకేం భయం లేదండీ."

"లేడీ డాక్టర్ డేట్ కరెక్టుగానే చెప్పిందిగా. పురుడు యింకా 15 రోజులకి గాని రాదుగా."

"రాదండీ; క్రితం రెండుసార్లు! సరిగ్గా ఆవిడ చెప్పిన టైముకే వచ్చింది. మీరు బెంగారు పడకండి. మీరు వచ్చేవరకు నా కేమీ డెలివరీ కాదు."

అతను నివేదిత తలని గుండెలకి ఆనించుకున్నాడు."ఏమో నివీ! నాకు యీ సమయంలో నిన్ను వదిలి వెళ్ళాలంటే, గాభరాగా వుంటుంది. క్యాంప్‌కి వెళ్ళినా నా మనసంతా యిక్కడే వుంటుంది."

"ఈ వీధిలో అందరూ మీరు భార్య కొంగు విడవని ప్రబుద్ధుడు అని పేరు పెట్టారండీ. మీరు చేయటంకూడా అలాగే చేస్తారు."

"ఎవరు ఏమన్నా నాకేం ఫర్వాలేదు. నేను లక్ష్యపెట్టను. నివేదితా! మీనాన్న నాకు ఆస్థిపాస్తులు లేకపోయినా, నిన్ను నేను సుఖపెట్టగలను అనే నమ్మకంతో, నాకంటే డబ్బుగల సంబంధం యింకోటి వచ్చినా నన్నే ఎన్నుకొని నాకే యిచ్చి చేశారు. నువ్వు సుఖంగా వుండేటట్టు చూడటం నా ప్రథమ కర్తవ్యం అనిపిస్తుంది."

"ఇప్పుడు నాకేం అయిందండీ?"

"నిన్ను నేను అనుకున్నంతగా సుఖపెట్టలేకపోతున్నాను. పనిమనిషిని పెట్టుకోమన్నా వినవు."

"ఇంట్లో నాకు అంత వూపిరాడని పని ఏవుంది చెప్పండి. మనవే కదా! వంట చిటికెలో చేస్తానాయె. పిల్లల పని సగం మీరే సాయం చేస్తారయ్యే."

"ఏమో బాబు! పిల్లలు యికచాలు. ఈసారే నేను బుద్ధి లేకుండా ప్రవర్తించాను అన్పిస్తుంది. ఎబార్షన్ చేయిస్తాను అంటే నువ్వు వినలేదు."

"వద్దండీ! ఆమాట అనకండి. అసలు నాకు గుర్తు చేయ వద్దు. ఈ ప్రపంచంలో యింకో ప్రాణం మనకి ఋణపడి వుంది అనుకున్నాం. అంతే:" నివేదిత పొట్టమీద చేయి ఆనించుకొంది.

"మిమ్మల్ని బాధపెట్టను. ఈసారి ఆపరేషన్ చేయించేసు కుంటాను" అంది.

"నేను లేనప్పుడు నువ్వు మాధవరావుగారి భార్య దగ్గర వెళ్ళి కూర్చో! ఎక్కువ టైమ్ అక్కడే గడుపు. ఎందు కంటే, ఆవిడ చేతుల్లో ఫోన్ వుంటుంది. ఏదయినా అవసరం అయితే ఆవిడ డాక్టర్‌ని పిలిపిస్తుంది."

"ఆవిడ దగ్గరికా!" నివేదిత ముఖంలో ప్రసన్నత తగ్గింది.

"ఏం? ఎందుకలా అంటున్నావు."

"ఆవిడ సరిగ్గా మాట్లాడదండీ! మొన్న కూడా అంతే! దసరా బొమ్మలు పెట్టి మూడో కూతురుచేత పిలిపిస్తే వెళ్లానా! వెళ్ళిన పావుగంటకి కూడా బైటకివచ్చి పలకరించలేదు. వచ్చినప్పుడు కూడా, ఆవిడ వెంట స్నేహితురాళ్ళున్నారు. వాళ్ళతో మాట్లాడుతూ నిలుచింది. చూడకపోతే ఏమీ అని పించదు. కానీ, చూసికూడా నిర్లక్ష్యం చేస్తే చాలా బాధ అన్పిస్తుంది! మనం లేనివాళ్ళుగా వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళలేదు కదండీ. కాంప్ వెళ్ళినప్పుడు మీరు మాధవరావుగార్కి సుప్లీ చేస్తే, ఆయన ఆలనా, పాలనా ఎంత చూసారు."

"ఆమెగారి సంగతి నువ్వు పట్టించుకోవద్దు! మాధవరావు గారు మంచి మనిషి. ఆయనకి గర్వంలేదు. చాలా కలుపు గోలుగా, ఆత్మీయంగా వుంటారు. మనకి ఆయనే ముఖ్యం,"

"అవును అనుకోండి. అంత సంపాయిస్తున్న ఆయనకి లేని భేషజం ఈవిడకి ఎందుకండి."

"అలాంటి ఆడవాళ్ళ గురించి నేను వేరే చెప్పాలా!"

"అవసరం లేదనుకోండి. ఆవిడ మీద కూడా నాకేం కోపంలేదు. అది ఆవిడ మనఃప్రవృత్తి అనుకుంటాను. కానీ మీరే. నన్ను మాటిమాటికీ అక్కడికి వెళ్ళమంటే, నాకు చాలా యిబ్బందిగా వుంటుంది."

"మాధవరావుగారు ఆఫీసులో నన్ను ప్రత్యేకంగా పిలిచి ప్రసాదూ! మనం వూళ్ళోలేనప్పుడు, నీ భార్య. కొస్త మా ఆవిడకి తోడుగా వుండమని చెప్పవోయ్! ఆడవాళ్లు ఒకరికి ఒకరు తోడుగావుంటారు!" అన్నారు. అందుకని చెబుతున్నాను. ఆవిడకి ఈ అడవిలో ఏంతోస్తుంది చెప్పు, ఆయన కోసం అయినా నువ్వు వెళ్ళాలి!

"అలాగేలేండి."

"నేను కాంప్ నుంచి త్వరగా తిరిగివచ్చేస్తాను."

"మీ పనిచూసుకొని ఏకంగా రండి. మధ్యలోవస్తే మళ్ళీ వెళ్ళాలి."

"అలాగే."

ఇద్దరూ బైటకి వచ్చారు. ప్రసాద్ ప్రశాంతిని ఆనంద్‌ని చెరోచేత్తో ఎత్తుకున్నాడు.

"ఏది! నీ టిఫిన్ పెట్టు." అన్నాడు.

నివేదిత లోపలికి వెళ్ళి వుప్మా తెచ్చింది.

"తినిపించు." అన్నాడు.

నివేదిత ప్రసాద్‌కి, అతను చెరో చంకలో ఎత్తుకున్న యిద్దరు పిల్లలకి చెంచాతో వుప్మా తినిపించసాగింది.

"ఏవండీ ఇంకో పాపాయివస్తే ఎలా ఎత్తుకుంటారు." చిలిపిగా అడిగింది.

"ఇదిగో!" భుజాలువంచి చూపించాడు.

నివేదిత నవ్వింది. ప్రసాద్ పెద్ద అందగాడు కాదు. కానీ తెలివిగలవాడు. నివేదితని యిచ్చి పెళ్ళిచేసిన రోజున అందరూ అతను బాగాలేడని విమర్శించినవారే, తర్వాత, నివేదిత సంసారం, అతను చూపే మంచీ మర్యాద చూసి అతన్ని వేనోళ్ళ ప్రశంసించారు.

"భార్యాభర్తలు అంటే అలా వుండాలి. ఆ అన్యోన్యత లేకపోయిన తర్వాత, ఎంత చదువులు అయినా, ఎంత డబ్బున్నా వృథాయే" అన్నారు. నివేదిత భర్త గురించి అందరూ అంటుంటే గర్వంగా అన్పించేది. అతనికి చెప్పి సంతోషపడ్తుంటే, ఆతను మాత్రం, భార్య ఒడిలో తల దూర్చేసుకుని, "నివీ! ఇందులో నాదేం లేదు. ఈ కాస్త సంపాయించి నీ చేతికి యివ్వటంవరకే నాకు తెలుసు. నువ్వు సంసారం గుట్టుగా చేస్తావు. ఎవరు వచ్చినా, మనయింట్లో దేనికీ కొరతలేనట్టుగా అనిపించేట్టు చేస్తావు. ఇది నీ తెలివి తేటలు." అనేవాడు.

"బాగుంది. నేనేం చేసానండీ"

"అంతా నువ్వే చేసేది. పనిమనిషిని పెట్టుకోవు."

"బాగుంది! ఆ పని కూడా లేకపోతే నాకు తోచదే."

"వంటసామాను తేవటం, ఒక్కటి వృధాగాకుండా, మనకి వుపయోగపడేవి మాత్రమే చేసి జాగ్రత్త చేస్తావు. ఒక్క వస్తువు నువ్వు పారేయగా నేను చూడలేదు."

"బాగుంది. చూసీచూడకుండా పారేయటానికి మనమే మైనా జమీందారులమా! ఆ వస్తువులు పారేస్తే డబ్బు పారేసి నట్టేగా."

"సినిమా, షికార్లు అంటూ నా ప్రాణం తీయవు. ఎప్పుడైనా చూస్తే సంతోషమే! చూడకపోయినా వాటికోసం బాధలేదు. పిల్లలు, నువ్వు, నా యింట్లో సంతోషంగా వుంటావు. అదే చాలా గొప్పతనం."

"ఏమండీ! దయవుంచి పొగడ్తలు ఆపుతారా. మీకోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. ఇద్దరు పిల్లలున్నారు. వాళ్ళతో నాకసలే తీరదు. ఇందులో నా గొప్పతనం ఏంలేదు." అంది.

"నసగక పోవటం, అసంతృప్తి చెందకపోవటం, ఏదీ పొందలేకపోయామని ఆరాటపడటం, పొరుగువాళ్ళు మనకన్నా బాగున్నారని అసూయపడకపోవటం యిదంతా ఒక గొప్పే."

"మీరు యీ గొప్పలు చెప్పటం మాత్రం నాకు నిజంగా బాగాలేదు" అతని నోరు మూసేస్తూ అంది.

ఇద్దరూ ఏ విషయం గురించి అయినా కుణ్ణంగా మాట్లాడేస్తారు. దాపరికాలు లేవు! మొహమాటాలు లేవు! వాటివల్ల అనుమానాలకి అసలు తావేలేదు.

వాళ్ళువున్న రెండుగదులే ఫైవ్‌స్టార్ హోటల్లో వున్నంత ఆనందం! వాళ్ళు తినే కూరా అన్నమే పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు అన్నంత తృప్తి!

రాత్రి అయితే యిక స్వర్గమే! ఆ విధంగా నివేదితకి బైట ప్రపంచం వైపు చూడాల్సిన అవసరం లేదు!

ఇంట్లో కడుపునిండిన మనిషి హోటల్ కన్పిస్తే దూరు దామని ఆశపడడు.!

ఇంట్లో ఆనందం లభించిన వ్యక్తి, పరాయి యిళ్ళలో ఆనందం మనకి దొరుకుతుందా అని దొంగలా కాపు వేయడు! ఇంట్లో మనసువిప్పి పంచుకునే దాంపత్యం వుంటే, పరాయి వ్యక్తివైపు కన్నెత్తికూడా చూడరు.

నివేదితకి, ప్రసాద్‌కి బైట ప్రపంచంలో దేనికోసం దేవిరించాల్సిన అవసరం లేదు, ఆ యిల్లు గడవటానికి అతను శ్రమపడ్తాడు. ఆ శ్రమ ఫలితం భార్యాపిల్లలతో కలిసి అనుభవిస్తాడు. అందుకే ఆ కుటుంబంలో ఆనందపు పంట పుష్కలంగా వుంది.

జీప్ వచ్చింది. మాధవరావుగారు వచ్చారు.

"కాస్త వెళ్ళి మా ఆవిడకి తోడుగా వుండమ్మా!" అన్నారాయన.

దీపావళి శుభాకాంక్షలతో

సురేష్ టెక్స్‌టైల్స్

(ప్రత్యేక చీరల నిలయం)

బీసెంట్ రోడ్, విజయవాడ-2

బెనారసు, మణిపురి, చందేరి, పటోలా, అంబోటు

ఆర్గండి, టిష్యూ, కోటా చీరలకు మా ప్రత్యేకత

"విన్నావా! ఆయన చెప్పింది గుర్తుంచుకో!" అన్నట్టు చూసాడు ప్రసాద్."త్వరగా వచ్చేస్తాను," భార్య చేయి తాకి పిల్లల్ని గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకుని, అతను కూడా వెళ్ళి జీప్‌లో కూర్చున్నాడు.

నివేదిత పని ముగించుకుని, ప్రశాంతిని స్కూలుకి పంపి, ప్రశాంతి గౌన్‌బట్టలు తీసుకుని, హేమ దగ్గరకు వెళ్ళింది. వూరికే కూర్చునేకంటే ఏదయినా మిషన్‌మీద కుట్టుకుంటూ తోడుగా వుండవచ్చు అనుకొంది.

వెళ్ళేసరికి తలుపులు వేసివున్నాయి.

తలుపు తట్టింది.

"ఏమిటీ!" కొట్టినట్టే అడిగింది. హేమ చూపులు నివేదిత కట్టుకున్న చీరనీ, మెడలో నల్లపూసల గొలుసునీ ఎగాదిగా చూసినాయి.

"ఏంలేదు. ఈ గౌన్ కాస్త కుట్టుకుందామని—"

హేమ కళ్ళు తీక్షణంగా అయినాయి. మీకు పనివుంటే నేరుగా వచ్చేయటమేనా! మాకు తీరుబడి వుండొద్దూ. అవతల నా ఫ్రెండ్స్ వున్నారు." అంది.

లోపల టేబిల్ దగ్గర నలుగురు ఆడవాళ్ళున్నారు. పేక టేబిల్‌మీద పరిచివుంది.

"క్షమించండి. ఖాళీగా వున్నారేమోనని వచ్చాను. ఇంకో సారి వస్తాను." నివేదిత వెనక్కి తిరిగింది. ఆవిడకి యింకెవరో తోడున్నారనే విషయం సంతోషం కలిగించింది. నివేదిత వెళ్తుంటే వెనకనుంచి విన్పించింది. ఒకామె అంటోంది.

"మనవాళ్ళకి బొత్తిగా డ్రెస్స్ సెన్స్ వుండదు. ఆవిడ కట్టుకున్న చీర చూడు. ఆ రంగు, డిజైన్—" ఆ కంఠంలో హేళన, తిరస్కారం.

"అవును" యింకోరు అంగీకరిస్తున్నారు.

నివేదిత చీర పట్టుకొని చూసుకొంది. నిజమే! ముదురంగు. పెద్దప్రింట్. మొన్న ఒక కొట్లో క్లియరెన్స్ సేల్స్ జరుగుతున్నప్పుడు వెళ్ళింది. ఈ చీరని చూసినప్పుడు దాని ధరతప్ప అందం గుర్తు రాలేదు. బైటపెట్టే చీర ఒక ఖరీదుకి రెండు చీరలు వస్తాయి. చవకగా వచ్చేవి. వాటిల్లో ఎక్కువ డిజైన్స్ మనకి నచ్చినవి వుండవు. ఇంకా ముందుకి వస్తుంటే మళ్ళీ వినిపించింది.

"ఇద్దరు పిల్లలు వున్నట్టున్నారు. మళ్ళీ నెలలులా వుంది." ఒకావిడ అంది.

దక్షిణాది న్యూస్ పేపరు. పత్రికల ప్రచురణదార్లకు గమనిక

మీ న్యూస్ ప్రింట్ వ్యవహారాలు మాకు అప్పగించండి

శ్రీ శ్రీనివాస పేపర్ కన్వర్టర్స్

(రిజిస్ట్రార్ ఆఫ్ న్యూస్ పేపర్స్ ఫర్ ఇండియా, న్యూ ఢిల్లీ వారిచే గుర్తింపబడినది)

7, మురుగేశ ముదలై స్ట్రీటు, మద్రాస్-600 079.

ఫోన్ ; 38358

దిగుమతి చేయబడిన బఫర్ స్టాకు రోల్సు గాను, షీట్లలో సప్లయి చేయగలము.

"చెప్పేది పొంతం వినకుండా దండకం చదువుతావేం. ఆ పిల్ల కూడా కాన్వెంట్, కూన్వెంట్ చదువుకొందిగా. ఇద్దరూ కలిసి కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోకూడదూ!"

"నాకూ ఆ పల్లెటూరి రకానికి పడదని చెప్పానా."

"నన్నేం చేయమంటావిపుడు! ఆఫీసు మానేసి నీ ఎదురుగా కూర్చోనా!"

"ఆ మాట నేను అనలేదు."

"నువ్వు అనవు! నాకు తెలుసు. నువ్వు దర్జాగా తిరగటానికి డబ్బు కావాలి! నేను నీ ఎదురుగానూ కూర్చోవాలి. ఈ రెండూ కుదరవు అని ఎప్పుడో చెప్పాను. నే నింతే. నాకు పని ముఖ్యం. నీ యిష్టం ఏమైనా అనుకో–"

నివేదిత ఆ పరిస్థితుల్లో వారి ఎదుటపడటం యిష్టంలేక వచ్చేసింది.

ఆయనకి ప్రసాద్ అన్నా, అతని కుటుంబం అన్నా అభిమానం. ఉన్నంతలో చక్కగా హాయిగా వుంటున్నారని అది అందరూ అలవరచుకోవాలని అంటాడు.

ఒకరోజు నివేదిత ప్రశాంతిని తీసుకురావటానికి స్కూలుకి వెళ్ళింది.

అదే స్కూలులో, మాధవరావు కూతురు రమ, కొడుకు విజయ్ చదువుతున్నారు.

హేమ కారులో వచ్చింది. వెంట స్నేహితురాళ్ళు వున్నారు. నివేదిత ఓ ప్రక్కగా నిలబడింది.

రమ, ప్రశాంతి కలిసివస్తున్నారు.

హేమ, రమ వీపుమీద ఒకటి చరిచింది. "ఇంకోసారి యిలాటి అలగారకోలతో మాట్లాడావంటేనా–" అంది.

ఆ మాట నివేదిత వినాలనే బిగ్గరగానే అంది.

నివేదిత జవాబు చెప్పబోయి తమాయించుకుంది.

హేమ స్నేహితురాళ్ళు అందరూ ఖరీదయిన బట్టలు వేసుకున్నారు. నగలు పెట్టుకున్నారు.

నివేదిత కూతురిని తీసుకుని వెళ్తుంటే, "ఈ రోజుల్లో ప్రతివాళ్లు కాన్వెంట్ చదువులకి ఎగబడటమే! డబ్బున్నా లేకపోయినా సరే." అంది కంపరంగా.

ఎప్పుడూ లేండి, నివేదితకి ఆరోజు చాలా కోపంవచ్చింది. వెనక్కి తిరిగి, "యీ స్కూలు మీ తాతగారు కట్టించలేదు కదండీ." అనాలనిపించింది. అనవసరమైన తర్కం మరింత స్పర్థకి దారితీస్తుంది. ఆవిడ కోపానికి కారణం తనకి బాగానే తెలుసు.

వివాహ సంబంధములు

వివాహ సంబంధముల గురించి మీ కాలాన్ని, ధనాన్ని వృధా చేయనవసరం లేదు. అన్ని కులముల వారికి, అన్ని వయసుల వారికి మా వద్ద తగిన సంబంధములు వున్నవి.

బ్రాహ్మణులు. వైశ్యులు, క్షత్రియులు, కమ్మ, రెడ్డి, కాపు మొదలగు అన్ని కులముల వారికి మా వద్ద ఏజంట్లు పనిచేయుచున్నారు.

వివాహము కాని వయస్సు మళ్ళిన స్త్రీ, పురుషులు మరియు వయస్సులో విడాకులు తీసుకొన్న మరియు భార్యా భర్తృ విహీనులు మరల వివాహము చేసుకొనుటకు మాతో సంప్రదించండి. ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములు రహస్యముగా వుంచబడును.

మా వద్ద రిజిష్టరు అయిన వాటికి సంబంధములు త్వరలో కుదర్చగలమని తెల్పుటకు సంతసించుచున్నాము. మీ పూర్తి వివరాలతోపాటు స్వయంగా కానీ, స్వంత అడ్రసు కల స్టాంపు కవరుతో గాని సంప్రదించండి.

భారతీయ వివాహ కేంద్రం

26-4-5, జ్ఞాన్‌విల్ వీధి,
గాంధీనగర్, విజయవాడ-3

కనీసం **10** చదివిన మధ్య వయస్సు గల స్త్రీ, పురుషులు ఆఫీసు అసిస్టెంట్స్‌గా కావలెను.

Shah Ads

మాధవరావుగారు తనని మెచ్చుకుంటుంటాడు. ఎప్పుడైనా వెళితే, "ప్రసాద్ భార్య వచ్చింది. ఏం కావాలో కనుక్కో-" అంటూ తొందరచేస్తాడు. భర్త అలా అనటం విని, హేమ మరింత ఆలస్యం చేస్తుంది.

తనమీద ఆవిడ చూపే వైరం చాలా అన్యాయమైనదని నివేదిత అభిప్రాయం. వాళ్ళకి సాధ్యమైనంత దూరంగా వుండాలని చూస్తుంది. కాపీ ఆఫీసులో మాధవరావు, ప్రసాద్ వుద్యోగరీత్యా చాలా సన్నిహితంగా, ప్రాణప్రదంగా వుంటారు. వాళ్ళ మధ్య యీ ఆర్థిక వ్యత్యాసాలు లేవు. మాధవరావు, ప్రసాదరావుకి చాలా దూరంగా బంధువు. డబ్బున్న అమ్మాయి హేమని చేసుకుని, అతను వుద్యోగంలో పైమెట్టుకి సునాయసంగా ఎక్కేసాడు. మగవాళ్ళిద్దరూ ఆడవాళ్ల కూడా కలిసివుండాలని ఆశిస్తారు. నివేదిత భర్తకిష్టం కాబట్టి, హేమతో బాగుండాలని, స్నేహం కలుపుకోవాలని ప్రయత్నించేది. ఆమె తిరస్కారం పట్టించుకునేది కాదు. అది హేమకి మరింత లోకువగా వుండేది.

ఇందులో పట్టించుకోకపోతే ఏమీ లేదు.

పట్టించుకుంటే మాత్రం చాలా వుంది. నివేదిత తనకి బాధ అనిపించినా, భర్త ముందు ఎత్తేది కాదు. ఎందుకంటే, దానివల్ల ప్రయోజనం లేదు!

దానికి అతను పరిష్కారం చెప్పడు! నా భార్యని అలా అంటుందా అంటూ, కొంతమంది మగవాళ్ళలా కారాలూ, మిరియాలూ నూరడు!

"అబ్బా! ఆ అమ్మాయి అంతే! నువ్వు సర్దుకోరాదూ! ఆయన చాలా మంచివాడు." అంటాడు.

భర్త స్వభావం తెలిసిన నివేదిత, అందుకే ముందే అంతా సర్ది వేస్తుంది. ఆవిడ మాటలు తనని కాదు అని ఆ విదిలించే యటం అందుకే! కానీ అది కూడా చాలా బాధాకరమే! గొంగళిపురుగు మీదపడితే, తీసిపారేటప్పటి కంపరం!

తన సంసారాన్ని, తన పిల్లల్ని హేళనచేస్తే, హేమకి ఏం వస్తుంది? ఎంత ఆలోచించినా నివేదితకి అర్థంగాలేదు! మేము గొప్పవాళ్ళం అనే అహమా? లేక అందరికీ వంకలు పెట్టటం ఆమె స్వభావమా!

ఏదయినాగానీ నివేదితకి మాత్రం చాలా యిబ్బందిగానే వుండేది!

5

మాధవరావుగారు, ప్రసాద్ తిరిగివచ్చేస్తున్నట్టు టెలిగ్రాం వచ్చింది. ఆరోజు ఆనంద్ పుట్టినరోజు. నివేదిత పిల్లలిద్దరికీ తలంటిపోసి కొత్త బట్టలు వేసుకుంది. ప్రసాద్ బట్టలుకూడా చిరిగిపోవటంతో, అతనికి కూడా ఎలాగూ కొనాలి కాబట్టి బట్టలు కొని కుట్టించింది. తనూ కొత్తచీర తెచ్చుకుంది.

సాయంత్రం 4 గంటల కల్లా వచ్చేస్తారని ఫ్యూన్ వచ్చి చెప్పాడు.

నివేదిత సాయంకాలం వంట చేసింది. కొడుక్కీ, ప్రసాద్‌కి యిద్దరికీ పాయసం అంటే యిష్టమే. అదే చేసింది. నాలుగంటలు అయింది! పిల్లలిద్దరికీ బట్టలు వేసింది. తన చీర, ప్రసాద్ బట్టలు తీసిపెట్టింది. ప్రసాద్ త్వరగా వస్తే గుడికి వెళ్ళాలని అనుకుంది. అందుకే వుదయం తను తలంటి పోసుకుంది. నెలలు నిండుతున్నాయి! మళ్ళీ ప్రసవం అయితే యిప్పట్లో గుడికి వెళ్ళటం కుదరదు.

5 గంటలు అయింది. పిల్లలిద్దరూ వరండాలో బొమ్మలు పెట్టుకొని ఆడుకుంటున్నారు. నివేదిత అప్పటికే తనుకూడా ఆకుపచ్చరంగు వెంకటగిరి జరీచీర కట్టుకుని, తలలో కనకాంబరాల మాల పెట్టుకుంది. భర్తకోసం ఎదురుచూస్తూ వరండాలో నిలబడింది. కాసేపు నిలబడితే శరీరం భారంగా అన్పిస్తోంది. మధ్య మధ్యన వచ్చి లోపల కుర్చీలో కూర్చుంటోంది.

6 గంటలు అయింది. జీప్ శబ్దం విన్పించనేలేదు, పిల్లలు ఆకలేస్తోందని గొడవచేస్తుంటే, లోపలికెళ్ళి గిన్నెలో పరమాన్నం తెచ్చి యిద్దరినీ దగ్గర కూర్చోపెట్టుకొని చెంచాతో తినిపిస్తోంది.

ఇంతలో జీప్ హారన్ విన్పించింది.

"అదుగో! నాన్న వచ్చేశారు." గట్టిగా అనేసి పిల్లల్ని వదిలేసి వరండాలోకి వచ్చింది. రయ్యిన స్పీడుగా వచ్చిన జీపు సడన్‌బ్రేకుతో ఆగింది.

స్థంభంమీద చేయివేసి దిగబోయే భర్తకి ఆహ్వానం పలుకుతున్నట్లుగా, చిరునవ్వుతో చూస్తున్న నివేదితకి డ్రైవర్ జీప్‌లో నుంచి దిగివస్తూ కన్పించాడు.

అతను ఒక్క నిముషం ఆగిపోయి, స్థంభంమీద చేయి వేసి నిండుతున్న నెలలతో భారంగా వున్న నివేదిత పచ్చటి చీరలో జడలో కనకాంబరాల పూలతో కళకళతో విరగబూచిన పూలకొమ్మలా, నిండుగా, అందంగా కన్పిస్తున్న ఆమెని అలాగే చూశాడు.

"అమ్మా-" అతని పెదాలు ఆగిపాయి.

"రహీమ్! అయ్యగారేరి?" రావటం ఆలశ్యం అవుతుందన్నారా?"

"అమ్మా? మిమ్మల్ని - మిమ్మల్ని హేమమ్మగారింటికి తీసుకురమ్మన్నారమ్మా,"

"నువ్వేమిటి! అలావున్నావు-"

"ఒంట్లో బాగా లేదమ్మా?" తడబడుతూ అన్నాడు.

నేను అనుకుంటానే వున్నానులే. ఆలశ్యం అయితే ఆయన మాధవరావుగారితోనే వుంటారని_వస్తూనే వస్లు ఇదేం నాకు కొత్త కాదుగా. టూర్‌నుంచి వచ్చినా సరాసరి యింటికెప్పుడు వచ్చారు. పనివుంటే అక్కడ. సర్లే. నేను వస్తున్నా!" నివేదిత పిల్లలకి మూతి కడిగి చెప్పులువేసి, యిల్లు తాళంవేసి బైలుదేరింది.

రహీమ్ "జాగ్రత్తమ్మా," అంటూనే పిల్లల్ని తనే ఎత్తుకుని జీప్‌లో కూర్చున్నాడు. జీప్ దేవుడి గుడిముందునుంచే వారింటికి వెళుతుంది. నివేదిత దేవాలయం దాటి వస్తుంటే చేతులు జోడించి మనసులోనే దణ్ణం పెట్టుకుంది.

జీప్ మాధవగారుగారి అవరణలో ప్రవేశిస్తుంటే, అక్కడంతా కార్లతో మనుష్యులతో కిటకిటలాడిపోతోంది.

"ఏమిటి రహీం. ఏమైంది. ఆ జనం అంతమంది వున్నారేమిటి?" అంది.

అతను వినిపించికూడా పలకలేదు.

ఇంతలో జీప్ అక్కడ వచ్చి ఆగింది.

"మీరు లోపలికి వెళ్ళండమ్మా." అన్నాడు రహీమ్.

నివేదిత మెట్లెక్కుతుంటే గుండెలు గుబగుబలాడినాయి 'ఏమైంది! వీళ్ళింట్లో ఏం జరిగింది. ఇంతమంది జనం ఎందుకు గుమిగుడారు. హేమ కాని ఏదైనా అఘాయిత్యం చేయలేదు కదా!'

ఎవరో అన్నారు. "అదుగో ప్రసాద్ భార్య వచ్చింది."

నివేదిత అప్పటికే దడిలా చుట్టిన జనాన్ని తోసుకొని, లోపలికి వెళ్ళింది. అంతే? అక్కడ కన్పించిన దృశ్యం చూడగానే పెదవులు తెరుచుకొన్నాయి, కళ్ళు పెద్దవి అయినాయి. గుండెమీద చేయి వేసుకుంది.

అక్కడ తలనిండా కట్లతో మాధవరావు పడుకొని వున్నాడు. ప్రక్కనే ప్రసాద్ కూడా వున్నాడు. ఇద్దరి ఒంటిమీద తలకి, చేతులకి కట్లువున్నాయి. అక్కడ పడుకున్నది మనుష్యులు కాదు. ప్రాణంలేని మానవ కట్టెలు. అవి చూసినవారికి వెంటనే తెలుస్తోంది.

"ఇదేమిటి. ఇదేమిటి!" కళ్ళు తిరుగుతుండగా భర్త శవం వైపున నడిచింది. అతని దగ్గర కూర్చుండిపోయింది. చేతులు అతని తలమీద పెట్టి: "ఏవండీ_ఇదేమిటండీ." ఒక్కసారిగా ఏడ్చేసింది.

With best compliments from

SRI RUKMINI KRISHNA BOILED RICE & OIL MILL

Contractors

SRI KANURI DAMODARAYYA & CO.,

Mg. Partners : **D.R.N. Tagore, K.S. Krishna Murthy**

Venkateswarapuram, VIJAYAWADA-520 010.

Grams : BOILED RICE

Phone : 7 6 0 1 6

నివేదిత ప్రసాద్ మీదపడి ఏడుస్తోంది. నివేదితని అక్కడ ఎవ్వరూ పట్టించుకోలేదు. అందరూ హేమని వూరడిస్తున్నారు హేమకి స్వాంతన పలుకులు చెబుతున్నారు. అక్కడ సోఫాలో కూర్చుని ఏడుస్తోంది హేమ. ఆమె తలితండ్రులు, అన్నదమ్ములు, అక్కచెల్లెళ్లు, స్నేహితులు, బంధువులు అందరూ ధైర్యం చెబుతున్నారు.

ఎవరో అప్పుడే వచ్చిన ఎవరికో చెబుతున్నారు. హైదరాబాద్ సమీపిస్తుంటే, పొలిమేరలో జీప్‌కి, లారీకి యాక్సిడెంట్ అయిందిట. డ్రైవర్‌ని వద్దని, ఆరోజు వుదయమే వాళ్ళ డ్రైవర్‌కి వొంట్లో బాగాలేకపోతే, ఆ కారు డ్రైవ్‌చేసి, వాళ్ళ ఫామిలీని హైదరాబాద్ తీసుకువెళ్ళమని చెప్పాడుట. మాధవరావుకి డ్రైవింగ్ బాగానే వచ్చు! ఈ ప్రమాదంలో లారీ అతనిదే తప్పుట. అతన్ని అరెస్ట్ చేసారుట. అక్కడికక్కడే మాధవరావు ప్రాణంపోయింది. హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళ్తుంటే, దారిలో ప్రసాదరావు పోయాడు.

ఇద్దరినీ యిక్కడకి తీసుకువచ్చారు.

ఎవరో వచ్చి ఏడుస్తున్న నివేదితని భుజంమీద చెయి వేసారు. "అమ్మా! మీరు ధైర్యం తెచ్చుకోండి. శవం మీ యింటికి తీసుకువెళ్ళాలి."

నివేదిత తలెత్తింది. ఎవరో పెద్దాయన.

నివేదిత ఆయన వంక అయోమయంగా చూసింది.

ఆయన కాక యింకా యిద్దరు ప్రసాద్ శవం ఎత్తిపట్టుకుని, కారులో ఎక్కి నివేదితని కూడా ఎక్కించుకుని యింటికి తీసుకువచ్చేసారు.

నివేదిత వరండాలో శవందగ్గరే కూర్చుండిపోయింది. వచ్చినవాళ్ళే ఇంటి తలుపులు తెరిచారు. లైట్లు వేసారు.

"మీ వాళ్ళెవరైనా వున్నారా! వెళ్తాను" అడిగాడు ఆ పెద్దాయన.

"ఈ వూర్లో ఎవ్వరూ లేరండీ."

"ఏవూళ్ళో వున్నారు. అడ్రస్ చెబుతారా! టెలిగ్రాం యిస్తాం."

నివేదిత తండ్రి అడ్రస్ చెప్పింది. గుంటూరులో వున్న అన్నగారి అడ్రస్ యిచ్చింది. యు. పి. లో పనిచేస్తున్న తమ్ముడి అడ్రస్ కూడా యిచ్చింది.

ఆ అడ్రస్‌ల కాగితం తీసుకుని వాళ్ళు "టెలిగ్రాం యిస్తాం" అంటూ వెళ్ళిపోయారు.

నివేదిత వరండాలో, స్థంభానికి చేరగిలబడి కూర్చుంది. పిల్లలిద్దరూ ఒడిలో నిద్రపోయారు! పక్కన భర్త శవం!

With best compliments from

PHONE : 276

SRINIVASA CHIT FUND COMPANY

24/A, 13-9, Ashok Nagar,

ELURU-534 002.

మెల్లగా, యీ వార్త తెలిసి ఇరుగూ, పొరుగూ వాళ్ళు వచ్చి, చూసివెళ్ళారు.

"ఏమైంది! ఎలా పోయాడు!" అడిగారు.

"యాక్సిడెంట్ అయింది."

"అయ్యో పాపం. ఒట్టి మనిషివి కూడా కాదు. ఎంత కష్టం వచ్చింది." అన్నారు.

మామూలుగా, నివేదిత యిరుగూపొరుగూ వాళ్ళతో అంతగా కలవదు. తన పని, భర్త, యిల్లు, పిల్లలు యిదే ఆమె లోకం.... తెల్లవారింది. పనిమనిషి వచ్చి కాసేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయింది.

మధ్యాన్నం అయింది. వూరి నుంచి ఎవ్వరూ రాలేదు.

సాయంత్రం అయింది. శవానికి చీమలు పడ్తున్నాయి.

పక్కింటాయన వచ్చాడు.

"ఎవ్వరూ రాలేదేమిటి?"

"తెలియదా మా నాన్న సుస్తీమనిషి."

"శవాన్ని తీయాలి కదా."

"అవును. తీయాలి."

ఆయన వెళ్ళి నలుగురిని పిలుచుకువచ్చాడు. వాళ్ళే శవ దహనం ఏర్పాటు చేసారు. ఆనంద్ పుట్టిన రోజుకి తెచ్చిన కొత్తబట్టలు శవంమీద కప్పారు.

శవాన్ని తీసుకువెళ్ళిపోయారు. పక్కింటావిడ సాయంత్రం వచ్చింది. నివేదితని స్నానం చేయించింది. ఏమిటో తతంగాలు జరిగిపోతున్నాయి. నివేదిత మనసు మూగపోయిన వీణలా శరీరానికి జరుగుతున్న క్రియలు వింతగా చూస్తోంది. అందులో అనుభవం లేదు! అనుభూతి లేదు! శరీరం మనసు రెండుగా విడిపోయిన క్షణాలవి.

నివేదిత అలాగే కూర్చుండిపోయింది!

ఇదేమిటి! ఇలా అయిందేమిటి! గాలివానకి ఒక పెద్దచెట్టు క్షణంలో కూలిపోతుంది. కానీ ఆ చెట్టుని యిక ఏంచేయలేం. దారి కడ్డంపడిందని, వేగంగా మున్సిపాలిటీవాళ్ళు వచ్చేస్తారు. గొడ్డళ్ళు పలుగులు పడితే ఆ చెట్టు క్షణంలో వునికిని కోల్పోయి, అక్కడ దాని నామరూపాలు కూడా వుండవు. జీవితం కూడా యింతే కాబోలు! దేనికోసం ఏదీ ఆగదు! ఇది ఒక నిరంతర ప్రవంతి! యీ మనుష్యులు కలిసి ప్రయాణాలు అంతే! మళ్ళీ ఎవరి గమ్యం వారిదే! జీవితాంతం తోడూ నీడగా కలిసివెళ్ళగలం అనుకోవటం ఒక భ్రమ! భార్యాభర్తలు అయినా అంతే! తలితండ్రుల, సంతానం అయినా అంతే!

Happy Deepavali Greetings from

Phone : 1555

K.V. LAKSHMI NARAYANA

P.W.D. Contractor & H.P.C. Dealer,
Pump No. 1 G.N.T. Road, ELURU-534 002.

నివేదిత యీ అనుభవం జీర్ణించుకోలేకపోతోంది. ప్రసాద్ లేకుండా తను! ఈ అభం, శుభం తెలియని చిన్నపిల్లలతో! అతిత్వరలోనే యీ ప్రపంచంలోకి రావటానికి వుబలాటపడ్తున్న మరో పసికందుతో!

ఇంతలో తలుపు శబ్దం అయింది! తలతిప్పి చూసింది. ఎదురుగా బక్కచిక్కిన ఆకారం, తండ్రి! అసలే సుస్తీ మనిషి దానికితోడు యీ వార్త అశనిపాతం అయివుంటుంది.

అయన ప్రాణం ఆ శరీరంలో ఏమూలనవుందో అన్నంత అర్ధనాకారిగా వున్నాడు.

అయితేనేం: ప్రాణంగల మనిషి! తన బాధని అర్థం చేసుకునే మనిషి.

"నాన్నా!" నివేదిత చెయి చాచింది.

అయన చప్పున దగ్గరగా వచ్చాడు. అయాసపడ్తూ "ఇదేమిటమ్మా. ఇంత దారుణం జరిగిందేమిటమ్మా."

"నాన్నా!" నివేదిత బావురుమంది. ఆ కళ్ళలోనుంచి దుఃఖం వరదలై పొంగింది.

"నువ్వు ధైర్యం తెచ్చుకోవాలమ్మా, పిల్లలకోసం." అన్నాడాయన.

నివేదిత తలవూపింది.

పదవరోజునే నివేదిత ప్రసవం అయింది. తండ్రి పిల్లల ఆలనా, పాలనా చూశాడు,

భర్త పోవటం, పిల్ల పుట్టటం అతి త్వరగా జరిగిపోయినాయి.

ఒక జీవి నశించటం! మరో ప్రాణి వుద్భవించటం!

ఒకే వారంలో తన యింట్లో తన జీవితానికి ఆలంబన లాటిది ఫెళాఫెళా విరిగి కూలిపోయింది! మళ్ళీ ఆ శిథిలపు ముక్కలని పెనవేసుకుంటోంది మరో చిన్నారి బంధం! అది అతి లోతుగా తను విడదీయలేనట్టుగా వుంది!

బ్రతుకే శిథిలం అయినా, తను భరించక తప్పదు! ఈ ప్రపంచంలో మేడల్లో పట్టు రుపులమీద పవ్వళించే సుఖపరులే కాదు, పూరిగుడిసెల్లో ఎండకి ఎండి, వానకి తడిసేవారూ బ్రతుకుతున్నారు! ఆరోగ్యవంతులూ బ్రతుకుతున్నారు. అనారోగ్యవంతులు, అవయవలోపం కలవారూ బ్రతుకుతున్నారు! సమర్థులు, తెలివిగలవాళ్ళు, ఫలాన రీతిగా బ్రతకాలి అని నిర్ణయం చేసుకొని ఆ నిర్ణయానికి తగిన రీతిగా బ్రతుకుని మలుచుకుంటారు.

వాళ్ళు అదృష్టవంతులు!

కానీ కొంతమంది, కొంతమందేమిటి చాలామంది భగవంతుడు ప్రసాదించిన ప్రసాదంలా, తమకి దొరికిన జీవితం

With best compliments from

SRI MARUTHI ENTERPRISES
Yellamma Thota,
VISAKHAPATNAM-530 020.Phone : 64498

Dealers :

GLASSES, MIRRORS, LAMINATES,
PLYWOODS, ALUMINIUM CHANNELS,
PIPES Etc.

జీవిస్తారు; వాళ్ళు సామాన్యులు. వాళ్ళకి యిష్టాయిష్టాలతో ప్రమేయం లేదు; బ్రతకటమే వారి పని.

నివేదిత హాస్పిటల్ నుంచి యింటికి వచ్చింది. ఈ యింట్లో ప్రసాద్ మాటలు, కేకలు అంతరార్థమైనాయి. వాటికోసం, అలవాటుగా చెవులు రిక్కించి పరధ్యానంగా వినే నివేదితకి, చిన్నారి కంఠం కేర్ కేర్‌మనే కొత్త శబ్దం అలవాటవుతోంది. మెల్లగా పాప సంరక్షణ ఒక వ్యాపకంగా గడుపుతోంది.

ఊరునుంచి అన్నగారూ, తమ్ముళ్లు వచ్చారు. "ఇక్కడ ఒక్కదానివీ వుండి ఏంచేస్తావు; మా దగ్గరకి వచ్చి వుండు. ఒక ఆర్నెల్లు నా దగ్గర, ఒక ఆర్నెల్లు తమ్ముడి దగ్గరా గడుపు" అన్నాడు అన్నగారు.

నివేదిత మాట్లాడలేదు.

"అన్నయ్య చెప్పింది నిజమేనమ్మా. నువ్వు వయసులో యీ చిన్నపిల్లలతో ఒంటరిగా వుండటం మంచిది కాదు. అన్నయ్య నీడన పడివుంటే బాగుంటుంది."

నివేదిత వూరుకుంది.

అన్నగారు బైలుదేరుతూ అడిగాడు. "ఏమంటావు. టికెట్లు బుక్ చేయించమంటావా."

నివేదిత తల అడ్డంగా తిప్పింది.

తన పరిస్థితి వాళ్ళకి తెలుసు. చిన్నపిల్లలు. తనకి పెద్దగా చదువు లేదు. ప్రసాద్ సంపాయించిందీ వెనుక వేసిందీ లేదు. "టికెట్లు బుక్ చేయించమంటావా!" ఏం ప్రశ్న అది. "టికెట్లు బుక్ చేయించాను పద" అంటే తను తప్పకుండా బైలుదేరేది. అయినా అన్నయ్య మనస్తత్వం తనకి తెలియదా! చిన్నప్పటినుంచీ అంటీ ముట్టనట్లుగా వుండేవాడు. పెళ్ళి అయిన తర్వాత ఎంతసేపూ, తన భార్య, పిల్లలు! అమ్మ ఎలాగూ పోయింది. రోగిష్టి నాన్న ఒక్కడూ వుంటే వచ్చి తన దగ్గర వుండమని అనడు.

"వద్దు అన్నయ్యా, రాను!" అంది.

"సరే నీ యిష్టం. తర్వాత అన్నయ్య అనలేదు అని నన్ను అంటే మాత్రం నేను వూరుకోను." అతను ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు.

"ఎప్పుడూ అనను." అంది.

"అదేమిటమ్మా. నువ్వు బైలుదేరు." అన్నాడు తండ్రి.

"వద్దు నాన్నా! ఎప్పటికయినా నేను ఒంటరిగా బ్రతకాల్సిన దాన్ని! అది యిప్పటినుంచే మొదలుపెడితే మంచిది. నేను, యీ ముగ్గురు పిల్లలు ఎక్కడ వున్నా వారిని విసిగించటమే అవుతుంది. "కష్టమో, నిష్టూరమో, నా పిల్లలు పెద్దయేవరకూ యిది నాకు తప్పదు."

"కాస్ డబ్బు-"

"అదే! ఏదో ఒకటి వుద్యోగం చేసుకొని వాళ్ళని పోషించుకోవాలి."

"తమ్ముడికి నువ్వంటే యిష్టమేగా. వాడి దగ్గర వుండు."

"నీకు తెలియదు నాన్నా! వాడి యిష్టం అలాగే వుండాలి. నా కాపురం భారం వాడిమీద పడేస్తే అది కాస్తా చచ్చిపోతుంది."

"ఆడపిల్లవి ఒక్కదానివీ-"

"అదిగో! ఆ బేలతనం నూరిపోసే మాటలే వద్దు నాన్నా! అన్నయ్యవాళ్ళ సంసారం నిలదొక్కుకోవటానికి ఎంత కష్టపడ్డారు! తమ్ముడు వుద్యోగం కోసం దూరదేశం వెళ్ళిపోయాడే! వారికి మాత్రం, నీ దగ్గర వుండాలని వుండదూ! కానీ వారి జీవితావసరాలు అలాంటివి. ఆడపిల్లేమిటి, మగపిల్లవాడేమిటి! జీవితంలో బాధ్యత మీదపడ్డే యిద్దరూ ఒకటే! నా అదృష్టం బాగుంటే, ఆయనకి అలాంటి ప్రమాదం వచ్చేది కాదు. నన్ను యింకేమీ అనకు. నేను ఎక్కడికీ రాను." ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది.

అన్నదమ్ములు వెళ్ళిపోయారు. పెద్దన్నగారు వుత్తరం వ్రాసారు. "గోపాలరావుగారిక్కి ఆడపిల్లలు లేరు. శాంతని పెంచుకుంటారుట, యిచ్చెయ్యి. నీకు ఒక ఆడపిల్ల వుందిగా లోటుఉండదు."

నివేదిత జవాబు వ్రాసింది. "నా పిల్లల్లో ఎవరినీ ఎవ్వరికి యివ్వను. వాళ్ళని వదిలి క్షణం కూడా వుండను! నేను బ్రతికేదే వాళ్ళకోసం."

అన్నగారు మళ్ళీ జాబు వ్రాయలేదు.

తండ్రి నివేదిత దగ్గరే వుండిపోయాడు.

పిల్లలందరికీ సరైన పోషణ జరగటంలేదు. ఆర్థికపరమైన యిబ్బరులు క్రుంగదీస్తున్నాయి! ఒకసారి ఆనంద్‌కి, శాంతికి బాగా జ్వరం వచ్చింది. అసలు ఆ యిద్దరూ చచ్చిపోతారనే అనుకొంది. నివేదిత రాత్రివేళ వాళ్ళ మంచందగ్గర చేరగిలబడి కూర్చునేది! వాళ్లు మళ్ళీ బ్రతుకుతారా! తనని "అమ్మా" అని పిలుస్తారా! వీళ్ళని కూడా భగవంతుడు ఎత్తుకుపోడు కదా! నివేదితకి భయంవేసేది! వీళ్లు చచ్చిపోతే తను బ్రతకదు. వీళ్ళని బ్రతికించుకోవటం తనవల్ల అయేట్లు లేదు! అర్ధరాత్రివేళ వాళ్ళ మంచంమీద తల ఆనించి గుడెలు పగిలేలా ఏడుస్తున్న నివేదితని ప్రశాంతి వచ్చి "అమ్మా! ఎందుకే ఏడుస్తున్నావు. తమ్ముడికి చెల్లెలికి జ్వరంగా వుందనా. తగ్గుతుందిలే." అని తల్లిని పట్టుకుని ఆరిందలా ఓదారుస్తుంటే, నివేదిత కూతురుని పట్టుకుని బావురుమంది.

వారంరోజులు చావు నివేదితని బెదిరించి, భయపెట్టి, ఆట పట్టించి, చివరకి దయతో విడిచి వదిలేసినట్లుగా, ఆ యింట్లో ఎవ్వరికీ అపకారం చేయకుండా వెళ్ళిపోయింది.

పిల్లలకి కాస్త తగ్గింది.

అర్ధనాకారులుగా వున్న వారినిచూసి తండ్రి "పోనీ వీళ్ళని అదేదో హాస్టల్లో వుచితంగా భోజనం పెడ్తారుట. అక్కడికి పంపిద్దామా" అన్నాడు.

నివేదిత వులిక్కిపడింది. పిల్లలిద్దరినీ గట్టిగా పొదివి పట్టుకుంది. భయంగా చూస్తూ, "వద్దు నాన్నా! వద్దు. వీళ్ళని నేను బ్రతికించుకోలేకపోతే, యింత విషం యిచ్చి చంపేసి, నేను చచ్చిపోతాను! అంతేగాని, అలా పంపను. నేను వీళ్ళకి జన్మనిచ్చాను! వాళ్ళకి రెక్కలు వచ్చేవరకూ. చూడాల్సిన బాధ్యత నాది! నేను బ్రతికివుండగా, అనాధల్లా వదలలేను." అంది.

తండ్రి ఆమె ఆవేశానికి బెదిరిపోయాడు.

నివేదితకి ఒక నర్సరీలో వుద్యోగం వచ్చింది. జీతం చాలా తక్కువే! అయినా ఫర్వాలేదు. యిల్లు కాస్త గడుస్తుంది.

నివేదితకి గుర్తులేకపోయినా, ఆమె వయసు, అందం ఇరుగు, పొరుగూకి ఆకర్షణగానే వుండేది! ఒకసారి ఎదురింట్లో అద్దెకివుండే ఒక బ్రహ్మచారి వుత్తరం వ్రాసాడు. "రోజూ నువ్వు నా కలలోకి వచ్చి నన్ను వేధిస్తున్నావు. ఆ పిల్లల్ని ఎక్కడన్నా వదిలెయ్. నేను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాను. నాకు బాంక్‌లో వుద్యోగం. కాకినాడలో మాకు పొలం, యిల్లు వున్నాయి. నేను ఒక్కడే కొడుకుని. మా అమ్మ తప్ప నాకెవ్వరూ లేరు."

నివేదిత ఆ వుత్తరం చదవగానే సరాసరి వెళ్ళి అతని తలుపు తట్టింది.

అతను బైటకిరాగానే, అతని జుట్టుపట్టి వంగదీసి అతని చెంపమీద ఎడా, పెడా కొట్టింది. అందరూ మూగారు. నివేదిత వుత్తరం చించి అతని ముఖంమీద కొట్టి వచ్చింది.

కొంతమంది అతన్ని "నీకు బుద్ధిలేదుటయ్యా! పిల్లలుగల దానికి అలా వ్రాయటం" అంటూ మందలించారు. యింకా కొంతమంది "ఆ! వ్రాస్తే మాత్రం మరీ అంత పొగరా. తప్పేముంది, అడిగాడు. యిష్టంలేకపోతే చెప్పాలి. అలా కొట్టటమా!" అన్నారు.

"అది ఫోజు." అన్నారు యింకోరు.

Deepavali Greetings from

RAJA AGENCIES

Importers, Exporters, Merchants & Commission Agents

Distributors for

NOVINO BATTERIES

8, Kondi Chetty Street (1st Floor)· MADRAS-600 001. (South India)

Cable : IMPORTOILS — Phones : 24054, 24055

నివేదిత కావాలనే ఆ గలాభా చేసింది. యింకోసారి, యింకెవ్వడూ తనపట్ల అలాటి ప్రయత్నం చేయరు! నిజంగానే మళ్ళీ ఎవ్వరూ సాహసించలేదు. పైనుంచి యిరుగూ, పొరుగూ ఆడవారు ప్రశంసించారు. అతను తలెత్తలేక యిల్లు ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయాడు!

ఆ తర్వాత ఏడాదికి తెల్సింది. అతను ఒక భర్తపోయి డబ్బున్న ఆమ్మాయిని చేసుకున్నాడట. ఆ అమ్మాయిగాక, యింకొకావిడ స్టూడెంట్‌తో సంబంధం వుంది! ఆ భర్తపోయిన అమ్మాయి కిరసనాయిలు పోసుకుని కాల్చుకుని చచ్చిపోయింది! చచ్చేట్టు కొట్టేవాడట!

ఈ వార్త వినగానే నివేదిత ఒళ్లు జలదరించింది!

తనని భగవంతుడు కాపాడినంత ఆనందం కలిగింది. కాస్త బలహీనత చూపిస్తే, రవంత ఆశపడితే, జీవితాంతం నరకం అయివుండేది!

తనకి ప్రసాద్‌తో పెళ్ళి అయింది. అది పెద్ద ప్రేమ వివాహం కాకపోవచ్చు! దానితో తను స్వర్గసుఖాలు అనుభవించకపోవచ్చు! కానీ ఆ పెళ్ళివల్ల రత్నాలులాటి పిల్లల్ని జీవితం తనకి ప్రసాదించింది. యీ పిల్లలవల్ల ఆ పెళ్ళికి ఎంతో విలువ వచ్చింది!

నివేదిత జీవితంలో మరో అధ్యాయం ప్రారంభం అయింది. పిల్లల అలనా, పాలనా చూడటం! వుద్యోగం! రాత్రివేళ ప్రయివేటుగా పరీక్షలకి కట్టే చదువు! క్షణం తీరదు. బాధపడటానికి, లోటు చూసుకుని కృంగిపోవటానికి టైమేలేదు. పిల్లలే ఆమెకి సర్వస్వం! పిల్లలే స్నేహితులు! పిల్లలే లోకం! వారికి చదువులో సాయంచేయటం, యింట్లో పాఠాలు నేర్పటం ఆమె కిష్టం. వాళ్ళని పెద్దవాళ్లలా చూస్తుంది! తనుచేసే ప్రతి పనీ వాళ్ళకి చెబుతుంది. భోజనాల దగ్గర అందరూ కలిసి కూర్చోవాల్సిందే! ఒకరు రాకపోతే మిగతా అందరూ వేచిచూస్తారు. ఆ యింట్లో ఒక వ్యక్తి లేకపోతే, అందరూ ఏదో లోపం ఫీలవుతారు! నివేదిత వాళ్ళని కలిపి పెంచిన తీరు అది! తను వాళ్ళతో కలిసిపోయిన బంధం అది!

ఆనంద్‌ని నివేదిత ఎప్పుడూ, "నువ్వేరా నాయనా! యీ యింటికి పెద్ద." అనేది.

ఆనంద్‌కి తనమీద బాధ్యత వున్నట్టు ఆనందపడ్డాడు. ఇంటికి ఎవరైనా వస్తే "కూర్చోండి. అమ్మని పిలుస్తాను." అరిందలా కుర్చీవేసి, మర్యాద చేసి, తల్లిని పిలుస్తాడు. ప్రశాంతి 8వ సంవత్సరం నుంచే యింట్లో తల్లికి పనిలో సాయంచేసేది. ఇప్పుడైతే మరీను. తల్లి కదలవద్దని పనంతా తనే చేస్తుంది. ఆఖరిది శాంతి చిలిపితనం ఎక్కువ. ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి అల్లరిచేస్తూ జోక్సువేస్తూ అందరినీ నవ్విస్తూ వుంటుంది. చూస్తుండగానే పిల్లలు ఎదిగిపోయారు.

కాలేజి చదువులకి వచ్చారు. నివేదిత పిల్లల మనస్తత్వం అర్థంచేసుకొని, వారికి తగిన చదువులే చెప్పించింది. ఆనంద్‌కి ఎలా వచ్చిందో! ఎప్పుడూ సముద్రం, ఓడలు. ఆనంద్ ఫ్రెండ్ ఒక అతనికి యిదే పిచ్చి. యిద్దరూ కలిసే చదివేవాళ్ళు. ఇద్దరూ స్వంత అన్నదమ్ముల కంటే మిన్నగా ఒకరంటే ఒకరు ప్రాణపదంగా వుంటారు. జీవితంలో యిద్దరూ కలిసి ఒకే వృత్తి చేపట్టాలని ఆనంద్ వచ్చి నేవీ గురించి చెబితే నివేదిత కాదనలేదు! ఎదిగే జీవితాలు వాళ్ళవి. వాళ్ళ యిష్టంగానే జరగాలి అని ప్రోత్సహించింది.

ఒకసారి ప్రశాంతి కాలేజీ నుంచి ఒక స్నేహితురాలిని తీసుకువచ్చింది.

"అమ్మా! ఎవరిని తీసుకు వచ్చానో గుర్తుపట్టగలవా".? అంది.

వచ్చిన అమ్మాయి దాదాపు ప్రశాంతి వయసే వుంది. నివేదిత గుర్తుపట్టలేకపోయింది.

"ఎవరు?"

"రమ! మాధవరావుగారి అమ్మాయి. మన డాడీతో పని చేసారే."

"ఊ! మాధవరావుగారు ఎందుకు గుర్తుండరు. కల్లో లేపి చెప్పినా తెలుస్తుంది. నివేదిత గభాల్న రమ చేయి పట్టుకుని దగ్గరకు తీసుకుంది."

"మీరు యిప్పుడు ఎక్కడ వున్నారమ్మా!" అంది ఆత్మీయంగా.

"నేను హాస్టల్‌లో వుంటున్నానండీ" అంది.

"హాస్టల్లోనా! అమ్మగారెక్కడ వున్నారు."

"మెడ్రాస్‌లో."

"మీ తమ్ముడు విజయ్_"

"బెంగుళూర్‌లో చదుపుతున్నాడు."

"అలాగా!" అమ్మగారిని అడిగానని చెప్పు.

రమ చెప్పింది. "అమ్మ ఎపుడోగాని రాదు. వచ్చినా హడావిడి. క్షణం తీరదు. ఎప్పుడూ పని! పని! పని!"

"పనా! అమ్మ ఏమైనా వుద్యోగం చేస్తోందా!"

"పనా! అమ్మ మోడల్‌గా చేస్తోంది. సినిమాల్లోకూడా ఛాన్సులు వస్తున్నాయి. అమ్మని మోడల్‌గా పెట్టి చిన్నచిన్న ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్స్ తీస్తుంటారు. వాటికోసం బొంబాయి, ఊటీ, సిమ్లా వెళ్తుంటుంది. మా అమ్మ ఫొటో చూపించనా!" బాగ్‌లోనుంచి తీసి చూపించింది! నివేదిత కళ్ళజోడు పెట్టుకుని చూసింది. ఈ అమ్మాయి హేమేనా! జీన్స్ వేసుకుంది! కళ్ళకి పెద్ద కళ్ళజోడు పెట్టుకుంది! పొట్టి జుట్టు! ఆ నిల

బిగటంలో, ఆ దుస్తుల్లో, ఆ చూపుల గ్లామర్‌కి పట్టపురాణిలా వుంది.

రమ చాలా సేపు కూర్చుంది! ప్రశాంతితో కలిసి భోజనం చేసింది. "ఇక్కడ ఎందుకోగాని, నాకు చాలా బాగుంది. ఆంటీ. తరుచు వస్తుంటాను సుమా! వచ్చినప్పుడల్లా భోజనం చేస్తాను" అంది.

"తప్పకుండా రా!" అంది నివేదిత. రమలో మాధవరావుగారి మంచితనం, స్పష్టంగా ఆ స్వభావం కన్పిస్తోంది.

కాలేజీ వార్షికోత్సవం అయింది. దానికి అధ్యక్షురాలిగా హేమ వచ్చింది, ప్రశాంతికి చదువుల్లోనూ, శాంతికి ఆటల్లోనూ వచ్చిన ప్రజెంటేషన్స్ అందించింది.

ప్రేక్షకుల్లో కూర్చున్న నివేదితకి హేమ చాలా వేరుగా అనిపించింది. చెప్పినా గుర్తు బట్టలేనంత వ్యత్యాసం వుంది.

చివర్లో ఫొటోలు తీస్తుంటే, శాంతి, ప్రశాంతి "మా మమ్మీని తీసుకువస్తాం మేడమ్" అంటూ తల్లిని లాక్కొ వచ్చారు.

హేమ నివేదిత ఒకరిని ఒకరు చూసుకొన్నారు.

"నువ్వా!" అంది. "22 సంవత్సరాలలో నీలో కాస్తకూడా మార్పు రాలేదేమిటి!" అంది. ఆ కంఠంలో హేళన వుంది.

"మీరు చాలా మారారు సుమా!" అంది నివేదిత చిరునవ్వుతో.

"అఫ్‌కోర్స్. అందరూ అదే అంటుంటారు," హేమ భుజాలెగరేసింది. "వీళ్ళు మీ పిల్లలా" అంది.

7

నివేదితకి మెలుకువ వచ్చేసరికి తెల్లవారింది. విమల అప్పటికే స్నానం చేసి, తయారై వెళ్ళిపోతోంది. "నాకు సావిత్రి దగ్గర కాస్త పనుంది. అందుకే త్వరగా వెళ్ళిపోతున్నాను. కాఫీ కలిపి వుంచాను, తాగు." అనేసి వెళ్ళిపోయింది.

నివేదిత లేచింది. ఎదురుగా పిల్లల ఫొటోలు. తృప్తిగా ఆ ఫొటోలని చూసింది! మనసంతా మంచిగంధం పరిమళం లాంటి ఆనందం! ఎవలేని తృప్తి! ముఖం కడుక్కొని వంటగదిలోకొచ్చి కాఫీ తాగింది.

కాఫీ తాగుతూ ఎందుకో యధాలాపంగా వంటగది అంతా కలియచూసింది. అక్కడ అన్ని సామాన్లు వున్నాయి. శాంతి, ప్రశాంతి, ఆనంద్ వద్దన్నా ఏదో ఒకటి తెచ్చి యింట్లో అలంకరించి వెళ్తూనే వుంటారు,

With best compliments from

SRI SRINIVASA ALUMINIUM ROLLING MILL & METAL WORKS

MANUFACTURERS OF ALUMINIUM CIRCLES, UTENSILS

Y. PURNACHANDRA RAO
Managing Partner

B-14, INDUSTRIAL ESTATE,
VISAKHAPATNAM-530 007.
Phone : 8297

SURYA INDUSTRIES

Phone . Factory : 8206
Resi : 64678

Manufactures of :

P.V.S. INSULATED ELECTRIC CABLES, ALUMINIUM CONDUCTORS, A.C.S.R. & A.A. CONDUCTORS

B-1 Unit, Industrial Estate,
VISAKHAPATNAM-530 007.

ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ మోగింది।

వెళ్ళి తలుపుతీసింది. ఎదురుగా కూరలబుట్ట దించుకుంటూ రత్తమ్మ కనిపించింది.

"కూరలు వద్దు" అంది.

"వద్దా! మీరు తీసుకుని నాలుగురోజులు పైగా అయింది. ఏమిటమ్మా! అసలు భోజనం చేయటమే మానేశారా" అంది.

"లేదు. ఆ రోజు తీసుకున్నవి వున్నాయి. ఒక్కదాన్ని కదా! ఏం ఖర్చు అవుతాయి."

"పిల్లలు శెలవలకి వస్తారా!"

"ఆ!"

"అప్పుడుగాని నాకు డబ్బు రాదు. త్వరగా వస్తే బాగుండు," కూరలమ్మి తట్ట నెత్తిన ఎత్తుకుంటుంటే నివేదిత సాయం చేసింది.

"పోనీలే! ఒక కేలీఫ్లవరివ్వు," అంటూ తట్టలోంచి తీసుకుని డబ్బులు తెచ్చియిచ్చింది.

"చల్లగా వుండమ్మా. నీ చేయి మంచిది. ఈరోజు కూరలన్నీ యిట్టే అయిపోతాయి." అంటూ దీవించి వెళ్ళింది.

నివేదిత లోపలికి వచ్చి కేలీఫ్లవర్ ఫ్రిజ్‌లో పెట్టింది. అక్కడ బటానీ, చిక్కుడు, క్యాబేజి, క్యారెట్ యింకా వున్నాయి. ఆ కూరలు కదలవు, ఖర్చు అవవు! విమల సాధారణంగా బైటనే కోలీగ్స్‌తోటి భోజనం చేస్తుంది. తను ఒక్కత్తె! ఒక్కొక్కసారి బైట తింటుంది. లేకపోతే, యాపిల్స్, బ్రెడ్డు తినేస్తుంది.

పిల్లలు టేబిల్ దగ్గర సందడిగా వుంటే, తనకి తెలియకుండానే ఎక్కువ తింటుంది. వచ్చి డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర కూర్చుంది. ఆ కుర్చీల్లో పిల్లలు కలకలలాడుతున్నట్లే వుంది.

నివేదితకి ఆ ఒంటరితనం విసుగు వచ్చేస్తోంది! తనకి యింకా త్వరగా వార్ధక్యం వచ్చేస్తే బాగుండు అన్పిస్తోంది. ఎప్పుడూ పిల్లలు, వాళ్ళ పన్లతో సందడిగా, క్షణం విరామం లేకుండా రోజులు యిట్టే గడిచిపోయినాయి. ఇప్పుడు పిల్లలకి ఎవరి జీవితాలు వాళ్ళవి అయినాయి. తనకి ఒంటరితనం!

ఇది మరో భూతంలా తనని మెల్లమెల్లగా మింగటానికి కోరలు చూపిస్తూ, గోళ్ళు చాస్తూ వస్తున్నట్లుగా అన్పిస్తుంది. ఏం చేసుకోవాలి యీ టైమ్‌ని.

అంతా ఖాళీ! నాది అనే పనిలేని జీవితం.

తనకి యీ విశ్రాంతి అవసరం లేదనిపిస్తోంది! ఈ స్తబ్ధత తన ప్రాణం తీసేట్టుంది. తనకి సందడి కావాలి.

PLEASE VISIT

VENKATESWARA VASTRALAYAM

HOUSE OF FASHION

FOR

BINNY, O.C.M., GWALIOR, MODELLA SUITINGS
AND ALL REPUTED MILLS' SHIRTINGS

BRINDAVAN BUILDINGS
5-8-658/2, NAMPALLY STATION ROAD,
ABIDS CIRCLE, HYDERABAD - 500 001

Phone : 221226

ఏం చేయాలి! అక్కడికీ విమలని కలుపుకొంది. పిల్లలు వచ్చి వెళ్తూనే వుంటారు.

పిల్లల్ని పెంచి పెద్దచేసిదది! ఆ విద్యుక్తధర్మం నెరవేర్చటంలో తను ఏమాత్రం అలక్ష్యం చేయలేదు! కానీ ఇదేమిటి! తన జీవితంలో ఏదో వెలితి! నేను ఏం పొందాను అనే ప్రశ్నార్థకం? జీవితం అంటే యింతేనా! ఇంతకంటే యింకేం లేదా? అనే ఆలోచన! ఇంతకంటే యికేం కావాలి, అసలు యింతకంటే యింకెవరికి మాత్రం ఏవుంటుంది అనే నిగ్గతీయటం. మనసంతా ఏదో అర్థంలేని ఆలోచనలు ఏం చేస్తున్నా అర్థంగాని తర్కం. పోనీ పిల్లల దగ్గర వుంటే. ఎంతసేపు పిల్లలు! పిల్లలు! ఎక్కడ కూర్చున్నా పిల్లల గురించిన ఆలోచనలే! తను ఇక్కడే కూర్చుంటుంది. కానీ మనసు వాళ్ళదగ్గర తిరుగుతూ వుంటుంది! నివేదితకి తనకి తనే ఒక ఖైదీలా అన్పిస్తుంది! ఖైదీ అంటే అంతేగా! శరీరం ఒక గదికి పరిమితం. అక్కడ నుంచి కదలలేక బందీగ వుంటుంది. మనసు మాత్రం స్వేచ్ఛగా, ఎక్కడ కావాలంటే అక్కడ తిరిగి వస్తుంది!

విశ్రాంతిగా వుండటంలో నివేదితకి మామూలుగా వుండే అలసట పోయింది. ఆరోగ్యం యింకా చక్కబడింది. నివేదితకి హఠాత్తుగా యింకో నలుగురు పిల్లలు వుండి, వారిని పెంచి పెద్దచేసే పని వుంటే బాగుండు అన్పించింది. పెళ్ళి అయింది! పిల్లలు పుట్టి పెరిగారు. వారి జీవితాలు వాళ్ళవి అయినాయి. ఇప్పుడు జీవితం తనని నిలదీస్తోంది. నిన్ను అంటుకొని వున్న నా సంగతేమిటి! నాకేం తృప్తి యిచ్చావని నిలదీస్తోంది. నివేదిత సమాధానం చెప్పుకోలేకపోతోంది. ఇంతకంటే యింకేం కావాలి! అని ఒకే ఒక ప్రశ్నతో జీవితాన్ని నోరుమూయించాలని చూస్తోంది. కానీ సాధ్యం కావటంలేదు! నిజం చెప్పు. సరిగ్గా ఆలోచించు. ఇంతకంటే యింకేం లేదా! అంటోంది జీవితం ఎదురుప్రశ్న వేస్తూ!

ఇంకేం లేదు! సంవత్సరాలు గడిచి, ముదిమి నన్ను శక్తి హీనురాలిని చేసేవరకు యిది యింతే!

నివేదిత డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గరనుంచి లేచివెళ్ళి స్నానం చేసింది. బ్రెడ్ తిని పాలు తాగింది. 9-30 గాకుండానే భార్గవ దగ్గరకి బైలుదేరింది.

ఈ కాలక్షేపం లేకపోతే తనకి బోర్‌కొట్టి యింకా చచ్చిపోయి వుండేది! అనుకోసాగింది. భార్గవ గుర్తుకు రాగానే నివేదిత పెదవులు చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి! తనే యిలా అనుకొంటుంటే అతను ఏం అనుకోవాలి! అతని జీవితంలో

విజయదశమి మరియు దీపావళినాడు విజయఢంకా మ్రోగిస్తు వస్తుంది

రూప్‌సంగమ్

(ఫ్యామిలి షాపు)

సూటింగ్, షర్టింగ్, శారీస్, బెడ్‌షీట్స్, రెడీమెడ్ గార్మెంటు
మరియు మాచింగ్ బ్లౌజ్ పీసులు

దసపల్లా కాంప్లెక్స్ (అండర్ గ్రౌండ్ హాల్)
వాచ్ హౌస్ ఎదురుగా
విశాఖపట్టణం.

పుస్తకాలు తప్ప యింకేం సందడి లేదు. పెళ్ళి ఎరగదు, పిల్లల గురించిన అనుభూతులు లేవు.

నివేదిత వెళ్ళేసరికి పత్రిక ఆఫీసులో యింకా చాలా మంది రాలేదు. గ్లాస్‌డోర్ తెరుచుకుని భార్గవ క్వార్టర్స్ వైపు వెళ్ళింది,

అక్కడ నౌకరు కనిపించాడు.

"అయ్యగారు లేరు." అన్నాడు.

"లేదా! ఇంత పొద్దుటే ఎక్కడికి వెళ్ళారు."

"వాళ్ళ సిస్టర్ వచ్చింది. వెళ్ళారు."

"సిస్టరా!" అంది.

"అవును."

నివేదిత వెళ్ళి లైబ్రరీలో కూర్చుంది. అక్కడ అతని ఫైల్స్ పుస్తకాలు సర్దింది. నిన్న వ్రాసిన కాగితాలు టైప్ చేసింది.

ఇంతలో తలుపు చప్పుడైంది.

నివేదిత తలెత్తి చూసింది.

"హలో. గుడ్ ఆఫ్టర్ నూన్" అన్నాడు భార్గవ. "వెంటనే చల్లటి మంచినీళ్ళు కావాలి, పెద్ద గ్లాసుతో!" అన్నాడు, కుర్చీలో కూర్చుని టై వదులు చేసుకుంటూ.

నివేదిత టైప్‌చేయటం ఆపి, ఫ్రిజ్ తెరిచి మంచినీళ్ళు తెచ్చి అందించింది.

"ప్రొద్దుటే ఎక్కడికి వెళ్ళారి."

"ఓహ్! అదో పెద్ద గొడవ" అన్నాడు.

"గొడవా!" నివేదిత కళ్ళలో ప్రశ్నార్థకం కన్పించింది.

"మా సిస్టర్ వచ్చింది! తన కూతురు అంటే నా నీస్, స్లీపింగ్ పిల్స్ తిని సూయిసైడ్ చేసుకుంది! పోలీసులు, డాక్టర్ రిపోర్టులు, ఓకే!—" అతను తల వెనక్కి ఆనించి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"ఈ రోజుల్లో యీ ఆత్మహత్యలు బాగా ఫాషన్ అయిపోయింది. బొత్తిగా బాక్‌బోన్ లేని జనరేషన్." అన్నాడు. ఆ కంఠంలో విసుగు స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

"వెరీ సెన్సిటివ్ జనరేషన్ అని ఎందుకు అనుకోరు." అంది.

"వాళ్ళకి వాళ్ళు అపకారం చేసుకోవడం సెన్సిటివ్ అంటావా?"

"ఖచ్చితంగా. ఇదివరకటివాళ్ళు ఎదుటివాళ్ళకి అపకారం చేసేవాళ్ళు! ఇప్పటివాళ్ళు వాళ్ళకి వాళ్ళే అపకారం చేసుకొంటున్నారు. లేకపోతే ఏమిటీ యీ తాగుడు, డ్రగ్స్! యీ ఆత్మహత్యలు."

"నేను నీతో వాదించలేను బాబూ! ఎందుకంటే, నీది చాలా పక్షపాత వైఖరి! నీ పిల్లలమీద ఎటాచ్‌మెంట్స్ వల్ల, ఎప్పుడూ, యంగర్ జనరేషన్‌వైపే ఆలోచిస్తావు! నాకు, అలాటి హేంగోవర్స్ లేవు. అందుకే డిటాచ్‌డ్‌గా ఆలోచిస్తాను."

"మీ నీస్ ఎందుకు చచ్చిపోయింది." అడిగింది టైప్ చేయటానికి కూర్చుంటూ.

"ఏముంది! తల్లితో పడదు."

"ఎందుకని."

"ఆవిడ యిష్టంవచ్చినట్టు ఆవిడ వుంటుంది. వాళ్ళకి తల్లి అంటే లక్ష్యంలేదు. అదీగాక బ్రోకెన్ హోమ్!"

"దానికి బాధ్యులు ఎవరు అంటారు. తల్లా! పిల్లలా!"

"నన్నడిగితే యిద్దరూ! ఆవిడకి పిల్లలమీద ప్రేమ లేదు! ఎంతసేపూ తన స్వార్థం! తన శరీరం! తన సుఖం! వాళ్ళకి తల్లిపట్ల సానుభూతి లేదు! అయ్యో! చిన్న వయసులో నాన్న పోయాడే! అమ్మ ఒంటరితనం భరించలేక ఏదో చేసివుంటుందిలే అనే అవగాహన లేదు. మళ్ళీ తెలివితేటలు తక్కువా! వూరిని, దేశాల్ని ముంచేసే తెలివితేటలు!"

"అలాటి కుటుంబం, ముక్కలు అవటం మొదలు పెట్టగానే, ఎవరైనా చనువు తీసుకుని, ఆ అభిప్రాయభేదాలు చక్కదిద్దాలి. మీ సిస్టర్ అంటున్నావు. నాకు తెలిసినంత వరకూ....."

"లేరంటావు. అంతేగా. నా స్వంత సిస్టర్ కాదు కజిన్. మా పిన్ని చచ్చిపోతే మా అమ్మ పెంచింది."

"నీకు ఆవిడకి నచ్చచెప్పే చనువు లేదా"

"చనువా? బాప్‌రే! అసలు ఆ మనిషి అంటేనే నాకు విసుగు, నిజం చెప్పాలంటే భయం! నామాట మంచితనాన్ని పిండేస్తుంది. ఇంత చెబుతానా ఎదురుగా అన్నయ్యా యిది కావాలి అంటే లేదు అనలేను. రమ విషయంలో నేను హేమకి ఎప్పుడో వార్నింగ్ యిచ్చాను. తను నామాట లక్ష్యపెట్టలేదు" టైప్‌రైటర్‌కి కాగితాలు బిగిస్తున్న నివేదిత వులిక్కిపడి తిరిగిచూసింది.

"రమా! హేమా! అంటే—"

"అవును. మా సిస్టర్ పేరు హేమ! కూతురు పేరు రమ—"

నివేదిత టైప్‌రైటర్ వదిలేసి లేచి అతనికి అభిముఖంగా వచ్చింది. "అంటే—ఆవిడ భర్త పేరు—మాధవరావేనా—"

"ఎగ్జాక్ట్లీ! ఆయన జీప్ యాక్సిడెంట్‌లో పోయాడు! చాలా మంచివాడు. అసలు పెళ్ళి అయినప్పటినుంచీ హేమకి ఆయనకీ పడేదికాదు. ఒకటే గొడవ. అప్పుడే సర్దిచెప్పలేక చచ్చేవాళ్ళం!"

"భార్గవా! నీకు తెలుసా!"

"ఏమిటి?"

"నా భర్త, ఆ మాధవరావుగారు, వాళ్ళ దగ్గరే పనిచేసేవారు. అదే జీప్‌లో ప్రయాణంచేస్తూ అదే యాక్సిడెంట్‌లో అదేటైమ్‌లో యీ‌ాయన కూడా పోయారు."

"వాట్!" భార్గవ కళ్లు తెరిచాడు.

"అవును, ఆనాటికి ప్రశాంతి, రవి చిన్నపిల్లలు. శాంతి కడుపులో వుంది."

"నిజంగానా! అయితే నీకు హేమ బాగా తెలిసివుండాలి"

"బాగా తెలుసు." అంది.

ఇంతలో ఫోన్ మోగింది.

నివేదితవైపు చూస్తున్న భార్గవ చెయిచాచి టేబిల్‌మీద వున్న ఫోన్ తీసాడు.

"హలో! భార్గవ హియర్-"

ఆ పలకటంలో అతని కంఠం యింకా మంద్రస్థాయిలో మృదుగంభీరంగా వుంటుంది. నివేదితకి అది చాలా యిష్టం.

భార్గవ ఫోన్‌లో కాసేపు విన్నాడు.

తర్వాత అన్నాడు. "హేమా! నువ్విలా హిస్టిరికల్‌గా అరిస్తే ప్రయోజనం ఏం లేదు. ఆ పోలీస్ ఆఫీసర్ జగమొండి. ఎవరి మాటా వినడు. నేను చెప్పివచ్చాను. తనకి తోచిన సాయం చేస్తానన్నాడు. మనం వత్తిడితెస్తే మొదలే చెడుతుంది." అతని కంఠం మామూలుస్థాయి వదిలి బిగ్గరగా అయింది. "హేమా, నువ్విలా అనటం ఏమి బాగాలేదు. నీకు కష్టం వస్తే నేను చూస్తూ కూర్చున్నాననటం చాలా ఘోరం. నేనిప్పుడే అతన్ని కలిసి వచ్చాను. అతను ఫోన్‌చేస్తానని అన్నాడు. అది తెలుసుకున్న తర్వాత నీకు ఫోన్ చేద్దామని అనుకున్నాను. హేమా! ప్లీజ్. నువ్వు చాలా అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నావు హేమా-" అతను ఒక్క క్షణం ఫోన్ పెట్టేస్తూ 'మైగాడ్' అన్నాడు.

నివేదిత అతనివైపే చూస్తోంది.

"హేమకి పిచ్చెక్కినట్టుంది. కూతురుది ఆత్మహత్య కాదని ఋజువుచేయాలని, సరపతి అంతా వినియోగిస్తోంది. కానీ ఆ పోలీస్ ఆఫీసర్‌ని, హేమ ఫ్రెండ్ అవినాష్ ఒకసారి ఇన్సల్ట్ చేశాడు. ఆ కోపం పెట్టుకుని అతను కక్ష సాధిస్తున్నాడు అంటుంది. నాకు తెలిసినంతవరకూ ఆ పోలీస్ ఆఫీసర్ రజనీకాంత్ అలాంటివాడు కాడు మరి." అతను ఆలోచనగా అన్నాడు.

దీపావళి శుభాకాంక్షలతో

మా హోటల్‌లో అతి నిపుణులైన వంటపనివారిచే పరిశుభ్రమైన వంటకములతో అధునాతనమైన సదుపాయములతో అతి నీటుగా భోజన పదార్థములు, శుచి, రుచి గల వంటకములతో పరిశుభ్రముగా మిమ్ములను తృప్తిపరచే విధముగా సప్లయిచేయుంచి మరల మరల మీ రాకను ఆకాంక్షించుచు

హోటల్ యశోద & హోటల్ న్యూ గ్రీన్‌లాండ్స్

కమల్ థియేటర్ ఎదురుగా

మెయిన్ రోడ్

విశాఖపట్నం

నివేదిత టైప్‌రైటర్‌కి కాగితాలు బిగిస్తోంది. భార్గవ కాసేపు అశాంతిగా అటూయిటూ చూశాడు. చేత్తో గడ్డంమీద రాచుకున్నాడు.

'ఓ హెల్'! టేబిల్‌మీద పిడికిలితో బాదాడు. వెంటనే లేచి కారుతాళాలు తీసుకుని, నివేదిత దగ్గరకి వెళ్ళి రెక్కపట్టి లేవదీస్తూ "త్వరగా రా. మనం యిక్కడనుంచి ఎటయినా వెళ్దాం. ఇప్పుడు హేమ వచ్చిందంటే నానా గొడవ చేస్తుంది. ఆ రజనీకాంత్ దగ్గరకి వెళదాం రమ్మంటుంది," అని అన్నాడు.

నివేదిత లేస్తూ "ఇప్పుడా! ఎక్కడికి వెళ్తాం" అంది.

"ఎక్కడికో అక్కడికి. ఏం పనిలేదు. వూరికే అలా తిరుగుదాం" అన్నాడు.

ఇద్దరూ బైటకి వచ్చారు. భార్గవ నౌకరుతో "హేమమ్మ గారు వస్తే నేను పనిమీద వెళ్ళాను, ఎప్పుడు వస్తానో తెలియదు అని చెప్పు" అన్నాడు.

ఇద్దరూ బైటకి వచ్చేశారు. కారులో బైలుదేరారు. అతను గమ్యం తెలియనట్లు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

"పబ్లిక్ గార్డెన్‌లో కూర్చుందామా" అంది.

"ఉహూ."

"టాంక్‌బండ్."

"ఉహూ!"

అతను డ్రైవ్ చేస్తూనే వున్నాడు. ఒకచోట ఆపి పెట్రోలు పోయించుకొన్నాడు.

"నాకు ఆకలేస్తోంది!" అంది నివేదిత.

"నాక్కూడా."

"ఏదయినా హోటల్‌కి వెళదామా!"

"వెళ్ళవచ్చు. కానీ హేమకి దొరికితే కష్టం. నేను ఎట్టి పరిస్థితిలో సాయంకాలంవరకూ హేమ కంటికి కనిపించ కూడదు."

నివేదిత ఆలోచించింది.

"అయితే మా యింటికి వెళ్దాం. అక్కడ భోజనం చేయవచ్చు."

"ఓ.కే. గుడ్ అయిడియా!" అతను తలతిప్పి నిష్ఠూరంగా చూశాడు. ఇంత ఆలశ్యంగా చెబుతావేం. ఇందాకే చెబితే అపుడే వెళ్ళేవాళ్ళంగా! అన్నాడు. ''ఎటు దారి చెప్పు'' అన్నాడు.

నివేదిత చెప్పింది!

కారు అటు మళ్ళింది.

ఇద్దరూ నివేదిత యింటికి వచ్చారు. నివేదిత తాళంతీసి లోపలికి వచ్చింది. భార్గవ కారుని వరండా పక్కన పార్కు చేసి వచ్చాడు.

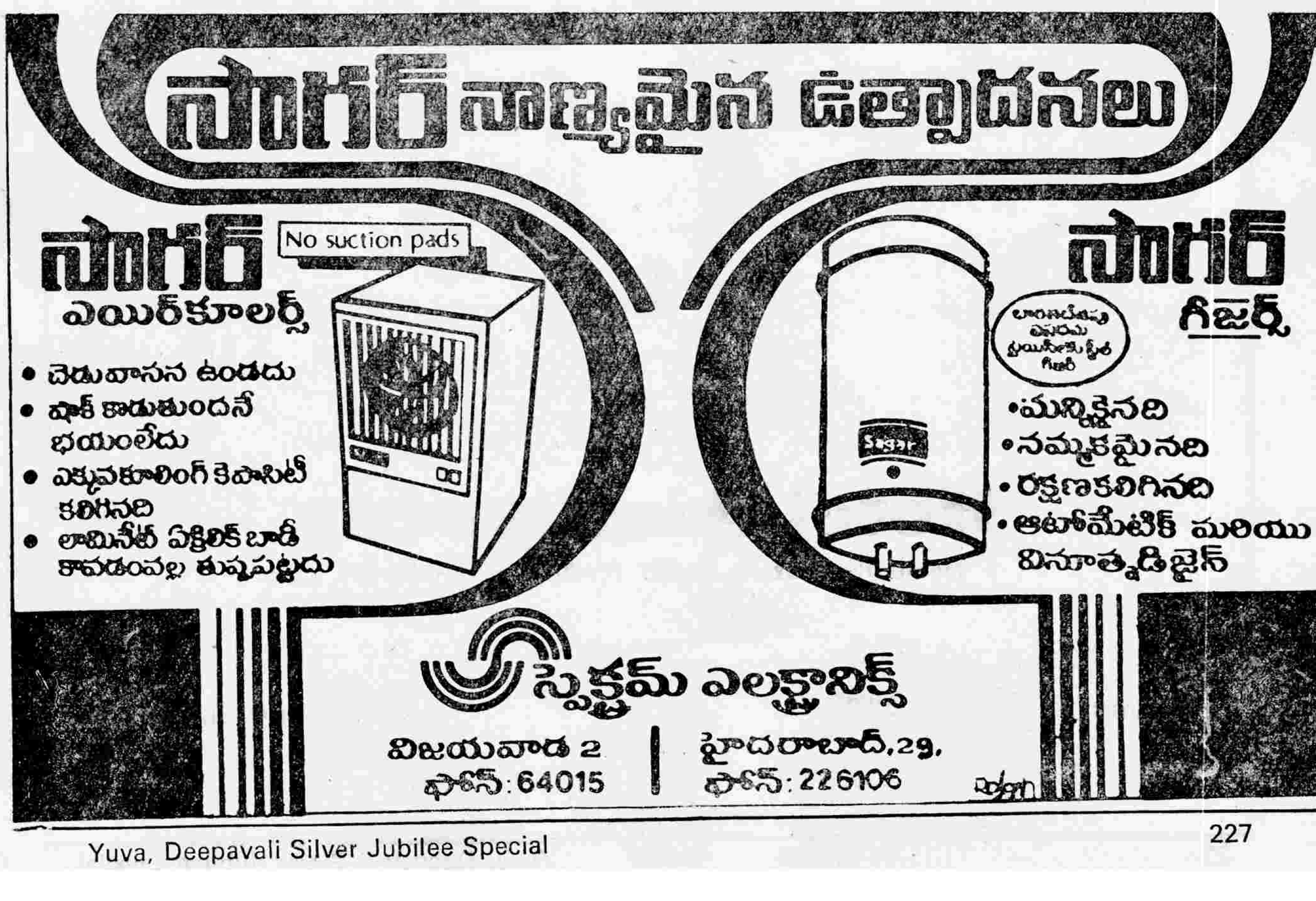

నివేదిత ఎయిర్‌కూలర్ ఆన్‌చేసింది.

"హా! ఎంత హాయిగా వుంది." అన్నాడతను.

"భార్గనా కాఫీ తాగుతావా."

"హార్టీయస్ట్ వెల్‌కమ్!" అన్నాడు.

నివేదిత వెనక్కి తిరిగివచ్చింది. అతను చిన్నప్పుడు కూడా యిలాగే అనేవాడు. అతని నోటినుంచి సాధారణంగా వచ్చే ఊతపదం.

భార్గవ నవ్వాడు. ''నీకు గుర్తుందా!''

నివేదిత లోపలికి వెళ్ళింది. అతను అక్కడ కూర్చొని ఫొటో ఆల్బం తిరగేశాడు. పిల్లలవి, చిన్నప్పటినుంచీ రకరకాల వయసులో వారి ఫొటోలు వున్నాయి.

నివేదిత కాఫీ తెచ్చి యిచ్చింది. అతను తాగాడు.

"భోజనం ఏం తింటావు."

"ఏదయినా సరే."

"కేలీఫ్లవర్ తింటావా!"

"ఓ! ఐ లైక్ యిట్."

నివేదితకి కొడుకు గుర్తుకు వచ్చాడు. నవ్వుకొంటూ లోపలికి వెళ్ళింది.

అరగంటలో అన్నం, సాంబారు, కూర చేసింది. అప్పడాలు వేయించింది. టేబిల్‌మీద సర్ది యివతలకి వచ్చింది. అక్కడ మంచంమీద భార్గవ నిద్రపోతున్నాడు! మంచి నిద్ర! సుఖమైన నిద్ర!

నివేదిత అతనివైపే చూస్తూ అక్కడ కుర్చీలో కూర్చుంది. అతను అలా మంచంమీద పడుకొంటే మనసంతా ఎలాగో వుంది.

ఇంతలో కాలింగ్‌బెల్ మోగింది.

అతను వులికిపాటుగా లేచాడు.

నివేదిత వెళ్ళింది. పోస్ట్‌మాన్. శాంతి బొంబాయి నుండి వ్రాసింది. అక్కడే విప్పి చదివేసింది.

భార్గవ కళ్ళు నులుముకుంటూ, "నిద్రపోయానా? సారీ! రాత్రంతా నిద్రలేదు!" అన్నాడు.

"భోజనం చేస్తావా" అంది.

"ఓ! రెడీ" అన్నాడు పొట్ట తడుముకొంటూ.

అతను వ్యాయామం చేయడు. కాపీ చిత్రంగా అతనికి పొట్టలేదు. అతని శరీరంలో సోమరిపోతుతనం వల్ల వచ్చే లావులు లేవు.

With best compliments from

Hotel Annapurna

Nampally Station Road, HYDERABAD-500 001

Phones : 557931 (8 Lines)
557914 (3 Lines)

Grams : HOTELPURNA

ఇద్దరూ టేబిల్ దగ్గర కూర్చున్నారు. నివేదిత వడ్డించింది. అతను కాలీఫ్లవర్ కూర యిష్టంగా తిన్నాడు. 'బాగుంది' అంటూ తనే మళ్ళీ వడ్డించుకున్నాడు.

ఇంతలో విమల వచ్చింది. నివేదిత పరిచయంచేసింది.

విమల ఎక్కడికో వెళ్లాలిట. అందుకని త్వరగా వచ్చేసింది.

"ఏదయినా సినిమాకి వెళ్దామా!" అన్నాడతను.

నివేదిత తలవూపి, బట్టలు మార్చుకోవటానికి వెళ్లింది.

నివేదిత వచ్చేసరికి విమల, అతను పాలిటిక్స్ గురించి ప్రస్తావిస్తున్నారు.

"మీరు కూడా రండి." అన్నాడతను.

"ఇంకోసారి, తప్పకుండా." అంది విమల.

నివేదిత బైలుదేరింది.

దారిలో అడిగింది "రమ నీ మేనకోడలు కదా! చచ్చిపోయినందుకు బాధగా లేదా."

"లేదు."

"ఎందుకని."

"ఆ అమ్మాయి భవిష్యతు అలాటిదే ఏదోనని నాకు అన్పించేది. వాచాలత్వం ఎక్కువ. అబద్ధాలు సునాయాసంగా ఆడేస్తుంది. తల్లి దగ్గరే బెదురులేదు. నివేదితా-" అతను కాస్త ఆగి, "అదొక విషవలయం" అన్నాడు.

"ఏది__"

"రమ జీవితం."

"రమని చూస్తే జాలేస్తుంది. ఒక విషవలయంలో చిక్కుకొంది. హేమ ఫ్రెండ్ అవినాష్ అని ఒక అతనున్నాడు. అతను మొదట హేమని మోడల్‌గా ఎంకరేజ్ చేసాడు. బాగానేవుంది. అది అందరికీ తెలుసు. హేమ అతనూ రహస్యంగా పెళ్ళిచేసుకున్నారని అందరూ అంటారు. నిజం దేవుడికి తెలియాలి. అవినాష్‌తో తిరగటానికి స్వేచ్ఛకోసం, హేమ పిల్లల్ని హాస్టల్లో పెట్టింది. కొద్ది సంవత్సరాలు బాగానే తిరిగారు ఒకసారి రమ శలవులకి వచ్చినప్పుడు, అవినాష్ చూసాడు. రమ అంటే అతనికి వ్యామోహం వచ్చింది. మోడలింగ్‌కి రమ శరీరం యింకా బాగావుంటుందని అన్నాడు. హేమ మండిపడింది. రమని అతని కంటికి ఎదురుగా రాకుండా కట్టడిచేసింది. అవినాష్ తలుచుకుంటే రమని కలుసుకోలేడా. హాస్టల్‌కి వెళ్ళి రహస్యంగా కలుసుకోసాగాడు. రమకి తల్లి అంటే ద్వేషం పెరిగే మాటలు

With best compliments from

ROHINI ENTERPRISES

Printers, Providers, Stationers & General Suppliers

2-1-340/6, Nallakunta, Hyderabad-50 0044., Phone : 6 5 8 1 3

Main Distributors for A.P.

"COATES" Printing Inks, Madras

and

"UNITED" Printing Inks, Bombay

అన్నీ చెప్పాడు. రమ తల్లికి ఎగురుతిరిగేలా చేసాడు. ఇది చూసి హేమకి పిచ్చెక్కింది.

రమ ప్రవర్తన నచ్చలేదు అనుకుంది. కానీ రమ వెనక అవినాష్ వున్నాడని తెలియగానే విశ్వేష్టురాలు అయింది. అవినాష్ తెలివిగా హేమని ఒంటరిదాన్ని చేసాడు. విజయ్ అసరా ఎవ్వరికీ లేదు. రమకి యిదంతా తెలియదు. కూతురుని ఆ బ్రూట్ నుంచి రక్షించుకోవడం కోసం హేమ యిదంతా చెప్పేసింది. ఆ ఘర్షణ నా ఎదుటే జరిగింది. కానీ రమకి నచ్చచెప్పాలని చూసాను. కానీ రమ మనసు నీరుకారి పోయింది!

'దీనికంతటకీ కారణం నువ్వే! నువ్వే!' అంటూ హేమని తిట్టింది. 'నీ కూతురిగా పుట్టడం నా దురదృష్టం' అంది. రమ బాగ్ తెరిచి కాగితాలు చూపించింది. రమ, అవినాష్ రిజిష్టర్ మేరేజ్ చేసుకున్నారు!

ఈ కాగితాలు చూడగానే హేమ కళ్ళు తిరిగి పడి పోయింది. రమ హాస్టల్‌కి వెళ్ళిపోయింది. అప్పుడే హాస్టల్ గదిలో ఫాన్‌కి వురేసుకోవటానికి చూసింది. కానీ రూమ్ మేట్స్ రక్షించారు. నేను వెళ్ళాను. ఎంత నచ్చచెప్పినా లాభంలేకపోయింది! నా దగ్గరకొచ్చి వుండమని అన్నాను! రానంది. తల్లి పేరు ఎత్తలేదు. హేమ కూడా యీ సంఘటనకి పిచ్చిదానిలా అయింది. నేను వెళ్తే నన్ను పట్టుకుని ఏడ్చింది. "అన్నయ్యా! నువ్వే చెప్పు! నాకు యిష్టంలేని పెళ్ళి చేసారు. మాధవరావుకి నాకు మొదటి రాత్రి నుంచి అభిప్రాయ బేధాలే. కానీ జాగ్రత్తపడే లోపలే యిద్దరు పిల్లలు పుట్టేసారు. నా చిన్నవయసులోనే ఆయన పోయారు. నాకు పేరు, డబ్బు వస్తుందని ఆశపడ్డాను. నా జీవితం నా యిష్టం అనుకొన్నాను! దానికి నేను యింత ప్రతిఫలం చెల్లించాల్సి వస్తుందని కలలోకూడా అనుకోలేదు." అంది.

"హేమా, జీవితంలో ఎవరైతే అందం, అకర్షణ, ముఖ్యం అని వాటికి విలువయిస్తారో, గ్లామర్" పేరు అవి వాటిని నమ్ముతూ బ్రతుకుతారో, వాళ్ళకి అవి ఎప్పుడో ఒక సారి 'ఎండమావులు వెంట పరుగు' అని తెలియక తప్పదు. ఆ పరుగులో కొంతమంది డబ్బు, కొంతమంది వయసు, కొంతమంది యిల్లు, పిల్లల్ని పోగొట్టుకుంటారు. మనిషికి చాలా అసంతృప్తుల నుంచి, పెళ్ళి, పిల్లలు సేద దీర్చటం జరుగుతుంది. కానీ పెళ్ళి, పిల్లలు లోటుని, యీ

With best compliments from

BATCHU LINGIAH & SONS

PAPER MERCHANTS

6, General Bazar, SECUNDERABAD - A.P.

Grams ; 'NEWSPRINT'
Telex : 0155 - 742

Phone : Off. : 72997
Res. : 74095

ప్రపంచంలో ఏ గ్లామరూ, ఏ డబ్బూ, ఏ ఆకర్షణా తీర్చ లేదు. ఎందుకంటే పెళ్ళి, పిల్లలు అనే బంధంలో జీవితానికి ఒక ఆధారం వుంటుంది. ఎటు తిరిగినా మనిషి యింటికి చేరుకోవచ్చు! ఆ యిల్లు అనేది ఒక స్థిరత్వాన్ని, నిశ్చింతని యిస్తుంది. ప్రతి మనిషీ జీవితంలో యీ యిల్లు పట్ల చాలా శ్రద్ధ తీసుకోవాలి. ఇది లేకపోతే బ్రతుకు బజారుపాలే! నేను వున్నాను. నా విషయం చూడు. నేను చదువులో నా సాటివారికంటే మిన్నగా ఎప్పుడు వున్నాను. కానీ నా జీవితంలో పెళ్ళి అనేది నాకే దక్కలేదు. నా కిది ఎప్పుడూ లోటుగానే అన్పిస్తోంది. నువ్వు యిప్పుడు చేయాల్సింది యిలా ఎందుకు అయిందీ అని బాధపడటం కాదు. ముందు ఏం చేయాలి! రమ గాయపడిన మనసుని ఎలా సేదదీర్చాలి. అది ఆలోచించు." అన్నాను.

హేమ సరేనంది.

రమని తీసుకుని ఎక్కడికో వెళ్లే ప్రయత్నాలు చేస్తోంది ఇంతలో యీ దారుణం జరగనే జరిగింది.

నివేదిత వింటూండిపోయింది.

కారు సినిమాహాలు వైపు వెళ్తుంటే, "వద్దు. యింటికి వెళ్దాం," అంది.

అతను టైమ్ చూసుకున్నాడు.

"సరే. ఈపాటికి హేమ వచ్చి వెళ్ళిపోయివుంటుంది. మా యింటికే వెళ్దాం పద." అన్నాడు.

అతను అనుకున్నదే నిజం! హేమ వచ్చి వెళ్ళింది. మెడ్రాస్ వెళ్తుందిట. పోలీసులు రమది ఆత్మహత్య అని నిర్ధారణ చేసారు. హేమ చీటీ వ్రాసిపెట్టి వెళ్ళింది.

8

దీపావళి పండుగ వచ్చింది! అనంద్ ప్రయాణం చేసే ఓడ మద్రాస్ పోర్ట్‌ని తాకింది. అనంద్ కలవుపెట్టి వచ్చాడు. అనంద్ వస్తున్నాడని తెలియగానే, బెంగుళూరు నుంచి ప్రశాంతి, రవి, బొంబాయినుంచి శాంతి, భర్త వచ్చారు.

ఇల్లంతా చెప్పలేనంత సందడి!

ఈ నెలరోజుల్లో అప్పుడప్పుడూ, భార్గవ నివేదిత యింటికి వస్తూనే వున్నాడు. ఒకకోసారి యిక్కడే కూర్చుని పేపర్ వ్రాసుకునేవాడు.

"నాకు యిదే సుఖంగా వుంది. 'బాబూ' నే చెబుతాను. నీ ఆఫీసు యిదే అనుకో" అంది నవ్వుతూ.

"థ్యాంక్స్" అన్నాడతను.

పిల్లలందరూ వచ్చిన రోజున అతన్ని భోజనానికి పిల్చింది. విమల కూడా యింట్లోనే వుంది. విమలకి, భార్గవకి రాజకీయ భావాల్లో బొత్తిగా పడదు. ఇద్దరి వాదన విన సొంపుగా వుంటుంది.

పిల్లల్ని పరిచయం చేసింది నివేదిత.

"మమ్మల్ని చూడకుండానే మీరెవరో చెప్పగలను!" అన్నాడు భార్గవ.

"మేం కూడా అంకుల్," అంది శాంతి.

శాంతి, భార్గవ మొదటి క్షణంలోనే ఫ్రెండ్స్ అయిపోయారు. సందీప్ అయితే మరీను. భార్గవకి చాలా యిష్టం.

పండగ రోజు.

ఇల్లంతా పిల్లలు దీపాలు పెడుతున్నారు. నివేదిత పళ్ళెంలో మట్టి ప్రమిదలు వెలిగిస్తోంది. అక్కడే నిలబడి వున్న భార్గవ నివేదితనే చూస్తున్నాడు.

"ఏమిటలా చూస్తున్నావు," అంది దబాయింపుగా.

పిల్లలతో మాట్లాడేటప్పుడు ఎంత పెద్దరికం వున్నా భార్గవ దగ్గర తనకి తెలియకుండానే నివేదితకి చిన్నతనం వచ్చినట్లుగా వుంటుంది. భార్గవ అంటే, చిన్నప్పటి అల్లరి, ఏడిపింపుల రామాయణాలు, ఆ భార్గవే అన్పిస్తాడు.

"నిన్ను!" అన్నాడు.

"కొత్తగా కన్పిస్తున్నానా?"

"అవును! ఇన్నాళ్ళూ నిన్ను చూస్తుంటే, నీలో ఒక భాగం మాత్రమే చూస్తున్నట్టు అన్పించింది. ఇప్పుడు పిల్లలందరితో కలిపి చూస్తుంటే, నిన్ను పరిపూర్ణంగా చూస్తున్నట్టుగా వుంది! ఈ పిల్లలు, వాళ్ళ జీవితాల్లో స్థిరత్వం, వాళ్ళ మనసుల్లో క్రమశిక్షణ, తోటివారితో ప్రవర్తించేటప్పుడు వారి సరళత్వం, సంస్కారం యిదంతా చూస్తే, కళకళలాడే యీ పూలతోట నువ్వు పెంచినదే కదా అన్పిస్తోంది!"

అతని కంఠం ఒక్కక్షణం దగ్గుతిక అయింది.

"వేదా! నేను నా జీవితంలో చాలా జయించాను అనే అహం నాకు యిన్నాళ్ళూ వుండేది! కానీ యీరోజు నిన్ను చూస్తుంటే, నా అహం సమూలంగా పెకలించివేయబడింది. ఎందుకంటే, నేనేం గొప్ప పని చేసాను! చదువుకున్నాను, అంతేగా! నేను ఎవరికి ఏం సాయం చేశాను. నాకు నేను సుఖంగా వుండేట్టు జీవితం మలుచుకున్నాను. అంతేగా అన్పిస్తోంది. నాముందు నువ్వు వేయింతలు పెరిగిన వ్యక్తిలా వున్నావు. నీకు చేతులు జోడించాలని అన్పిస్తోంది. నిన్ను అభినందించాలనిపిస్తోంది."

"చాల్లే!" నవ్వింది నివేదిత. ప్రమిద గుమ్మం దగ్గర పెడుతూ, అతను ప్రమిదని ఒకదాన్ని తీసుకుని గుమ్మానికి యింకో ప్రక్కన పెట్టాడు. నివేదిత నవ్వింది.

"అంకుల్. మీరుకూడా రండి." శాంతి వచ్చి చేయిపట్టి లాక్కుపోయింది.

మళ్ళీ మళ్ళీ చదవాలనిపించే
విలువైన పుస్తకాలు

జీవోత్పత్తి కథ	ఏ.ఐ. ఒపారిన్	రు. 12
రాకాసి కోన	వీరపల్లి వీన్‌కావాణి	రు. 12
చంఘిజ్‌ఖాన్	తెన్నేటి సూరి	రు. 25
మా భూమి	వాసిరెడ్డి సుంకర	రు. 6
అల్లూరి సీతారామరాజు	సుంకర సత్యనారాయణ	రు. 3
సుంకర బుర్రకథలు	సుంకర సత్యనారాయణ	రు. 3
ఆంధ్ర ప్రదేశ్‌లో కమ్యూనిస్టు ఉద్యమ చరిత్ర	కంభంపాటి సత్యనారాయణ	రు. 25
ఆంధ్రుల సంక్షిప్త చరిత్ర	వై. బలరామ మూర్తి	రు. 12
భారతీయ తత్వశాస్త్రం	వై. బలరామ మూర్తి	రు. 18
అమృతం కురిసిన రాత్రి	తిలక్	రు. 15
మహా ప్రస్థానం	శ్రీశ్రీ	రు. 10
తిలక్ కథలు	తిలక్	రు. 20
పిల్లల మనస్తత్వ శాస్త్రం	ధూర్జటి సుబ్బారావు	రు. 10
1+1=1 మొదలైన రేడియో నాటికలు	శ్రీశ్రీ	రు. 10
చరమ రాత్రి	శ్రీశ్రీ	రు. 10
మన చరిత్ర	ఏటుకూరి బలరామ మూర్తి	రు. 14
కుటుంబరావు సాహిత్యం	మూడవ సంపుటం	రు. 25
కుటుంబరావు సాహిత్యం	ఐదవ సంపుటం	రు. 30
వీరేశలింగం రచనలు	మొదటి సంపుటం	రు. 16
వీరేశలింగం రచనలు	రెండవ సంపుటం	రు. 20
[illegible]స్మరణ	నిరంజన్	రు. 14
చదువు	కొడవటిగంటి కుటుంబరావు	రు. 7
[illegible] పోరొచ్చింది	కాశీ విశ్వనాథ్	రు. 10

సుంకర స్మారక బహుమతి పొందిన నాటికలు

పద్మవ్యూహం	ఎల్.బి. శ్రీరామ్	రు. 4
జనతా మేఘం	సుంకర కోటేశ్వరరావు	రు. 4
మహాకాళి కళ్ళు తెరిస్తే	టి. వాణీ రంగారావు	రు. 4
[illegible] భారతంలో మరో [illegible]	గండి రామారావు	రు. 4

పోస్టేజీ అదనం **నేడే మీ ఆర్డరు పంపండి**

విశాలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్,
చంద్రం బిల్డింగ్స్ : విజయవాడ-500 004
విశాలాంధ్ర బుక్ హౌస్
విజయవాడ, హైదరాబాద్, విశాఖపట్టణం, తిరుపతి, గుంటూరు, హనుమకొండ, అనంతపురం.

ఇద్దరూ కలిసి పెద్ద [illegible] వెలిగించారు. ఆ తెల్లటి వెలుగులో [illegible] ప్రతిబింబాలు [illegible] లేవాయి. భార్గవ నవ్వుతూ [illegible], శాంతి, ప్రశాంతి, రవి, [illegible]

[illegible] చూడలేదు.

[illegible] 'అన్నయ్యా' అని పిల్చింది.

భార్గవ [illegible] తిరిగి చూశాడు.

"[illegible] నీకెలా తెలుసు!" [illegible] భార్గవని చూసి అంది.

"[illegible] మద్రాస్ నుంచి [illegible] వచ్చాను!" [illegible]

"[illegible] వచ్చిన [illegible] నౌకరు [illegible] స్నేహితుల యింట్లోనే [illegible] ఈ పుస్తకాల పురుగుకి దొరికి స్నేహితులు ఎవరున్నారు [illegible] వచ్చాను. పిల్లా-"

హేమ నివేదితని తిరస్కారంగా చూసింది.

"లోపలికి రా హేమా!" అంది నివేదిత.

వాకిట్లోకి వచ్చిన వ్యక్తిని నుస్వాగతం చేయటం గృహస్థు [illegible]. హేమ [illegible] వచ్చింది. నివేదిత పిల్లల్ని పరిచయం చేసింది!

[illegible]రూ ఆరోగ్యంగా, ఆనందంగా, కిలకిలలాడి పోతున్నారు! వాళ్ళ కళ్ళల్లో తృప్తి! [illegible] హేమ ఒకసారి నివేదితని, పిల్లల్ని [illegible] చూసింది! ఒకరోజున చిరిగిన జాకెట్టు వేసుకొని, అల్లికసామాను పట్టుకొని భయంగా తన యింటికి వచ్చిన నివేదితకి యీ నివేదితకి ఎంత తేడా! ఏం [illegible]దృష్టం నివేదితది!

ఎంత దురదృష్టం తనది!

[illegible] తన జీవితం ధగధగయమానంగా, వెలిగిపోతోంది. [illegible] అంధకారంలో మునిగిపోయింది. ఇది అదృష్టమా! దురదృష్టమా!

[illegible] అపరాధమా!

హేమ భరించలేకపోయింది.

[illegible] అ చావు పుచ్చులో [illegible] ఆ దుర్మార్గుడు వేటాడుతున్నాడు [illegible]

[illegible] అలవాటు!

[illegible] కూర్చుంది.

[illegible]

"నేను వెళ్తాను. మళ్ళీ వస్తాను." భార్గవ చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

9

భార్గవ టేబిల్ దగ్గర కూర్చుని చెక్ బుక్ తీసి వ్రాస్తున్నాడు. హేమ ఎదురుగా నిలబడి వుంది.

భార్గవ సంతకం పెట్టటం అయింతర్వాత చెక్ ని చెక్ బుక్ నుంచి విడదీసి హేమకి అందిస్తూ "హేమా! ఇది లాస్ట్ చెక్. ఇక నా దగ్గర నీ కివ్వేందుకు ఏమీలేదు." అన్నాడు.

"థ్యాంక్ యూ! ఈ పనిపేంతో కలిపి నేను నీ దగ్గర తీసుకున్న మొత్తం నలభై అయిదు వేలు. అంతేగా."

"అమ్మ పేరిట వున్న యిచ్చిన డబ్బు ముప్పయివేలు వుందిగా"

"ఓ! మర్చిపోయాను!" అంది.

"ఆ పుత్తరం ఒకటి వ్రాసి యివ్వు. నేను లాయరుగార్కి తీసుకువెళ్ళి యిస్తాను."

అతను హేమవైపు క్షణంసేపు తదేకంగా చూశాడు. "హేమా! ఒక్కమాట చెప్పనా?"

"చెప్పు ఏమిటది!"

"పోయిన రమ తిరిగిరాదు. నువ్వు ఆ అవినాష్‌తో యీ కోర్టులు, కేసులూ, యిదంతా డబ్బు దండగ అని నా అభిప్రాయం. ఇప్పటికైనా యీ వూబిలోనుంచి నువ్వు బైటపడితే నయం. నీ ఆరోగ్యం ఎంత పాడయిందో తెలుసా. నువ్వు నిద్రపోక, ఆకలివేయక, వేసి తించే అరగక, వాదే మంచాని టెస్ట్ ఒకసారి చూసుకో!"

హేమ ఆ పతి మాటలు వినలేదు. అవినాష్ పేరెత్తగానే ముఖం బేపురించింది. ముక్కుపుటాలు పెద్దవి అయినాయి. ఎదుటివాడిని కొట్టటానికి సిద్ధం అయే అంబోతు విచ్ఛలని తనం ఆ కళ్ళలో కన్పిస్తోంది.

"అవినాష్! వాడి అంతు తేలిస్తేగాని నాకు నిద్రపట్టదు. వాడిని చంపి పాతరవేయాలి."

అతను తెలివైన లాయరుని పెట్టుకున్నాడు.

అతనికి ఇలాటివి అనేకం, అని పోలీసుల రిపోర్ట్ చెబుతుంది.

భార్గవ హేమ భుయిమీద చేయి ఆనించాడు. "హేమా! నువ్వు ఎలాటి వ్యధలో వున్నావో, రమ పోవడంతో ఎంత కృంగిపోతున్నావో నాకు తెలుసు. నీ దుఃఖం, బాధ, అవినాష్‌ని శిక్షిస్తే పోతుందనుకుంటున్నావు. నువ్వు ఏంచేసినా రమని తిరిగి తెచ్చుకోలేవు. అది భగవంతుడు కూడా తీర్చలేని నష్టం."

"అవును." హేమ అక్కడ కుర్చీలో కూలబడింది.

"అవును నాకు తెలుసు. నేను పిచ్చిగా చేసాను. వెర్రిదానిలా ప్రవర్తించాను. నేను యిలాచేసావేమిటి." హేమ ఏడవసాగింది. ఆ ఏడుపు వినేవారి మనసు కరిగించేట్టుగా వుంది. ఆ క్షణంలో హేమని చూస్తే భార్గవకి జాలేసింది.

"హేమా! ప్లీజ్!" అన్నాడు అనునయంగా.

హేమ తనని తాను నిగ్రహించుకొని, కళ్ళు తుడుకొంది. "అన్నయ్యా. ఆ పుత్తరం వ్రాసియివ్వు." అంది.

ఆ ముఖంలో యిప్పుడు రెట్టింపు పట్టుదల కన్పిస్తోంది.

"ఆ అవినాష్‌ని నిర్చిచెండాడితే గాని, నిద్రపట్టదు. శాంతి లేదు."

భార్గవ కూర్చుని వుత్తరం వ్రాయసాగాడు.

ఇంతలో ఫోన్ మ్రోగింది.

భార్గవ తీసాడు.

"శాంతి! ఏమిటి!" అన్నాడు. ఆ పేరు వినగానే హేమ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. "శాంతి" అనటంలో భార్గవ కంఠంలో వెల్లివిరిసిన ఆత్మీయత.

హేమకి మనసు కుతకుతలాడించింది.

"ఏమిటి! మమ్మీ కాలుజారిపడిందా? దెబ్బ బాగా తగిలిందా. నే నిప్పుడే వస్తున్నాను. నేను వచ్చి డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకువెళ్తాను." అతను ఫోన్ పెట్టేసాడు. టైమ్ చూసి, కుర్చీలోంచి లేస్తూ "హేమా! నివేదిత పడిందిట. తలకి దెబ్బ తగిలిందిట. నే నిప్పుడే వస్తాను." అన్నాడు.

"వాళ్ళ పిల్లలు వున్నారుగా!" అంది.

"వుంటేనేం! నేను వెళ్ళాలి."

"ఈ వుత్తరం పూర్తిచేయి" అంది.

"ఉహూ! వచ్చి వ్రాస్తాను," అతను కారు తాళాలు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

హేమ అక్కడే కూర్చుండిపోయింది.

నివేదితని భార్గవ అలా యిష్టపడటం, ఆమెకోసం పరుగు తీయటం హేమకి ఏమాత్రం నచ్చలేదు.

చిన్నప్పుడు తన భర్త కూడా అంతే. నివేదిత రాగానే "ఆ అమ్మాయి వచ్చింది. ఏమిటో చూడు" అని తొందర చేసేవాడు. నివేదితలో ఏముందని మీకందరకీ యీ యిష్టం. చదువా! అందమా! ఐశ్వర్యమా! యివేమీ లేవే!

హేమకి చాలా కోపంగా అనిపించింది. హేమ భార్గవ నౌకరు దగ్గర ఆగానే ఆరాతీసింది. ఆవిడగారు ఎప్పుడూ యిక్కడికి వస్తూంటుంది. ఈయనగారు, వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళి అక్కడే గడుపుతూవుంటారు.

వాళ్ళ యింట్లో పిల్లలు ఎవరూ వుండరా.

నివేదిత తెలివిగా భార్గవకి దగ్గర అవాలని చూస్తోంది. భార్గవ దగ్గర డబ్బు బాగానే వుందిగా!

10

నివేదిత మంచంమీద పడుకుంది. తలకి కట్టు కట్టారు. పిల్లలు వున్నారు. డాక్టర్‌ని పంపి తిరిగివచ్చిన భార్గవ మంచంపక్కన కూర్చున్నాడు. "ఇక్కడికి అదృష్టం. ఏమనుకోమో, చెయ్యో ఫ్రాక్చర్ అవలేదు. బోర్లాపడటంవల్ల తలకి దెబ్బతగిలింది. తలకి రేపు ఎక్సరే తీస్తానన్నాడు!" అన్నాడు.

"ఛా! కాస్త పడిందానికి మరింత గలభా చేస్తున్నారేమిటి." నివేదిత విసుక్కుంది.

"నువ్వు కొన్నాళ్లు కూడా పడుకోవాలి." అన్నాడు భార్గవ.

శాంతి ప్లేటులో యాపిల్స్ పెట్టి, చాకు తెచ్చింది.

"శాంతీ! యిలాతే నేను ముక్కలు కోస్తాను." అన్నాడు భార్గవ. శాంతి యిచ్చి లోపల పనిచూడటానికి వెళ్ళింది.

ప్రశాంతి వచ్చింది. భార్గవని చూస్తూ "అంకుల్ మీరు ఆవియల్ తిన్నారా. నేను బాగా చేస్తాను." అంది.

"ఏదయినా ఫర్వాలేదు" అన్నాడు.

"మమ్మీ భోజనం చేయవచ్చుగా!"

"నిషేధంగా."

ఇంతలో అక్కడికి ఆనంద్ వచ్చాడు. మందులు తెచ్చి అక్కడ టేబిల్‌మీద పెట్టి తల్లిదగ్గరకివెళ్ళి తలమీద చేయి వేస్తూ "మమ్మీ! ఎలా వుంది" అన్నాడు.

"నాకేం కాలేదురా!" అంటుండగానే నివేదిత కళ్ళలో నీళ్లు తిరిగాయి. అందరూ తనని అపురూపంగా చూసే యీ ప్రవర్తనకి మనసు ద్రవిస్తోంది.

"ఏం కాలేదా తలకి దెబ్బతగిలి బాగా రక్తం వచ్చింది." అంటూ యాపిల్ కోస్తున్న భార్గవ "అబ్బా!" అన్నాడు.

చాకు మొన అతని అరచేతిలోకి దిగింది.

చూస్తుండగానే రక్తం బొట్లుపడి, ధారగా కారసాగింది.

"ఒరే! శాంతీ! పవుడర్ పట్టుకురా. అంకుల్ చెయి తెగింది." ఆనంద్ అరిచాడు

శాంతి పరుగెత్తుకు వచ్చింది.

"ఎలా తెగింది." బాండ్‌ఎయిడ్ కడ్తూ అంది.

ఆనంద్ భార్గవ చెయిపట్టుకుని కట్టుకట్టాడు.

"అంకుల్! మీరు కూడా రెస్ట్ తీసుకోవాలిప్పుడు. మేం చెప్పినట్టు వినాల్సిందే." అంది శాంతి నవ్వుతూ.

అతను చేతివైపు చూసుకున్నాడు! తగిలింది చిన్న దెబ్బే! కానీ ఆనంద్, శాంతి, ప్రశాంతి దానికోసం ఎంత శ్రద్ధ తీసుకొన్నారు.

ఆనంద్ ఫ్రెండ్ వస్తే వాకిట్లోకి వెళ్ళి మాట్లాడుతున్నాడు. శాంతి సందీప్‌తో కబుర్లుచెబుతోంది. ప్రశాంతి వంటయింట్లో పనిచూస్తోంది.

భార్గవ పడక్కుర్చీలో పడుకుని కళ్లుమూసుకున్నాడు.

పెళ్ళి! పిల్లలు! జీవితానికి ఎంత ముఖ్యం! మనిషి ఒంటరితనాన్ని తగ్గిస్తాయి! ఎప్పుడు? మనిషికి పెళ్ళి విలువ, పిల్లలు వల్ల కలిగే ఆనందం ఏమిటో క్షుణ్ణంగా తెలిసినప్పుడు! అది తెలియకపోతే, హీన జీవితంలాగానే వుంటుంది.

మనిషి ఏ పనిలోనైనా, కష్టపడి, కృషిచేసి, ఏకాగ్రత చూపిస్తే, ఆ పనిలో తప్పక ఫలితం కనిపిస్తుంది! తను చదువులో ఆ విషయాలు పాటిస్తే, నివేదిత పెళ్ళిలో చూపించింది.

అతనికి ఆ యింట్లో కూర్చుంటే బోరుగా వుంది!

మనసంతా చాలా శాంతిగా వుంది!

పిల్లలందరికీ అతనంటే గౌరవం! అమ్మకి స్నేహితుడిగా మన్నిస్తున్నారు. ఆ కుటుంబంలో ఒక వ్యక్తిగా అంగీకరిస్తారు. విమలని కూడా వాళ్ళు అలాగే స్వీకరించారు. వారికున్న ఆనందాన్ని యితరులకి పంచి యిస్తున్నట్టుగా వుంటుంది.

నివేదిత స్నేహచర్యంతో తను యింకెన్ని పుస్తకాలు వ్రాయగలను అనే నమ్మకం ఏర్పడుతున్నాయి!

అతనికి యీ మధ్య జీవితంపట్ల ఏర్పడిన విసుగు, అనాసక్తి తొలగిపోయినాయి. కొత్త ఆసక్తి, వుత్సాహం వస్తున్నాయి!

శరీరానికి వయసు అయిపోవచ్చు గాక!

మనిషి మనసుకి అది లేదు!

మనసులో వుత్సాహం వున్న మనిషి నిత్యయువ్వనుడే!

అతనిలో హఠాత్తుగా జీవితాన్ని యింకా ఎంతో శోధించాలి, అనే ఆసక్తి జ్వాలలా వస్తోంది. అతనికి పనిలో అలసట కన్పించటంలేదు.

ఇదంతా నివేదిత చేతి మంత్రదండమే అన్పిస్తోంది. అతనికి ఆ నిముషంలో నివేదిత భుజాలు పట్టుకొని, కుదిపి యీ విషయం చెప్పాలని ఎంతగానో అన్పించింది.

11

నివేదిత, భార్గవ, ఆనంద్, ప్రశాంతి, శాంతి అందరూ సినిమాకి వెళ్ళారు. అక్కడకి 'అవర్ న్యూస్ టైమ్'లో పనిచేసే శేషు, గిరి కూడా వచ్చారు. వాళ్ళవెంట యింకా యిద్దరు ఫ్రెండ్స్ వున్నారు.

టికెట్స్ కొని లోపలికి వెళ్ళటానికి వేచిచూస్తూ నిలబడ్డారు.

"శేషూ! ఆయన భార్గవ. మీ పేపరుకి వ్రాస్తుంటాడు కదూ!"

"అవును." అన్నాడు శేషు.

"ఆ ప్రక్కనున్నావిడ ఎవరు? అతని భార్యా."

"కాదు. ఫ్రెండ్." నవ్వాడు.

"ఫ్రెండా! ఎలాంటి ఫ్రెండ్-"

"ఇంటికి వెళ్ళి గడిపేటంత-"

దూరంగా ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్న భార్గవ వీరి సంభాషణ వినలేదు.

ఆనంద్ వింటున్నాడు. అక్కడే నిలబడి కమింగ్ పిక్చర్ పోస్టర్స్ చూస్తున్న ఆనంద్ నివేదిత కొడుకే అని వాళ్ళకి తెలియదు.

"ఆయనకి వీలుగా ఉండేందుకు, ఆవిడని సెక్రటరీగా వేయించుకొన్నాడు. కావాల్సినంత వీలు."

"ఆయనకి పెళ్ళి అయిందా?"

"కాలేదు."

"ఆవిడకి."

"అయింది."

"పిల్లలున్నారా."

"వున్నారు. వుంటేనేం! పిల్లలే ఆయన డబ్బులకి తల్లిని అప్పచెప్పారు-" మాట పూర్తి అవుతుండగానే అతను కళ్ళు తేలేశాడు. వెనకనుంచి ఎవరో కంఠం పట్టుకున్నారు. అతను ఎవరో చూసే లోపలే ఆనంద్ అతని జుట్టుపట్టి ఎడా, పెడా కొట్టాడు.

భార్గవ పరిగెత్తుకు వచ్చాడు. క్షణంలో జనం పోగయ్యారు థియేటర్ వాళ్ళు వచ్చేశారు.

"చంపేస్తాను. జాగ్రత్త!" అన్నాడు ఆనంద్.

"అసలేమైంది?" అడిగారు కొంతమంది.

గిరి చెప్పాడు. అందరూ భార్గవని, నివేదితని ఎగాదిగా చూశారు. పోలీసులు ఆనంద్ ని తీసుకెళ్ళారు.

భార్గవ విడిపించి తీసుకువచ్చాడు

ఆనంద్ తనకి ఎందుకు ఆవేశం వచ్చిందో చెప్తుంటే నివేదిత నిశ్చేష్టురాలయినట్లు కూర్చుంది.

జీవితంలో ఎంతో జాగ్రత్తగా నడిచివచ్చింది.

ఎక్కడా ఒక్క మాటకూడా అనిపించుకోలేదు.

ఇప్పుడు తనకి యీ అపవాదా!

Phones : Off. : 52884
52883
Res. : 62974
62975

Grams : SOLVENT
Telex : 0475-268. RRSO

RAVINDRA SOLVENT OILS (Pvt.) Ltd.,

Chairman & Managing Director : D.R.N. TAGORE

East Autonagar, Solvent Road,
VIJAYAWADA-520 007.

మర్నాడు "అవర్ డైలీన్యూస్"కి వ్యతరేకంగా వుండే "గుడ్‌న్యూస్" పేపర్‌లో భార్గవ నివేదితల ప్రణయ వృత్తాంతం గురించి గాసిప్‌గా వార్త వచ్చేసింది.

నివేదిత ఆ పేపర్ చూసి తలెత్తలేకపోయింది.

"వాడిని షూట్ చేస్తాను. రాస్కెల్." అరిచాడు భార్గవ.

"దీనికి కారణం ఎవరో తెలుసా సర్!" అన్నాడు అవర్ డైలీ న్యూస్ ఎడిటర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యం మొత్తుకున్నాడు.

"ఎవరు! వాళ్ళని షూట్ చేస్తాను!" అన్నాడు భార్గవ.

"మీ సిస్టర్ హేమ సర్. నేను శేషుని, గిరిని ఎంక్వయిరీ చేశాను కదా! ఆవిడే వాళ్ళని రెచ్చగొట్టింది. డబ్బు యిచ్చింది. ఆ పత్రికకి మేటర్ కూడా ఆవిడే పంపింది.

"హేమా! మైగాడ్" కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

"హేమా! హేమకి నేనేం అపకారం చేశాను. నివేదిత ఏం చేసింది" అతను అయోమయంగా చూసాడు.

"ఏమో సర్! మీ ఫామిలీకి సంబంధించిన కక్షలేవైనా వుండాలి. సర్. నేను క్షమార్పణ చెప్పటానికి వచ్చాను. శేషుని, గిరిని సస్పెండ్ చేశాం."

"వాళ్ళని వుద్యోగంలో నుంచి తీసేసినంత మాత్రాన మామీద పడిన యీ బురద పోతుందా. వీధిలోకి వెళితే తలెత్తలేకపోతున్నాము" అన్నాడు భార్గవ.

"మీకు నేను చెప్పగలిగినవాడిని కాదు. అసూయాపరులు మనమీద ఏవో ఒక నింద వేయటానికి, మన జీవితం ఛిన్నా భిన్నం చేయటానికి చూస్తుంటానే వుంటారు. మనం పట్టించుకో కూడదు! నేను వెళ్తాను మరి!" అన్నాడు బాలూ.

"హేమకి నేనంటే నివేదిత అంటే అసూయ ఎందుకో," భార్గవకి అర్థంకానేలేదు.

ఇంతలో హేమ రానే వచ్చింది.

"అన్నయ్యా ఏమిటీ గొడవంతా-"

అరగంటలో ఎంత నటన!

భార్గవ తలుపువైపు చూపించాడు!

"హేమా! ప్లీజ్ గెటవుట్!"

"అన్నయ్యా!"

"నేను చెయ్యి చేసుకోకముందే నువ్వు వెళ్ళు. కోపం వస్తే నా సంగతి తెలుసుగా!"

"నే నిప్పుడేం చేసాను."

"నువ్వేం చేశావో నా నోటినుంచి నేను చెప్పనవసరం లేదు. నీకు ఎంత సాయం చేసాను. నీ కష్టాలు నా కష్టాలుగా భావించి ఆదుకున్నాను. నీ జీవితం నువ్వు చిందరవందర

నవభారత్ '84

మీ సత్సా విలాషాస్వాదనకి

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

నవరస నవలా సరిగమలు.

TOP SELLING NOVELS

ప్రార్థన	25-00
డబ్బు డబ్బు	25-00
అభిలాష	25-00
తులసీదళం	20-00
తులసి	20-00
దుప్పట్లో మిన్నాగు	15-00
పర్ణశాల	15-00
యుగాంతం	12-00
రాధాకుంతి	12-00
ఆఖరి పోరాటం	12-00
ఋషి	12-00
చెంగల్వపూదండ	12-00
నిశ్శబ్దం నీకూ నాకూ మధ్య	12-00
వేపమండలు (సంగీతా రెడ్డి)	10-00

—అపూర్వ అవకాశం—

పూర్తిసెట్ కావలసినవారు 225/- రూ. M.O. DD ద్వారా పంపిన పోస్టు ఖర్చులు ఉచితం. ఈ సదుపాయం సంక్రాంతివరకు మాత్రమే!

—త్వరపడండి!—

పద్నాలుగేళ్ళ కుర్రవాడ్ని పాతికేళ్ళ అమ్మాయి - తనప్రేమ ఔన్నత్యంతో ప్రోత్సాహించగా విజయంపై విజయం సాధిస్తూ ఓ గొప్ప బిజినెస్ మాగ్నెట్ అయిన యువకుని గాథ! మానవత్వపు పొరల అడుగు నుంచి తీసిన ప్రేమ ఆప్యాయతల మధుర మకరంద రసానుబంధం. తెలుగునవలా సాహిత్యంలో కలకాలం గుర్తుండే అందమైన ఆభరణం!

ఆనందోబ్రహ్మ రూ 20/-

(వెలువడిన నెలరోజుల్లో రెండవ ముద్రణకు వచ్చిన నవల)

"దైనందిన జీవితంలో భార్యాభర్తల అనుబంధం-ఇవ్వటం తీసుకోవటం మీద ఆధారపడి వుంటుంది." మరి మీ జీవిత భాగస్వామి మీకు మానసికంగా ఎంత దగ్గర్లో వున్నారో తెలుసుకోవాలంటే..... చదవండి!

క్షమించు సుప్రియా! రూ. 12/-

(నెలరోజుల్లో రెండవ ముద్రణకు వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు కథల సంపుటి)

నవభారత్ బుక్ హౌస్- కారల్ మార్క్స్ రోడ్, విజయవాడ-2

(అన్ని బుక్‌స్టాల్స్ లోనూ లభించును)

చేసుకొంటుంటే హెచ్చరించాను, నా మాట నువ్వు వినలేదు. నీయిష్టం అంటూ బజారునపడి నీ జీవితాన్ని నాశనం చేసుకొన్నావు. నీకు నివేదితని చూస్తే ఈర్ష్య! నేను నివేదిత సన్నిహితులుగా వుండటం చూడలేకపోయావు. మా యిద్దరి బ్రతుకులు బజారునపడేసి ఆనందం పొందుదామని అనుకున్నావు. భేష్! నా దగ్గరనుంచి చెక్కులు తీసుకొంటూనే నా భుజంమీద తల ఆనించి ఏడుస్తూ సేదదీరుతూనే, నా కాళ్ళ క్రింద భూమి తవ్వాలని చూసావు. భేష్! హేమా! పాముకి పాలు పోయటం అంటే ఏమిటో యిప్పుడు తెలిసింది. దయయుంచి వెళ్ళు."

"అన్నయ్యా!"

"షటప్. యింకెప్పుడూ నన్ను అలా పిలవద్దు, నా దగ్గరకి రావద్దు, వెళ్ళు." గుమ్మంవైపు వేలుపెట్టి చూపించాడు. హేమ వెళ్ళిపోయింది.

జీవితంలో మనం మంచివాళ్ళుగా వుండటం ఒక్కటే కాదు! చెడ్డవాళ్ళని దూరంగా వుంచగలిగే నేర్పుకూడా మనిషికి కావాలి! లేకపోతే అతని జీవన ప్రవాహాల ఎదుట మనిషి నేతృత్వబుద్ధి, కలుషితం అయిపోతుంది. ఆ చెడుని తేర్చటం యిక సాధ్యంకాదు! ఈ జీవితం చాలదు

12

నివేదిత మంచంమీద ఒడిలో చేతులు పెట్టుకొని కూర్చుంది!

పిల్లలు ఎవ్వరూ తనని ఏమీ అనలేదు!

కానీ తనకే వాళ్ళ ఎదురుగా తలెత్తలేనంత సిగ్గుగా వుంది!

పిల్లలు ఏమనుకుంటారు! తను, వాళ్ళ దగ్గరకి రావని అనటానికి భార్గవే కారణం అనుకోరు కదా! వారి మనసుల్లో నామమాత్రంగా ఆ ఆలోచన వచ్చినా చాలు! తను యిక బ్రతకడం అనవసరం!

తనేం చేసింది! పిల్లల దగ్గరే వుండడం, వారి స్వేచ్ఛకి అడ్డు అనుకొంది. కాలూ, చెయి బాగా వున్నంతకాలం, తన బ్రతుకు తనే బ్రతకాలని అనుకొంది!

ఒంటరితనం భరించలేక భార్గవతో స్నేహం మంచి కాలక్షేపం అవటంతో అతనితో కొత్త చనువుగా తిరిగింది. అది తన తప్పే!

తనకి బాధ్యతలు తీరినాయి అనుకొంది!

అది చాలా తప్పు. పిల్లలు దగ్గరున్నా, దూరంగా వున్నా, వారి బాధ్యత తనకి వుంది! తన విషయంలో వాళ్ళు ఎప్పుడూ ఎవ్వరిముందూ తల దించుకోకూడదు! ఆ రోజు థియేటర్ దగ్గర ఆ శేషు వాగేసరికి, ఆనంద్ ఎంత ఆవేశపడ్డాడు!

దానికి కారణం తనేగా! జరిగిన యీ గొలకి పిల్లలు ముగ్గురూ ఎంత బాధపడ్తున్నారు! దానికి మూలకారణం తనేగా!

ఈ తప్పును చక్కదిద్దాలి తను!

ఇంతలో కాలింగ్‌బెల్ మోగింది. నివేదిత వెళ్ళి తీసింది.

ఎదురుగా భార్గవ నిలబడివున్నాడు.

"వేదా!" అతని ముఖం ఎందుకో చాలా బాధగా వుంది.

"నేను నీతో మాట్లాడటానికి వచ్చాను" అన్నాడు.

నివేదిత అతని కళ్ళలోకి సూటిగా చూసింది. ఎలాటి తడబాటులేని కంఠంతో, దృఢనిశ్చయం గలదానిలా "నేను యింకే మాటలు వినను భార్గవా! నా జీవితంలో నీ కంటే, నా పిల్లలు నాకు ముఖ్యం. మొదటి నుంచీ అలాగే బ్రతికేను. ఇప్పుడు కూడా అలాగే వుంటాను. నాకు తోడూ నీడా వాళ్ళే! వాళ్ళని యింకా బాధపెట్టలేను. జరిగింది చాలు! ఇక నువ్వు నా పేరు కూడా ఎత్తొద్దు! వెళ్ళిపో!"

"వేదా!" భార్గవ నిరుత్తరుడయాడు.

"దయయుంచి వెళ్ళిపో! యింకేం చెప్పకు. తర్కం పెట్టకు. నువ్వు వెళ్ళిపోతే నాకు చాలా సంతోషం కలుగుతుంది. నా పిల్లల ఎదుట నేను సగర్వంగా తలెత్తుకోగలుగుతాను."

నివేదిత తలుపులు మూయలేదు!

భార్గవ లోపలికి పెట్టిన పాదం వెనక్కితీసుకొన్నాడు.

"వెళ్తాను నివేదితా!" అతను వెనక్కితిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. అతని నడకలో భారం నివేదిత గమనించింది.

13

నివేదిత కూర్చుంది.

వంట అయింది! ఆనంద్ ఎవరినో భోజనానికి తీసుకు వస్తానని అన్నాడు. పిల్లలు ముగ్గురూ రేపు వెళ్ళిపోతున్నారు.

"మాతో వచ్చేయి అమ్మా." ఎవరికి వారే మళ్ళీ అడిగారు.

"రాను." అని చెప్పింది. తన నిర్ణయానికి తిరుగులేదు.

"మీకు తలవంపులు తెచ్చే పని నే నెప్పుడూ చేయను. జరిగినదానికి బాధపడ్తున్నాను." అంది.

"ఏమిటమ్మా మాటలు." అంది ప్రశాంతి.

"మమ్మీ మరీ చిన్నపిల్లలా మాట్లాడుతుంది." అన్నాడు ఆనంద్.

"మమ్మీ. లోకం సంగతి మీకేం తెలుసు. గో టు హెల్ అనాలి." అంది శాంతి.

నివేదితకి ఇప్పుడు హాయిగా వుంది!

పిల్లలు తనని అర్థంచేసుకున్నారు.

అదే తనకి కావాల్సింది!

ఆరోజు నివేదిత పుట్టినరోజు. పిల్లలు కొత్త చీర తెచ్చారు. కట్టుకుంది.

డైనింగ్ టేబుల్‌మీద ప్లేట్లు సర్దారు. ప్రశాంతి స్పెషల్‌గా ఆవడలు చేసింది. శాంతి ఐస్‌క్రీం చేసింది. ఆనంద్ స్వీట్స్ తెచ్చాడు.

"మమ్మీ! మాకు చాలా యిష్టమైన అతిథిని తెస్తున్నాం. నువ్వు సీరియస్‌గా వుండవద్దు!" అని హెచ్చరించాడు ఆనంద్.

"అలాగే" అంది.

తను సంతోషంగా వుండగలదా. భార్గవలాటి స్నేహితుడిని దూరంచేసుకొన్నాక అన్పిస్తోంది.

అందరూ వేచిచూస్తున్నారు. నివేదిత గదిలో దేవుడి ఫోటోకి పూలదండ వేస్తోంది. వాకిట్లో కారు ఆగింది.

ఎవరో లోపలికి వచ్చారు. "మమ్మీ! మమ్మీ!" ఆనంద్ అరిచినట్టు పిలిచాడు. ఆ కంఠంలో ఆనందం వెల్లువలా వుంది.

నివేదిత "వస్తున్నా" అంటూ బయటకి వచ్చింది.

"గౌరవనీయుడైన మా అతిథి.... చూడమ్మా." అన్నాడు ఆనంద్.

నవ్వుతున్న నివేదిత పెదవులు ఆగిపోయినాయి.

నమస్కరించబోయిన చేతులు క్రిందకి వాలిపోయాయి.

ఎదురుగా భార్గవ నిల్చొని వున్నాడు.

అతని ముఖంలో చిరునవ్వు!

"మెనీ హపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే!" అంటూ బొకే చేతికి యిచ్చాడు!

"ఇదేమిటి!" ఆశ్చర్యంగా, తడబాటుగా అంది.

"మమ్మీ! నువ్వు భార్గవగారిని వెళ్ళిపోమనడం మేం విన్నాం. మేం ముగ్గురం తర్కించుకున్నాం. నువ్వు మా దగ్గరకి రావు! ఆనంద్ దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నాడు. నిన్ను ఒకరికి అప్పచెప్పాలని అనుకొన్నాం. ఆ వ్యక్తి భార్గవగారే నని మాకు అన్పించింది. మేం లేనప్పుడు, నీ సంరక్షణ బాధ్యత ఆయనకి అప్పగించాం. ఆయన మేం ముగ్గురం వెళ్ళి అడగగానే తెల్లబోయారు. "మీ అమ్మ నన్ను యింటికి రావద్దు" అంది అన్నారు.

"మాకు తెలుసు. మీరు అమ్మకి స్నేహితుడిగా రావటం కాదు! మాకు ఆత్మీయులని, మాకు కావాల్సినవాళ్ళని అమ్మ ఎప్పుడూ రావద్దని అనదు అన్నాం." అని చెప్పింది ప్రశాంతి.

"అవును మమ్మీ. నాకు యిదే సరైన పని అనిపించింది." అన్నాడు ఆనంద్ తల్లి భుజంచుట్టూ చేయివేస్తూ.

"నేను దూరంగా వున్నా, నాకు నెలితిగా వుంటుంది" అన్నాడు.

"నీదనే ప్రపంచం నీ కుండాలి మమ్మీ. ఇది మా తాప త్రయం." అంది శాంతి.

"ఇదేమిటి." నివేదిత తడబడింది.

"భోజనాలు చేద్దాము." అంది ప్రశాంతి.

పిల్లలు ముగ్గురూ వడ్డించారు.

ఎమెస్కో వారి ప్రత్యేక ప్రచురణ!

శ్రీకృష్ణలీలలు రూ.12/-

ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ రచన
బాపు బొమ్మలు

స్వంతం చేసుకోవటానికీ, మీకిష్టమైన వారికి బహూకరించటానికీ దీనికి

మించినది లేదు!

ప్రచురణకు ముందే 12,000 కాపీలకు ఆర్డర్లు వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు పుస్తకం! మీరిప్పటికీ కొని వుండకపోతే మీ దగ్గరలో వున్న పుస్తక విక్రేతనడగండి! అయిపోయాయంటే 10రూ. M.O. పంపండి. మిగతా 2 రూ.లకి వి.పి. పెట్టి పంపిస్తాము.

ఆంధ్రప్రదేశ్
బుక్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్
3237, రాష్ట్రపతిరోడ్, సికింద్రాబాద్-500003

టేబుల్ దగ్గర భార్గవ నివేదిత, విమల, పిల్లలందరూ కలిసి కూర్చున్నారు.

ఆనంద్. భార్గవ, విమల, రాజకీయాలు గురించి మాట్లాడుతున్నారు. శాంతి వేసిన జోక్స్‌కి భార్గవ రిటార్డ్ చేస్తుంటే, అందరూ ఘొల్లున నవ్వుతున్నారు! అందరూ నిన్నమొన్న కలిగిన బాధ, అపవాదులు మర్చిపోయారు.

నివేదితకి ఆనందంగా వుంది!

తన పిల్లల్ని చూస్తే తనకొలనిలేని ఆత్మసంతృప్తిగా అనిపించింది!

14

పిల్లలు వెళ్ళిపోతున్నారు. మొదట ప్రశాంతి వెళ్ళిపోయింది. రైలు ఎక్కించి వచ్చారు. తర్వాత శాంతి బొంబాయి వెళ్ళింది "అంకుల్. అమ్మా మీరూ బొంబాయి రండి," అంది.

"ష్యూర్," అన్నాడు భార్గవ.

ఆఖరున ఆనంద్.

మద్రాస్ ప్లేన్‌కి వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఎయిర్‌పోర్ట్‌కి వచ్చారు.

ఆనంద్ యిప్పుడు వెళితే మళ్ళీ సంవత్సరం వరకూ రాడు.

నివేదిత కొడుకు చేయి గట్టిగా పట్టుకుంది!

ఆనంద్‌కి ఆ స్పర్శలో అంతర్యం తెలుసు! వదిలివుండక తప్పదా! ఒంటరితనాన్ని ఎదుర్కొనటానికి అయత్తం అవుతున్న స్థితి అది!

"మైక్‌లో ఎనౌన్స్‌మెంట్ వినిపించింది. ఆనంద్ లేచి బాగ్ భుజాన తగిలించుకొన్నాడు. తన చేతిలో గట్టిగా పట్టుకున్న తల్లి చేతిని తీసుకుని, భార్గవ చేతిలో పెట్టాడు.

"అంకుల్! అమ్మ—" అతని కంఠంలో ఏదో అడ్డు పడ్డట్టు జీరపోయింది.

భార్గవ అతని భుజంమీద తట్టాడు. "ఈ ప్రపంచంలో యిద్దరు ఒంటరివాళ్ళు కలిస్తే, ఒంటరితనం మాయమైపోతుంది తెలుసా." అన్నాడు నవ్వుతూ. ఆ మాటలు అంటుంటే, భార్గవ కళ్ళలో తడి కన్పించింది.

ఆనంద్ తల్లి బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకొన్నాడు. భార్గవ చేయి అందుకుని కరస్పర్శ చేసాడు. వెళ్ళి వస్తానని చెప్పాడు. అతడు సొంతం తల్లి కళ్ళలోకి చూడలేకపోయాడు. ఎందుకంటే, అక్కడ వెలసే కన్నీళ్ళు అతను చూడలేడు.

ఆనంద్ వెళ్ళిపోయాడు.

భార్గవ నివేదిత తిరిగి వస్తున్నారు. భార్గవ నివేదిత చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. భార్గవ కారు డ్రైవ్ చేస్తూ అన్నాడు. "నివేదితా! నేను నీకు, నీ పిల్లలకి చాలా థ్యాంక్స్ చెప్పాలి. సాధారణంగా పిల్లలు, యిలాంటి విషయంలో చిరాకుపడ్తారు! నీ పిల్లలు సంస్కారవంతులు. వాళ్ళకి నీ ఒంటరితనం నీ జీవితంలో నా సందడి అర్థం అయింది. ఇది చాలా అదృష్టం కదూ. నన్ను మీ జీవన ప్రవాహంలో కలుపుకున్నారు. గలగలపారే నీ జీవితంలో నేనొక వుపనదిని. వుపనదివల్ల నది బలం, ప్రవాహవేగం పెరుగుతుంది. అలాగే నదిలో ఐక్యం అవటంవల్ల వుపనది వయసు, మనసు కూడా విశాలం అవుతుంది!

మనిషికీ, మనిషికీ మధ్య, ఐకమత్యం, పెళ్ళి, పిల్లలు, స్నేహితులు, అనే యీ వుపనదుల వల్ల జీవన ప్రవాహానికి నిండుదనం వస్తుంది. నేను మీకు ఎలా కృతజ్ఞతలు చెప్పాలో తెలుసా! నీకు ఆత్మీయుడిని అయి! ఆ పిల్లలు నా మీద పెట్టిన బాధ్యతని, నమ్మకాన్ని మరింత పదిలంగా కాపాడుకుని!" అన్నాడు.

నివేదిత మౌనంగా వుంది! వీధిలో దీపాలు చూస్తోంది.

పిల్లలు వెళ్ళిపోయారు.

నివేదితకి యిప్పుడు భయం వేయటంలేదు!

ఎందుకంటే పక్కన భార్గవ వున్నాడు!

ఇప్పుడు ఒంటరితనం అనిపించటంలేదు!

ఎందుకంటే పక్కన ఆత్మీయుడైన యితను వున్నాడు!

రేపు ఎలా గడపాలా అనే దిగులు లేదు!

ఎందుకంటే, యీ సన్నిహితుడితో కలిసి చేయాల్సిన పని చాలా వుంది!

నివేదితకి తన జీవితం, అర్థరహితంగా అనిపించటంలేదు. వుత్సాహంగా, ఆనందంగా అన్పిస్తోంది. తనకి యింకా జీవితం వుంది అనే ఆశ, నమ్మకం ఆమెకి కొత్త వూపిరిని పోస్తున్నాయి! తన చేతిలోవున్న భార్గవ చేతిని మరింత గట్టిగా పట్టుకొంది!

ఆ స్పర్శలో ఆనందం! ఆ ఆనందంలో అంతర్లీనంగా మైత్రి! విశ్వాసం!

అది యిరువురి హృదయాలకే తెలుస్తోంది!

ఇద్దరి జీవితాలూ ఏకోన్ముఖంగా అయిన భావన అది! భవిష్యత్తు యిద్దరిదీ అనే నమ్మకం అది!

కారు దీపతరంగాల మధ్య వెలుగుబాట కింద ఉన్నట్లుగా సాగిపోతోంది!

Printed and Published by A. Chandra Seker Rao at 5-9-88, Public Garden Road, Hyderabad,
for YUVA Publications and Printed at Dolton Press, Public Garden Road. Hyderabad-500 001.
Editor : A. SUDHAKARA RAO